

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	ประชากรอายุ 13 ปีขึ้นไปมีกิจกรรมการปฏิบัติตนที่สะท้อนการมีคุณธรรม จริยธรรมเพิ่มขึ้น
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	1. สัดส่วนครัวเรือนมีส่วนร่วมทำกิจกรรมสาธารณะเพื่อประโยชน์ชุมชนหรือท้องถิ่น
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● การมีส่วนร่วมทำกิจกรรมสาธารณะเพื่อประโยชน์ของชุมชนหรือท้องถิ่น สามารถกระทำได้โดยการแสดงความคิดเห็น การออกแรงงาน การบริจาคเงิน หรือสมทบวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ เป็นต้น ● ครัวเรือนมีส่วนร่วมทำกิจกรรมเพื่อประโยชน์ชุมชน หมายถึง ในรอบปีที่ผ่านมา คนในครัวเรือนอย่างน้อย 1 คน ได้เคยเข้าร่วมทำกิจกรรมสาธารณะของหมู่บ้านโดยการออกแรงงาน เงิน หรือวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ เช่น สร้าง/ซ่อมแซมถนน ลอกคลอง การกำจัดขยะมูลฝอย และน้ำเสีย แปรรูปผลผลิต เป็นต้น อย่างไรก็ตามหนึ่งหรือหลายอย่าง
คำอธิบาย	สถาบันครอบครัวมีอิทธิพลมากในการหล่อหลอมแนวคิดและชักจูงให้สมาชิกในครอบครัวปฏิบัติตนเป็นคนดี มีคุณธรรม จริยธรรม และมีจิตสำนึกรับผิดชอบและเห็นต่อประโยชน์ส่วนรวมของชุมชนหรือสังคม ตัวชี้วัดสัดส่วนครัวเรือนที่มีส่วนร่วมทำกิจกรรมสาธารณะเพื่อประโยชน์ของชุมชนหรือท้องถิ่น จึงสามารถสะท้อนให้เห็นการมีคุณธรรมและจริยธรรมของประชากรในพื้นที่ได้ รวมถึงสามารถประเมินจิตสำนึกของประชากรต่อความรับผิดชอบต่อชุมชนและสังคมได้
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ เนื่องจากเป็นค่าสัดส่วนซึ่งเปรียบเทียบกับจำนวนครัวเรือนทั้งหมดในพื้นที่ ค่าเข้าใกล้ค่า 100 ยิ่งมากยิ่งดี หากค่าเข้าใกล้ 0 มากเท่าไร แสดงให้เห็นว่า การปฏิบัติตนที่สะท้อนถึงการมีคุณธรรม จริยธรรม และการมีจิตสำนึกรับผิดชอบต่อประโยชน์ชุมชนยังมีน้อย หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรเพิ่มแผนงานรณรงค์สร้างจิตสำนึกให้มากขึ้น
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนครัวเรือนมีส่วนร่วมทำกิจกรรมสาธารณะเพื่อประโยชน์ชุมชนหรือท้องถิ่น คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนครัวเรือนมีส่วนร่วมทำกิจกรรมเพื่อประโยชน์ชุมชนทั้งสิ้นในพื้นที่เป้าหมาย}}{\text{จำนวนครัวเรือนทั้งสิ้นในพื้นที่เป้าหมาย}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	แบบสำรวจข้อมูลครัวเรือนพื้นฐาน (จปฐ) กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	คดีอาญามีสัดส่วนลดลง
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	2. อัตราการเกิดคดีอาชญากรรมต่อประชากรแสนคน
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงลบ (อ่านค่าแบบผกผัน คือ ค่าน้อยดี ค่ามากต้องเฝ้าระวัง)
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> อัตราการเกิดคดีอาชญากรรมต่อประชากรแสนคน คือ จำนวนคดีอาญาที่เกิดขึ้นเปรียบเทียบกับเป็นอัตราต่อจำนวนประชากรในพื้นที่ จำนวนคดีอาญาที่เกิดขึ้น ในรายงานนี้หมายถึง ข้อมูลจำนวนคดีอาญาที่รับแจ้ง คือคดีที่มีการแจ้งความ และลงบันทึกประจำวันที่สถานีตำรวจ คดีอาญาในรายงานนี้ นับรวม 3 กลุ่มคดีอาญาที่สำคัญซึ่งมีผลต่อความปลอดภัยในชีวิตของประชาชน ได้แก่ <ul style="list-style-type: none"> กลุ่มที่ 1 คดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ได้แก่ ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ปล้นทรัพย์ ชิงทรัพย์ลักพา เรียกค่าไถ่ วางเพลิง กลุ่มที่ 2 คดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกายและเพศ ได้แก่ ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา ทำให้ตายโดยประมาท พยายามฆ่า ทำร้ายร่างกาย ข่มขืนกระทำชำเรา กลุ่มที่ 3 คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน ได้แก่ ลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ ริดเอาทรัพย์ กรรโชก ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ รับของโจร ทำให้เสียทรัพย์
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดอัตราการเกิดคดีอาชญากรรมต่อประชากรแสนคนเพื่อประเมินสถานการณ์ความชุกของการเกิดอาชญากรรมซึ่งกระทบต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนในพื้นที่ รวมไปถึงการรับรู้สิทธิและหน้าที่ และการที่ประชาชนสามารถเข้าถึงบริการของหน่วยงานกระบวนการยุติธรรมได้อย่างสะดวกและรวดเร็ว
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเป็นปัจจัยด้านลบ อ่านค่าแบบผกผัน คือ ยิ่งมีค่ามากแสดงถึงในพื้นที่ที่มีความชุกของอาชญากรรมที่ส่งผลกระทบต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนในพื้นที่ในอัตราที่สูง ควรต้องมีการเพิ่มประสิทธิภาพในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมที่สร้างความเดือดร้อนแก่ประชาชนให้รัดกุมมากยิ่งขึ้นเพื่อลดปัจจัยเสี่ยงในการก่อให้เกิดอาชญากรรม หากค่ายิ่งน้อย ยิ่งดี และดีเพิ่มขึ้นหากค่าลดลงเมื่อเทียบกับค่าของปีที่ผ่านมา แสดงให้เห็นถึงพื้นที่ที่มีความสงบสุขและปลอดภัยมากขึ้น
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	อัตราการเกิดคดีอาชญากรรมต่อประชากรแสนคน คำนวณได้โดย $\frac{\text{จำนวนคดีอาญากลุ่มที่ 1 2 และ 3 ที่รับแจ้งในปีงบประมาณ (คดี)} \times 100,000}{\text{จำนวนประชากรทั้งหมดในพื้นที่ (คน)}}$
หน่วยวัด	คดีต่อประชากรแสนคน
ความถี่ของข้อมูล	รายปีงบประมาณ
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	จำนวนประชากรเป็นข้อมูลจากฐานทะเบียนราษฎร แต่สภาพความเป็นจริงบางพื้นที่มีประชากรแฝงอยู่ในพื้นที่เป็นจำนวนมาก ทำให้การคำนวณคดีจากประชากรแสนคนอาจมีการคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริงบ้างเนื่องจากในสภาวะปัจจุบันยังไม่ทราบจำนวนประชากรแฝงที่แท้จริง
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	1) จำนวนคดีรับแจ้ง 3 กลุ่มคดีอาญา จากสำนักงานตำรวจแห่งชาติ รวบรวมโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ 2) จำนวนประชากร (ณ ปลายปี) จากสำนักทะเบียนกลาง กรมการปกครอง รวบรวมโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	คดีอาญามีสัดส่วนลดลง
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	3. สัดส่วนคดีที่จับกุมได้ต่อคดีที่รับแจ้ง
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● สัดส่วนคดีที่จับกุมได้ หมายถึง จำนวนคดีที่สามารถจับกุมผู้กระทำความผิดได้ในคดีที่เกิดขึ้นใน ปีงบประมาณต่อจำนวนคดีที่รับแจ้งในช่วงเวลาเดียวกัน (ไม่รวมคดีเก่าและคดีนอกปีงบประมาณ) ● จำนวนคดีที่รับแจ้ง หมายถึง คดีที่มีการแจ้งความ และลงบันทึกประจำวัน ที่สถานีตำรวจ ● คดีอาญาในรายงานนี้ นับรวม 3 กลุ่มคดีอาญาที่สำคัญซึ่งมีผลต่อความปลอดภัยในชีวิตของประชาชน ได้แก่ <ul style="list-style-type: none"> - กลุ่มที่ 1 คดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ได้แก่ ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ปล้นทรัพย์ ชิงทรัพย์ ลักพา เรียกค่าไถ่ วางเพลิง - กลุ่มที่ 2 คดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกายและเพศ ได้แก่ ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา ทำให้ตายโดยประมาท พยายามฆ่า ทำร้ายร่างกาย ช่มชืดกระทำความชำเรา - กลุ่มที่ 3 คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน ได้แก่ ลักทรัพย์ วิ่งราวทรัพย์ ริดเอาทรัพย์ กรรโชก ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ รับของโจร ทำให้เสียทรัพย์
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดสัดส่วนคดีที่จับกุมได้ เพื่อประเมินความสามารถในการสืบสวนจับกุมผู้กระทำความผิด เมื่อมีคดีเกิดขึ้น ความมีประสิทธิภาพในการปราบปรามอาชญากรรมเพื่อเพิ่มความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สินของประชาชน
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรู้อยู่หรือเปอร์เซ็นต์ โดยยังมีค่ามาก หรือค่ายิ่งเข้าใกล้ 100 ยิ่งดี แสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในพื้นที่ ความมีประสิทธิภาพในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนในพื้นที่ที่ดี และเป็น การสร้างขวัญกำลังใจให้กับประชาชนในพื้นที่ ในทางตรงข้าม หากค่าเข้าใกล้ศูนย์มากเท่าไร ยิ่งแสดงให้เห็นความไร้ประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ในพื้นที่ในการแก้ไขปัญหาความไม่สงบสุขให้แก่ประชาชน
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนคดีที่จับกุมได้ต่อคดีที่รับแจ้ง คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนคดีอาญากลุ่มที่ 1 2 และ 3 ที่จับกุมได้ในปีงบประมาณ (คดี)}}{\text{จำนวนคดีอาญากลุ่มที่ 1 2 และ 3 ที่รับแจ้งในปีงบประมาณ (คดี)}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปีงบประมาณ
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักงานตำรวจแห่งชาติ และสำนักทะเบียนกลาง กรมการปกครอง รวบรวมโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	เด็กมีพัฒนาการสมวัยไม่น้อยกว่าร้อยละ 85
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	4. สัดส่วนเด็กที่มีพัฒนาการสมวัย
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● เด็กที่มีพัฒนาการสมวัย หมายถึง เด็กแรกเกิด – 5 ปี ที่ได้รับสุ่มสำรวจตรวจประเมินพัฒนาการตามเกณฑ์กรมอนามัยและและมีพัฒนาการปกติ (ประเมินผ่านทุกข้อ) ● แบบประเมินอนามัย หมายถึง แบบคัดกรองพัฒนาการเด็กปฐมวัยที่ใช้เพื่อเฝ้าระวังติดตามพัฒนาการเด็กและให้คำแนะนำแก่ครอบครัว ส่งเสริมให้เด็กมีพัฒนาการสมวัยสามารถ download แบบประเมินได้ที่เว็บไซต์โครงการโรงพยาบาลสายใยรักแห่งครอบครัว http://www.saiyairakhospital.com ● สถานบริการฯ ที่สุ่มประเมินเด็ก คือ รพ.สต. , รพท. , รพช. , รพศ. , รพ.สส. สังกัดกรมอนามัยและศูนย์เด็กเล็ก
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดสัดส่วนเด็กที่มีพัฒนาการสมวัย เพื่อประเมินการพัฒนาการของเด็กไทยที่มีสมวัยในพื้นที่เป้าหมาย และเพื่อเฝ้าระวังติดตามพัฒนาการเด็กและให้คำแนะนำแก่ครอบครัว
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าระหว่าง 0-100 หากมีค่ายิ่งมากหรือยิ่งเข้าใกล้ 100 ยิ่งดี สะท้อนให้เห็นว่าประชากรปฐมวัยส่วนใหญ่ได้รับการดูแลและมีพัฒนาการเป็นไปตามมาตรฐาน หากมีค่าน้อยหรือเข้าใกล้ 0 ควรต้องมีการให้คำแนะนำแก่ครอบครัวในการส่งเสริมให้เด็กมีพัฒนาการสมวัย
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนเด็กที่มีพัฒนาการสมวัย คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนเด็กแรกเกิด - 5 ปี ที่มีพัฒนาการสมวัยรวมกับสมวัยหลังการติดตาม 30 วัน}}{\text{จำนวนเด็กแรกเกิด - 5 ปี ที่ได้รับการประเมินพัฒนาการตามเกณฑ์}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปีงบประมาณ (สำรวจประเมินรายไตรมาส)
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ฐานข้อมูลจากการสำรวจ
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	กลุ่มรายงานมาตรฐาน กระทรวงสาธารณสุข
หมายเหตุ 1	ประเมินจากแฟ้ม Specialpp (เด็กไทย อายุ 9,18,30,42 เดือน ที่ได้รับการคัดกรองใน ปีงบประมาณ อาจจะไม่เท่ากับข้อได้รับการคัดกรองตามกลุ่มอายุ specialpp เช่น เด็กเกิด 25 กย. 59 จะถูกคิดเป็นเป้าหมายและผลงานในเดือนกันยายน ถึงแม้จะมาคัดกรองวันที่ 2 ตค.)
หมายเหตุ 2	Na (not available) : ไม่มีข้อมูลในพื้นที่นั้นๆ

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	-
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	5. สัดส่วนศูนย์พัฒนาเด็กเล็กต่อจำนวนหมู่บ้าน
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	จำนวนศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก หมายถึง ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก หรือสถานรับเลี้ยงเด็กก่อนวัยเรียน
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดนี้เพื่อประเมินการขยายโอกาสในการเรียนรู้ให้ประชาชนในทุกช่วงวัย รวมไปถึงการพัฒนาชุมชนให้เกิดสังคมแห่งการเรียนรู้ที่ยั่งยืน
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าระหว่าง 0-100 หากมีค่ายิ่งมากหรือยิ่งเข้าใกล้ 100 ยิ่งดี แสดงให้เห็นว่า หมู่บ้านเกือบทั้งหมดมีศูนย์พัฒนาเด็กเล็กประจำหมู่บ้าน ประชากรเด็กเล็กในหมู่บ้านในพื้นที่เป้าหมายมีโอกาสในการเข้าถึงบริการจากศูนย์พัฒนาเด็กเล็กในพื้นที่มากขึ้น ในทางตรงกันข้ามหากค่าตัวชี้วัดมีค่าเข้าใกล้ 0 สะท้อนให้เห็นว่า หมู่บ้านในพื้นที่เป้าหมายมีศูนย์พัฒนาเด็กเล็กไม่เพียงพอ หรือหมายความว่า ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก 1 แห่งต้องให้บริการประชาชนในพื้นที่มากกว่า 1 หมู่บ้าน ซึ่งทั้งนี้ควรพิจารณาในปัจจัยอื่นๆร่วมด้วย เช่น งบประมาณและทรัพยากรอื่น ๆ ที่ได้รับ เช่น บุคลากร วัสดุ อุปกรณ์ต่าง ๆ เป็นต้น ว่าสามารถให้บริการได้เต็มประสิทธิภาพหรือไม่
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	สัดส่วนศูนย์พัฒนาเด็กเล็กต่อจำนวนหมู่บ้านคำนวณได้โดย $\frac{\text{จำนวนศูนย์พัฒนาเด็กเล็กและสถานรับเลี้ยงเด็กก่อนวัยเรียนในพื้นที่เป้าหมาย (แห่ง)}}{\text{จำนวนหมู่บ้านในพื้นที่เป้าหมาย (หมู่บ้าน)}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ทำการสำรวจ 2 ปีครั้ง (เฉพาะปี พ.ศ. เลขคู่)
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	แบบสำรวจข้อมูลพื้นฐานระดับหมู่บ้าน (กชช. 2ค) ศูนย์ข้อมูลเพื่อการพัฒนาชุมชน กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	คะแนน IQ เฉลี่ยไม่ต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	6. คะแนนเฉลี่ยสติปัญญา (IQ) เด็กนักเรียนไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> • คะแนนระดับสติปัญญา (Intellectual Quotient; IQ) หมายถึง คะแนนความสามารถของบุคคลที่วัดโดยใช้แบบทดสอบ SPM parallel version ซึ่งบ่งบอกความสามารถด้านการรับรู้ความสัมพันธ์เชิงรูปทรง (form perceptual relation) ด้วยการใช้เหตุผลในเชิงเปรียบเทียบ (reason by analogy) แต่ไม่ได้วัดความสามารถทางด้านภาษา • การสำรวจระดับสติปัญญาเด็กไทย ทำการสำรวจทุก 5 ปี โดยกรมสุขภาพจิตได้ทำการวิจัยเพื่อติดตามสถานการณ์ระดับสติปัญญาเด็กไทยครั้งแรกเมื่อปี 2550 ซึ่งผลการศึกษาคั้งนั้นยังไม่มีการศึกษาข้อมูลระดับสติปัญญาเด็กไทยที่ใช้เป็นตัวแทนได้ในระดับจังหวัด ปี 2554 กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข ดำเนินการโครงการสำรวจสถานการณ์ระดับสติปัญญาเด็กนักเรียนไทยขึ้นเป็นครั้งที่ 2 โดยทำการสำรวจ IQ ในเด็กนักเรียนไทย อายุ 6-15 ปี (ป.1 - ม.3) รวมจำนวน 72,780 ราย ซึ่งเป็นตัวแทนในระดับจังหวัด เพื่อเป็นฐานข้อมูลในระดับชาติสำหรับหน่วยงานและบุคลากรที่เกี่ยวข้องในการวางแผนกำหนดเป้าหมาย และแนวทางเพื่อพัฒนาเด็กไทยในแต่ละพื้นที่ ใช้เครื่องมือวัดระดับสติปัญญาที่เป็นมาตรฐานสากลและได้รับความนิยมในการใช้สำรวจ IQ ในระดับประเทศ คือ แบบทดสอบ Standard Progressive Matrices (SPM: parallel version) เพื่อให้ผลการศึกษานี้ สามารถเทียบกับมาตรฐานโลก เป็นประโยชน์ในการติดตามการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็กไทยได้อย่างต่อเนื่อง ปี 2559 เป็นการสำรวจครั้งที่ 3 ทำการสำรวจ IQ ในเด็กนักเรียนไทย ชั้น ป.1 รวม 23,641 ราย และกำหนดโครงการสำรวจฯครั้งถัดไป คือ ปี 2564
คำอธิบาย	เกณฑ์คะแนนสติปัญญาที่ใช้ในการจัดกลุ่ม อ้างอิงตามเกณฑ์มาตรฐานสากลที่ใช้ในการสำรวจสติปัญญา ระดับชาติ คือ ค่ากลางของคะแนนสติปัญญา หรือค่าเฉลี่ย IQ (mean IQ) เท่ากับ 100 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 15
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเป็นปัจจัยด้านบวก คือ ค่าตัวชี้วัด ยิ่งมีค่ามากยิ่งดี แสดงว่า เด็กนักเรียนในพื้นที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสติปัญญาที่สูงมากขึ้นตามลำดับ ซึ่งค่าตัวชี้วัดดังกล่าวควรได้รับการติดตามอย่างต่อเนื่องเพื่อให้เห็นแนวโน้มในระยะยาวของพัฒนาการระดับสติปัญญาของเด็กไทย เพื่อให้สามารถนำข้อมูลมาประเมินผลและวางแผนบริหารจัดการได้อย่างมีประสิทธิภาพ
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>คะแนนเฉลี่ยสติปัญญา (IQ) เด็กนักเรียนไทย คำนวณได้โดย</p> <p>ค่าเฉลี่ยของคะแนนดิบรายบุคคลของนักเรียนในพื้นที่เทียบคะแนนมาตรฐานเปอร์เซ็นต์ไทล์และคะแนนสติปัญญา (IQ) ตามเกณฑ์ปกติ (norms) ประเทศอังกฤษ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ค่าสถิติรายจังหวัดที่ใช้ในการประเมินศักยภาพระดับพื้นที่ เป็นข้อมูลที่คำนวณหาค่าเฉลี่ยแล้วโดยกรมสุขภาพจิต - ใช้ค่าเฉลี่ยของค่าสถิติรายจังหวัดในกลุ่ม/ภาค เป็นตัวแทนค่าสถิติของกลุ่มจังหวัด/ภาคนั้นๆ เฉพาะวัตถุประสงค์เพื่อให้สามารถทำการประเมินศักยภาพฯของกลุ่มจังหวัดและภาคได้
หน่วยวัด	คะแนน
ความถี่ของข้อมูล	รายปี (สำรวจทุก 5 ปี)
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ฐานข้อมูลจากการสำรวจ
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	รายงานผลการสำรวจความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กนักเรียนไทย กรมสุขภาพจิต
หมายเหตุ	ค่าสถิติของกลุ่มจังหวัด/ภาค/ภาพรวม 76 จังหวัด ที่ประมาณโดยค่าเฉลี่ยของค่าสถิติรายจังหวัดในกลุ่ม/ภาคนั้น อาจมีค่าคลาดเคลื่อนจากค่าจริงเล็กน้อย

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	เด็กร้อยละ 70 มีคะแนน EQ ไม่ต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	7. ร้อยละของเด็กนักเรียนที่มีคะแนน EQ ไม่ต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> เด็กนักเรียน หมายถึง เด็กนักเรียนไทยที่กำลังศึกษาอยู่ระดับประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สอศ.และราชภัฏ) กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น (โรงเรียนเทศบาล) หรือกองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน ทั่วประเทศ ความฉลาดทางอารมณ์ หมายถึง ความพร้อมทางอารมณ์ที่จะอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างราบรื่น โดยรู้จักอารมณ์ตนเองและผู้อื่น แสดงความเห็นใจหรือปลอบใจผู้อื่น อดทนและรอคอยได้ มีน้ำใจ รู้จักให้ รู้จักแบ่งปัน รู้ว่าทำผิด หรือยอมรับผิด พร้อมทั้งจะพัฒนาตนไปสู่ความสำเร็จ โดยมีความกระตือรือร้น สนใจใฝ่รู้ และปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลง พร้อมทั้งทำให้ตนเองเกิดความสุข โดยมีความพอใจ ความอบอุ่นใจ และความสนุกสนานร่าเริง คะแนน EQ ไม่ต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน หมายถึง ค่าคะแนนที่บ่งบอกว่าเด็กที่มีความฉลาดทางอารมณ์ หรือมีความฉลาดทางอารมณ์ไม่ต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน
คำอธิบาย	เด็กที่มีความฉลาดทางอารมณ์ (EQ) ต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน เป็นกลุ่มเด็กที่ไม่มีความพร้อมทางอารมณ์ในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นๆ ไม่มีการรู้จักควบคุมอารมณ์ของตนเอง ซึ่งสะท้อนถึงปัญหาในการพัฒนาเด็กไทยในพื้นที่
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าอยู่ระหว่าง 0-100 หากมีค่าเข้าใกล้ 100 มาก สะท้อนว่ามีประชากรวัยเด็กในพื้นที่ที่มีความพร้อมทางอารมณ์ในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นๆ มีการรู้จักควบคุมอารมณ์ของตนเอง ซึ่งในทางตรงข้ามหากค่าตัวชี้วัดมีค่าน้อย หรือค่าเข้าใกล้ 0 มาก จะสะท้อนให้เห็นปัญหาในการพัฒนาเด็กไทยในพื้นที่ ซึ่งค่าตัวชี้วัดนี้ควรได้รับการติดตามอย่างต่อเนื่องเพื่อให้เห็นแนวโน้มในระยะยาวของพัฒนาการระดับความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กไทย เพื่อให้สามารถนำข้อมูลมาประเมินผลและวางแผนบริหารจัดการได้อย่างมีประสิทธิภาพ
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>ร้อยละของเด็กนักเรียนที่มีคะแนน EQ ไม่ต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนเด็กนักเรียนที่มีระดับความฉลาดทางอารมณ์กลุ่ม EQ อยู่ในเกณฑ์ปกติและสูงกว่าปกติ (คน)}}{\text{จำนวนเด็กนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในปีที่สำรวจ (คน)}} \times 100$ <p>- ค่าสถิติรายจังหวัดที่ใช้ในการประเมินศักยภาพระดับพื้นที่ เป็นข้อมูลที่คำนวณค่าเฉลี่ยแล้วโดยกรมสุขภาพจิต</p> <p>- ใช้ค่าเฉลี่ยของค่าสถิติรายจังหวัดในกลุ่ม/ภาค เป็นตัวแทนค่าสถิติของกลุ่มจังหวัด/ภาคนั้นๆ เฉพาะวัตถุประสงค์เพื่อให้สามารถทำการประเมินศักยภาพของกลุ่มจังหวัดและภาคได้</p>
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี (สำรวจทุก 5 ปี)
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ฐานข้อมูลจากการสำรวจ
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	รายงานผลการสำรวจความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กนักเรียนไทย กรมสุขภาพจิต
หมายเหตุ	ค่าสถิติของกลุ่มจังหวัด/ภาค/ภาพรวม 76 จังหวัด ที่ประมาณโดยค่าเฉลี่ยของค่าสถิติรายจังหวัดในกลุ่ม/ภาคนั้น อาจมีค่าคลาดเคลื่อนจากค่าจริงเล็กน้อย

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	ผู้เรียนในระบบทวิภาคีเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 30 ต่อปี
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	8. อัตราเพิ่มของผู้เรียนระบบทวิภาคี
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● ระบบทวิภาคี คือ การจัดการศึกษาที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียน ได้มีโอกาสฝึกภาคปฏิบัติในสถานประกอบการจริง เป็นความร่วมมือระหว่างสถานศึกษาและสถานประกอบการ เพื่อให้ผู้ที่จะสำเร็จการศึกษา ออกไปเป็นช่างฝีมือและช่างเทคนิคเต็มรูปแบบ มีทักษะฝีมือตรงความต้องการของตลาดแรงงาน คำว่า "ระบบทวิภาคี" คือการจัดการเรียนการสอนระบบหนึ่ง ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียน มีโอกาสฝึกภาคปฏิบัติในสถานประกอบการมากกว่าระบบปกติ ซึ่งผู้เรียนจะต้องเรียน รายวิชาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปวช. หรือประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปวส. โดยเมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วจะได้ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) หรือ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดนี้แสดงถึงการพัฒนาผู้เรียนให้มีสมรรถนะตามความต้องการของสถานประกอบการ พัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ความสามารถ และมีความชำนาญงานในอาชีพ ให้มีศักยภาพสูงขึ้น
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าอยู่ระหว่าง 0-100 หากตัวชี้วัดมีค่าเข้าใกล้ 100 มาก แสดงว่ามีเด็กนักเรียนกลุ่มอาชีวศึกษาในพื้นที่ที่เข้ารับการศึกษาระบบทวิภาคีในสัดส่วนที่สูง สะท้อนให้เห็นว่าพื้นที่นี้มีศักยภาพในการการผลิตแรงงานให้ตอบสนองกับความต้องการของตลาดแรงงานได้ค่อนข้างมาก ในทางตรงข้ามหากค่าตัวชี้วัดมีค่าน้อย หรือค่าเข้าใกล้ 0 มาก แสดงว่ามีเด็กนักเรียนกลุ่มอาชีวศึกษาในพื้นที่ที่เข้ารับการศึกษาระบบทวิภาคีในสัดส่วนที่น้อย
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	อัตราเพิ่มของผู้เรียนระบบทวิภาคี คำนวณได้โดย $\frac{\text{จำนวนผู้เรียนระบบทวิภาคีในปีการศึกษาปัจจุบัน} - \text{ปีการศึกษาที่ผ่านมา}}{\text{จำนวนผู้เรียนระบบทวิภาคีในปีการศึกษาที่ผ่านมา}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปีการศึกษา
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	-
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและกำลังคนอาชีวศึกษา ศูนย์อาชีวศึกษาทวิภาคี สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	การออมส่วนบุคคลต่อรายได้พึงจ่ายใช้สอยเพิ่มขึ้น
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	9. อัตราส่วนการออมเฉลี่ยต่อรายได้เฉลี่ยของครัวเรือน
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● การออม หมายถึง การนำเงินส่วนต่างระหว่างรายได้และรายจ่ายที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาหนึ่ง (Income – Expenses = Saving) ซึ่งเป็นการชะลอการบริโภคหรือการใช้ทรัพย์สินเงินทองที่มีอยู่ในปัจจุบันบางส่วนเอาไว้ เพื่อให้เกิดความที่จะบริโภคในอนาคตหรือในยามจำเป็น การเก็บออมจะอยู่รูปแบบต่าง ๆ เช่น ฝากไว้กับสถาบันทางการเงิน ซื้อหลักทรัพย์ และประกันชีวิต เป็นต้น เพื่อหวังผลตอบแทนและการเพิ่มมูลค่าของสินทรัพย์ ● รายได้ของครัวเรือน หมายถึง “เงินหรือสิ่งของ” ที่ครัวเรือนได้รับมาจากการทำงานหรือผลิตเองหรือจากทรัพย์สินหรือได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่น ประกอบด้วย รายได้ประจำ (รายได้ที่เกิดจากการทำงานหรือผลิตเอง และรายได้จากแหล่งอื่นๆ ที่ไม่ใช่จากการทำงาน) และรายได้ไม่ประจำ (เงินที่ได้รับเป็นเงินรางวัล เงินถูกสลากกินแบ่ง เงินมรดก ของขวัญเงินที่ได้รับจากการประกันสุขภาพ อุบัติเหตุ ไฟไหม้ หรือค่านายหน้า (ในกรณีที่ไม่ได้ประกอบเป็นธุรกิจ))
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดเป็นปัจจัยด้านบวก แสดงถึงการมีภูมิคุ้มกันในการมีเงินออมหรือมีเงินสำรองที่สามารถนำมาใช้จ่ายในภาวะฉุกเฉินหรือเวลาครอบครัวประสบภาวะวิกฤตต่าง ๆ เช่น วิกฤตด้านสุขภาพที่ส่งผลกระทบต่อการทำงานหรือการประกอบอาชีพ ภัยพิบัติทางธรรมชาติ เป็นต้น
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าระหว่าง 0 ถึง 100 หากมีค่ายิ่งมากยิ่งดี หรือมีค่าเข้าใกล้ 100 มากเท่าใด แสดงให้เห็นว่า ครัวเรือนในพื้นที่ที่มีเงินออมโดยเฉลี่ยในระดับที่สูง ซึ่งอาจเกิดจากมีรายได้สูงมาก หรือมีรายจ่ายที่ต่ำ หรือมีทั้งรายได้สูงและรายจ่ายต่ำก็ได้ ในทางตรงข้าม หากมีค่าใกล้ 0 แสดงให้เห็นว่า มีครัวเรือนในพื้นที่ที่มีเงินออมโดยเฉลี่ยในระดับที่ต่ำ ซึ่งอาจเกิดจากมีรายได้ต่ำมาก หรือมีรายจ่ายสูงมาก หรือมีทั้งรายได้ต่ำและรายจ่ายสูงก็ได้ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าเพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจการเงินในครัวเรือน หน่วยงานของรัฐควรให้ความสำคัญกับประเด็นการเพิ่มรายได้ และลดรายจ่ายในครัวเรือนไปพร้อมๆ กัน ทั้งนี้ต้องพิจารณาปัจจัยอื่น ๆ ประกอบด้วย เช่น ใน 1 ครัวเรือนโดยเฉลี่ยมีสมาชิกอยู่ในวัยแรงงานร้อยละเท่าใด และอยู่นอกวัยแรงงานร้อยละเท่าใด เป็นต้น
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	อัตราส่วนการออมเฉลี่ยต่อรายได้เฉลี่ยของครัวเรือน คำนวณได้โดย $\frac{\text{รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของครัวเรือน} - \text{ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือนของครัวเรือน (บาท)}}{\text{รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของครัวเรือน (บาท)}}$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	2 ปีครั้ง (เฉพาะปี พ.ศ. เลขคู่)
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ข้อมูลสำรวจทุก 2 ปี
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักงานสถิติแห่งชาติ
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	การมีงานทำของผู้สูงอายุ (อายุ 60-69 ปี) เพิ่มขึ้น
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	10. สัดส่วนคนอายุ 60 ปีขึ้นไป มีอาชีพและมีรายได้
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> • คนอายุมากกว่า 60 ปีเต็มขึ้นไป มีอาชีพและมีรายได้ หมายถึง คนอายุมากกว่า 60 ปีเต็มขึ้นไป ที่ประกอบอาชีพ และมีรายได้ทุกคน ยกเว้นคนพิการที่ไม่สามารถช่วยตนเองได้ • การประกอบอาชีพและมีรายได้ หมายถึง การทำงานที่เป็นงานประจำทั้งที่อยู่ภายในครัวเรือน และ/หรือนอกครัวเรือน โดยมีรายได้ที่เกิดจากการทำงานดังกล่าว ทั้งในลักษณะรายวัน รายสัปดาห์ รายเดือน รายชิ้นงาน หรืองานเหมา
คำอธิบาย	<ul style="list-style-type: none"> • ในปัจจุบัน คนอายุมากกว่า 60 ปีเต็มขึ้นไป หลายคนยังมีสุขภาพร่างกายแข็งแรงสามารถประกอบอาชีพ และทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นหลักของครอบครัวด้วย • ตัวชี้วัดนี้เพื่อประเมินการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานของผู้สูงอายุในพื้นที่ และประเมินถึงความต้องการการพึ่งพิงทางเศรษฐกิจของผู้สูงอายุ โดยอ้างอิงข้อมูลจากการสำรวจข้อมูลครัวเรือนพื้นฐาน (จปฐ.1)
การอ่านค่าตัวชี้วัด	<p>ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าระหว่าง 0 ถึง 100 หากมีค่ายิ่งมากหรือมีค่าเข้าใกล้ 100 มากเท่าใด สะท้อนให้เห็นว่า ผู้สูงอายุในพื้นที่ที่มีความสามารถในการหาเลี้ยงชีพด้วยตนเอง การมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานของผู้สูงอายุน้อยสูง รวมถึงความต้องการการพึ่งพิงทางเศรษฐกิจของผู้สูงอายุน้อย เนื่องจากสามารถดูแลตัวเองและสร้างรายได้ให้ครอบครัว ในทางตรงข้าม หากมีค่าใกล้ 0 แสดงให้เห็นว่า ผู้สูงอายุในพื้นที่ยังมีความต้องการการพึ่งพิงทางเศรษฐกิจค่อนข้างมาก</p> <p>ทั้งนี้การอ่านค่าตัวชี้วัด ควรพิจารณาร่วมกับค่าตัวชี้วัดอื่น ๆ เช่น สัดส่วนผู้สูงอายุที่อยู่ลำพัง สัดส่วนครอบครัวขยาย เป็นต้น เพื่อให้เข้าใจถึงลักษณะประชากรศาสตร์ในพื้นที่นั้น ๆ</p>
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนคนอายุ 60 ปีขึ้นไป มีอาชีพและมีรายได้ คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนคนอายุ 60 ปีขึ้นไปที่มีอาชีพและมีรายได้ในปีที่สำรวจ (จำนวนผู้ที่ผ่านเกณฑ์)}}{\text{จำนวนประชากรที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไปที่สำรวจทั้งหมด (คน)}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ฐานข้อมูลจากการสำรวจ
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	การสำรวจข้อมูลพื้นฐานครัวเรือน (จปฐ) กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	-
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	11. สัดส่วนคนอายุ 15 -59 ปี มีอาชีพและมีรายได้
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● คนอายุ 15 -59 ปี มีอาชีพและมีรายได้ หมายถึง คนอายุ 15 – 59 ปีทุกคนที่มีการประกอบอาชีพและมีรายได้ ยกเว้นผู้ที่กำลังศึกษาอย่างเดียว โดยไม่ได้ประกอบอาชีพหรือคนพิการที่ไม่สามารถช่วยตนเองได้ ● การประกอบอาชีพและมีรายได้ หมายถึง การทำงานที่เป็นงานประจำทั้งที่อยู่ภายในครัวเรือน และ/หรือนอกครัวเรือน โดยมีรายได้ที่เกิดจากการทำงานดังกล่าว ทั้งในลักษณะรายวัน รายสัปดาห์ รายเดือน รายชิ้นงาน หรืองานเหมา
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดนี้ ประเมินถึงภาวะการมีงานทำของประชากรวัยแรงงานในพื้นที่ โดยอ้างอิงข้อมูลจากการสำรวจข้อมูลครัวเรือนพื้นฐาน (จปฐ.1)
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าระหว่าง 0 ถึง 100 หากมีค่ายิ่งมากยิ่งดี หรือมีค่าเข้าใกล้ 100 มากเท่าใด สะท้อนให้เห็นว่า ประชากรวัยแรงงานในพื้นที่มีงานทำมากขึ้น ในทางตรงกันข้าม หากมีค่าลดลง หรือมีค่าใกล้ 0 แสดงให้เห็นว่า เกิดภาวะการว่างงานหรือประชากรในพื้นที่มีงานทำลดลง
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนคนอายุ 15-59 ปี มีอาชีพและมีรายได้ คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนคนอายุ 15-59 ปีที่มีอาชีพและมีรายได้ในปีที่สำรวจ (จำนวนผู้ที่ผ่านเกณฑ์)}}{\text{จำนวนประชากรที่มีอายุ 15-59 ปีที่สำรวจทั้งหมด (คน)}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ฐานข้อมูลจากการสำรวจ
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	การสำรวจข้อมูลพื้นฐานครัวเรือน (จปฐ) กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	-
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	12. สัดส่วนแรงงานเพศหญิงต่อประชากรแรงงาน
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● แรงงานเพศหญิง หมายถึง ประชากรวัยแรงงานเพศหญิง ที่มีงานทำ หรือทำงานเชิงเศรษฐกิจ (Employed) ● ประชากรแรงงาน หมายถึง ประชากรวัยทำงานทั้งหมด ทั้งที่มีงานทำและไม่มีงานทำแต่พร้อมที่จะทำงาน เรียกอีกชื่อหนึ่งว่า กำลังแรงงาน (Labor force)
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดสัดส่วนแรงงานเพศหญิงต่อประชากรวัยแรงงานทั้งหมด เพื่อประเมินถึงอัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานของผู้หญิง ซึ่งมีความน่าสนใจเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากอัตราของประชากรเพศหญิงมีความผันแปรไปมากกว่าอัตราของประชากรชาย และได้เพิ่มขึ้นอย่างมากในประเทศกำลังพัฒนาในระยะเวลาสองสามทศวรรษที่ผ่านมา อีกทั้งเพื่อประเมินความเสมอภาคทางเพศในภาคแรงงาน
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าระหว่าง 0 ถึง 100 มาก ตัวชี้วัดเป็นปัจจัยด้านบวก หากมีค่ายิ่งมากหรือมีค่าเข้าใกล้ 100 มากเท่าใด แสดงให้เห็นว่า ประชากรในวัยแรงงานในพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง แสดงถึงการมีส่วนร่วมของแรงงานเพศหญิงต่อระบบเศรษฐกิจที่มากขึ้น รวมถึงการยอมรับความเสมอภาคทางเพศในการทำงานมากขึ้นด้วย ในทางตรงข้าม หากมีค่าใกล้ 0 แสดงให้เห็นว่า ประชากรในวัยแรงงานในพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย (เป็นเพศหญิงส่วนน้อย) อย่างไรก็ตาม หากตัวชี้วัดมีค่ามาก จำเป็นต้องศึกษาข้อมูลอื่น ๆ ประกอบการวิเคราะห์ เช่น ลักษณะความต้องการแรงงานในพื้นที่เช่น โรงงานทอผ้าหรืองานฝีมือละเอียดที่ต้องการแรงงานเพศหญิงเป็นพิเศษ เป็นต้น รวมถึงค่าตัวชี้วัดอื่น ๆ เช่น อัตราการหย่าร้างในพื้นที่ สัดส่วนครอบครัวเดี่ยว เป็นต้น เพื่อนำมาวิเคราะห์ประกอบความเข้าใจถึงสาเหตุที่ประชากรเพศหญิงในวัยแรงงานออกมาทำงานนอกบ้านมากขึ้น นอกเหนือไปจากประเด็นการยอมรับความเสมอภาคทางเพศในสังคม
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนแรงงานเพศหญิงต่อประชากรแรงงาน คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนแรงงานเพศหญิง (คน)}}{\text{จำนวนประชากรวัยแรงงานทั้งหมด (คน)}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	-
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักงานสถิติแห่งชาติ
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	-
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	13. สัดส่วนผู้หญิงในระดับบริหารหรือในระดับการตัดสินใจต่อจำนวนแรงงานในระดับบริหารทั้งหมด
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> จำนวนผู้หญิงในระดับบริหารหรือในระดับการตัดสินใจ ในรายงานนี้อ้างถึง ประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป เพศหญิง ที่ทำงานในกลุ่มอาชีพผู้บัญญัติกฎหมาย ข้าราชการระดับอาวุโส และผู้จัดการ
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดสัดส่วนผู้หญิงในระดับบริหารหรือในระดับการตัดสินใจเทียบต่อจำนวนประชากรทั้งหมดที่ทำงานในระดับเดียวกัน เพื่อประเมินความเท่าเทียมระหว่างเพศในการทำงานระดับบริหารหรือในระดับการตัดสินใจ
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าระหว่าง 0 ถึง 100 มาก ตัวชี้วัดเป็นปัจจัยด้านบวก หากมีค่ายิ่งมากหรือมีค่าเข้าใกล้ 100 มากเท่าใด แสดงให้เห็นว่า ประชากรส่วนใหญ่ที่ทำงานในกลุ่มอาชีพผู้บัญญัติกฎหมาย ขรก.อาวุโส และผู้จัดการในพื้นที่เป็นเพศหญิง สะท้อนให้เห็นว่าเพศหญิงมีส่วนร่วมในการทำงานในระดับบริหารหรือระดับการตัดสินใจในสัดส่วนที่สูง ในทางตรงข้าม หากตัวชี้วัดมีค่าเข้าใกล้ 0 แสดงให้เห็นว่า ประชากรส่วนใหญ่ที่ทำงานในกลุ่มอาชีพผู้บัญญัติกฎหมาย ขรก.อาวุโส และผู้จัดการในพื้นที่เป็นเพศชาย (เป็นเพศหญิงส่วนน้อย)
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนผู้หญิงในระดับบริหารหรือในระดับการตัดสินใจต่อจำนวนแรงงานในระดับบริหารทั้งหมด คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จน.ประชากรเพศหญิงที่ทำงานในกลุ่มอาชีพผู้บัญญัติกฎหมาย ขรก.อาวุโส หรือระดับผู้จัดการ (คน)} \times 100}{\text{จน.ประชากรทั้งหมดที่ทำงานในกลุ่มอาชีพผู้บัญญัติกฎหมาย ขรก.อาวุโส หรือระดับผู้จัดการ (คน)}}$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	-
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักงานสถิติแห่งชาติ
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	ผลคะแนนสอบ PISA ในแต่ละวิชาไม่ต่ำกว่า 500
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	14. ระดับคะแนนเฉลี่ย O-NET ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● คะแนนเฉลี่ย O-Net (Ordinary National Education Test) คือ คะแนนเฉลี่ยของผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐานเพื่อวัดความรู้และความคิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยประเมินตามมาตรฐานการเรียนรู้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ● วัตถุประสงค์ของการทดสอบ O-Net เพื่อนำผลการทดสอบไปใช้เป็นองค์ประกอบหนึ่งในการจบการศึกษาตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 รวมทั้งเพื่อนำผลการทดสอบไปใช้ในการปรับปรุงคุณภาพการเรียนการสอนของโรงเรียน เพื่อนำผลการทดสอบไปใช้ในการประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียนระดับชาติ และเพื่อนำผลการทดสอบไปใช้ในวัตถุประสงค์อื่น
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดระดับคะแนนเฉลี่ย O-Net เพื่อประเมินคุณภาพการศึกษาของนักเรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานของพื้นที่ ทั้งนี้มีเป้าหมายให้คนไทยได้รับการศึกษาที่มีคุณภาพได้มาตรฐานสากล ซึ่งกำหนดเป้าหมายให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาหลักจากการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน มีคะแนนเฉลี่ยมากกว่าร้อยละ 50
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเป็นปัจจัยด้านบวก คือ ค่าตัวชี้วัด ยิ่งมีค่ามาก แสดงถึง นักเรียนในพื้นที่ได้รับการศึกษาที่มีคุณภาพที่ดีมากขึ้นตามลำดับ
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>ระดับคะแนนเฉลี่ย O-NET คำนวณได้โดย</p> <p style="text-align: center;">คะแนนเฉลี่ย O-Net รายปี จากการประมวลผลจากข้อมูลของสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน)</p> <p>- ค่าสถิติรายจังหวัดที่ใช้ในการประเมินศักยภาพระดับพื้นที่ เป็นข้อมูลที่คำนวณหาค่าเฉลี่ยแล้วโดย สศช. - ใช้ค่าเฉลี่ยของค่าสถิติรายจังหวัดในกลุ่ม/ภาค เป็นตัวแทนค่าสถิติของกลุ่มจังหวัด/ภาคนั้นๆ เฉพาะวัตถุประสงค์เพื่อให้สามารถทำการประเมินศักยภาพของกลุ่มจังหวัดและภาคได้</p>
หน่วยวัด	คะแนน
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	-
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน) ประมวลผลโดย สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.)
หมายเหตุ 1	ปีการศึกษา 2555-2557 คะแนนเฉลี่ย 8 วิชา /ปีการศึกษา 2558-2560 คะแนนเฉลี่ย 5 วิชา
หมายเหตุ 2	ค่าสถิติของกลุ่มจังหวัด/ภาค/ภาพรวม 76 จังหวัด ที่ประมาณโดยค่าเฉลี่ยของค่าสถิติรายจังหวัดในกลุ่ม/ภาคนั้น อาจมีค่าคลาดเคลื่อนจากค่าจริงเล็กน้อย

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	-
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	15. จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ย
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยในรายงานนี้ หมายถึงจำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยของประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป ● จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ย หมายถึง จำนวนระยะเวลาโดยเฉลี่ยที่ใช้ในการศึกษา
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดจำนวนปีการศึกษาเฉลี่ย เพื่อประเมินแนวโน้มการเพิ่มขึ้นหรือลดลงของจำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยของประชากรในพื้นที่
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเป็นปัจจัยด้านบวก คือ ค่าตัวชี้วัดยิ่งมีค่ามากยิ่งดี สะท้อนให้เห็นว่า ประชากรในพื้นที่ได้รับการศึกษาที่เพิ่มขึ้นตามลำดับ ทั้งนี้ควรมีการติดตามเปรียบเทียบข้อมูลตัวชี้วัดแบบปีต่อปี เพื่อให้เห็นถึงแนวโน้มหรือการเปลี่ยนแปลงในเรื่องของระยะเวลาเฉลี่ยที่ใช้ในการศึกษาของคนในพื้นที่ อย่างไรก็ตามอาจต้องพิจารณาประกอบกับค่าตัวชี้วัดอื่น ๆ ด้วย เช่น อัตราการว่างงานของประชากรในพื้นที่ หรือจำนวนประชากรที่ประกอบอาชีพใดๆ ในพื้นที่เพิ่มขึ้นเป็นพิเศษหรือไม่ เพื่อหาสาเหตุประกอบว่าเหตุใดประชากรจึงให้ความสนใจในการศึกษาเพิ่มขึ้นหรือลดลง
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ย คำนวณได้โดย</p> <p style="text-align: center;"><u>ผลรวมของเวลาที่ใช้ในการเรียนของประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไปในพื้นที่</u> จำนวนประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไปทั้งหมดในพื้นที่</p> <p>- ค่าสถิติรายจังหวัดที่ใช้ในการประเมินศักยภาพระดับพื้นที่ เป็นข้อมูลที่คำนวณหาค่าเฉลี่ยแล้วโดย สศช.</p> <p>- ใช้ค่าเฉลี่ยของค่าสถิติรายจังหวัดในกลุ่ม/ภาค เป็นตัวแทนค่าสถิติของกลุ่มจังหวัด/ภาคนั้นๆ เฉพาะวัตถุประสงค์เพื่อให้สามารถทำการประเมินศักยภาพของกลุ่มจังหวัดและภาคได้</p>
หน่วยวัด	ปี
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	-
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา รวบรวมโดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
หมายเหตุ 1	คำนวณจากข้อมูลตัวอย่างของการสำรวจภาวะการทำงานของประชากรทั่วราชอาณาจักร รอบที่ 3 สำรวจโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ
หมายเหตุ 2	ค่าสถิติของกลุ่มจังหวัด/ภาค/ภาพรวม 76 จังหวัด ที่ประมาณโดยค่าเฉลี่ยของค่าสถิติรายจังหวัดในกลุ่ม/ภาคนั้น อาจมีค่าคลาดเคลื่อนจากค่าจริงเล็กน้อย

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	การใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อการอ่านหาความรู้เพิ่มขึ้น
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	16. สัดส่วนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตต่อจำนวนประชากร
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> อินเทอร์เน็ต หมายถึง เครือข่ายคอมพิวเตอร์ขนาดใหญ่ที่เชื่อมต่อกันทั่วโลก โดยมีมาตรฐานการรับส่งข้อมูลระหว่างกันเป็นหนึ่งเดียว ซึ่งคอมพิวเตอร์แต่ละเครื่องสามารถรับส่งข้อมูลในรูปแบบต่าง ๆ ได้หลายรูปแบบ เช่น ตัวอักษร ภาพกราฟิก และเสียง รวมทั้งสามารถค้นหาข้อมูลจากที่ต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว ผู้ใช้อินเทอร์เน็ต หมายถึง บุคคลที่มีการใช้เครือข่ายอินเทอร์เน็ตผ่านทางอุปกรณ์ต่าง ๆ เช่น คอมพิวเตอร์ โทรศัพท์มือถือ เป็นต้น
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดสัดส่วนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อประเมินการเข้าถึงเทคโนโลยีและการสื่อสารผ่านสื่อดิจิทัล รวมถึงการให้ความสำคัญในการใช้อินเทอร์เน็ตของประชากรในพื้นที่
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าระหว่าง 0 ถึง 100 หากมีค่ายิ่งมากยิ่งดี หรือมีค่าเข้าใกล้ 100 มากเท่าใด แสดงให้เห็นว่า ประชากรส่วนใหญ่ในพื้นที่เป็นผู้ใช้อินเทอร์เน็ต ในทางตรงข้ามหากมีค่าใกล้ 0 แสดงให้เห็นว่า ประชากรส่วนใหญ่ในพื้นที่ยังไม่เข้าถึงอินเทอร์เน็ต ควรส่งเสริมและให้ความรู้ประชากรในการใช้อินเทอร์เน็ตมากขึ้น อย่างไรก็ตามการวิเคราะห์ข้อมูลในเชิงลึก จะต้องพิจารณาปัจจัยอื่น ๆ ประกอบกัน เช่น ช่องทางในการใช้อินเทอร์เน็ต รวมถึงช่วงอายุของประชากรผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในพื้นที่ และพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ต เพื่อสามารถกำหนดแผนการส่งเสริมหรือขยายพื้นที่ในการใช้อินเทอร์เน็ตได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตต่อจำนวนประชากร คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนประชากรที่สำรวจที่ใช้อินเทอร์เน็ต (คน)}}{\text{จำนวนประชากรที่สำรวจทั้งหมด (คน)}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ฐานข้อมูลจากการสำรวจ
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักงานสถิติแห่งชาติ (การสำรวจการใช้ ICT ในครัวเรือน)
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	การอ่านของคนไทยเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 85
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	17. อัตราการอ่านของคนไทย (อายุ 6 ปีขึ้นไป)
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	การอ่าน หมายถึง การอ่านหนังสือหรือบทความทุกประเภท นอกเวลาเรียน/นอกเวลาทำงาน/ช่วงเวลาพัก ทั้งที่เป็นรูปเล่ม/เอกสาร หรือการอ่านทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ทั้งที่มีการเชื่อมต่อและไม่เชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต รวมถึง การอ่านผ่านสื่อสังคมออนไลน์ (เช่น Facebook, Line, Instagram, Twitter ฯลฯ) SMS E-mail ยกเว้นการอ่านข้อความที่เป็น การสนทนา/ติดต่อสื่อสารส่วนบุคคล หรือหน้าที่การงาน
คำอธิบาย	เป็นตัวชี้วัดที่บ่งชี้ถึงการปลูกฝังการแสวงหาความรู้ตั้งแต่วัยเยาว์วัย ซึ่งจะ เป็นสร้าง ความรอบรู้ เพิ่มพูนศักยภาพในการดำเนินชีวิตและการทำงาน การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่ สำคัญตั้งแต่เริ่มต้น
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดเป็นปัจจัยด้านบวก อยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าระหว่าง 0 ถึง 100 หากมี ค่ายิ่งมากหรือมีค่าเข้าใกล้ 100 มากเท่าใด ยิ่งดี แสดงให้เห็นว่า ประชากรส่วนใหญ่ในพื้นที่ มีพฤติกรรมใฝ่หาความรู้ และรักการอ่าน ในทางตรงข้ามหากมีค่าใกล้ 0 สะท้อนให้เห็นว่า ประชากรส่วนใหญ่มีพฤติกรรมไม่ชอบอ่านหนังสือ การหาความรู้จากการอ่านอยู่ในสัดส่วน ที่ต่ำ ควรต้องมีการรณรงค์ส่งเสริมให้ประชากรในพื้นที่เห็นความสำคัญและรักการอ่าน หนังสือมากขึ้น ซึ่งประเด็นนี้ควรต้องวิเคราะห์ถึงปัญหาในเชิงลึกของพื้นที่ว่าประชากรมี จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยเท่าใด มีรูปแบบการอ่านหนังสือเป็นอย่างไร รวมถึงการเข้าถึง แหล่งหนังสือหรือความครอบคลุมการให้บริการด้านอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เป็นอย่างไร
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	อัตราการอ่านของคนไทยอายุ 6 ปีขึ้นไป คำนวณได้โดย $\frac{\text{จำนวนประชากรที่สำรวจอายุ 6 ปีขึ้นไปที่อ่าน (คน)}}{\text{จำนวนประชากรที่สำรวจทั้งหมดที่อายุ 6 ปีขึ้นไป (คน)}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ฐานข้อมูลจากการสำรวจ
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักงานสถิติแห่งชาติ (การสำรวจการอ่านของประชากร)
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	-
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	18. อัตราการเกิดมีชีพ
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● อัตราการเกิด (Crude Birth rate) หมายถึงจำนวนเด็กเกิดมีชีพ (Live birth) ในช่วงปีหนึ่ง เทียบต่อจำนวนประชากรกลางปี 1,000 คน ● จำนวนเด็กเกิดมีชีพ หมายถึง จำนวนทารกที่คลอดออกมาโดยวิธีใดก็ตามและไม่คำนึงถึงระยะเวลาของการตั้งครรภ์ โดยที่ทารกที่คลอดออกมานั้นจะต้องมีการหายใจหรือแสดงอาการที่บ่งว่ามีชีวิต เช่น การเต้นของหัวใจ การเต้นของเส้นโลหิต การเต้นของสายสะดือ หรือมีการเคลื่อนไหวของร่างกาย ● จำนวนเด็กเกิดมีชีพ ใช้ข้อมูลจากบันทึกการเกิดตามทะเบียนราษฎร กรมการปกครอง
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดอัตราการเกิดมีชีพ เพื่อประเมินประสิทธิภาพด้านสาธารณสุข รวมไปถึงอัตราเจริญพันธุ์โดยรวมในพื้นที่
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเป็นปัจจัยด้านบวก คือ ค่าตัวชี้วัดยิ่งมีค่ามาก สะท้อนให้เห็นว่า ประชากรวัยเจริญพันธุ์มีความรู้เกี่ยวกับการดูแลครรภ์ได้อย่างถูกวิธี ในพื้นที่ที่มีบริการด้านสาธารณสุขเกี่ยวกับแม่และเด็กที่มีประสิทธิภาพ รวมไปถึงในพื้นที่ที่มีอัตราเจริญพันธุ์สูง ในทางตรงข้ามหากตัวชี้วัดมีค่าน้อย สะท้อนให้เห็นว่า ประชากรวัยเจริญพันธุ์ยังขาดความรู้ในการประพฤตินระหว่างตั้งครรภ์ หรือการบริการสาธารณสุขเกี่ยวกับแม่และเด็กยังไม่ทั่วถึงเท่าที่ควร หรืออาจเป็นเพราะเกิดความถดถอยของการเจริญพันธุ์ในพื้นที่ ซึ่งควรต้องวิเคราะห์ร่วมกับข้อมูลสถิติอื่นๆประกอบด้วย เช่น จำนวนประชากรเพศหญิงและชายในแต่ละช่วงวัย หรือ อัตราการจดทะเบียนสมรส เป็นต้น
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>อัตราการเกิดมีชีพ คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนเด็กเกิดมีชีพในช่วงปีที่กำหนด (ราย)}}{\text{จำนวนประชากรกลางปีในปีเดียวกัน (คน)}} \times 1,000$
หน่วยวัด	รายต่อประชากรพันคน
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	-
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	กรมการปกครอง / กระทรวงสาธารณสุข รวบรวมโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	-
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	19. สัดส่วนคนอายุยืน 80 ปีขึ้นไปต่อจำนวนประชากรทั้งหมด
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● จำนวนผู้มีอายุยืน ในรายงานนี้หมายถึง จำนวนประชากรทั้งเพศหญิงและเพศชาย ที่มีอายุ 80 ปีเต็มหรือมากกว่า ● สัดส่วนอายุยืน หมายถึง ร้อยละของจำนวนประชากรทั้งเพศหญิงและเพศชายที่มีอายุ 80 ปีเต็มหรือมากกว่า เทียบกับจำนวนประชากรทั้งหมดในพื้นที่
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดสัดส่วนคนอายุยืน เพื่อประเมินสถานการณ์ความชุกของผู้สูงอายุที่มีอายุยืน การที่ประชากรในพื้นที่มีอายุยืนสะท้อนให้เห็นถึงสภาพแวดล้อมที่ดีรวมไปถึงการดูแลสุขภาพ สุขภาพ ส่งเสริมให้ประชากรมีอายุยืน
การอ่านค่าตัวชี้วัด	<p>ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าระหว่าง 0 ถึง 100 หากมีค่ายิ่งมากหรือมีค่าเข้าใกล้ 100 มากเท่าใด แสดงให้เห็นว่า ในพื้นที่มีประชากรกลุ่มอายุยืนในสัดส่วนที่มากขึ้นตามลำดับ สะท้อนให้เห็นแนวโน้มประชากรมีอายุยืนมากขึ้น ควรมีนโยบายตั้งรับการเปลี่ยนแปลงเพื่อเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ และเพื่อให้สามารถวางแผนในการรับมือกับโครงสร้างประชากรและสังคมที่จะเปลี่ยนแปลงไปในระยะยาว ควรต้องพิจารณาปัจจัยหรือค่าตัวชี้วัดอื่น ๆ ประกอบด้วย เช่น สัดส่วนประชากรวัยแรงงาน อัตราการเกิด อัตราการพึ่งพิง สัดส่วนผู้สูงอายุที่มีงานและรายได้ สัดส่วนผู้สูงอายุที่พักอาศัยอยู่ลำพัง สภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยที่เหมาะสมสำหรับผู้สูงอายุ เป็นต้น</p> <p>ในขณะที่หากค่าตัวชี้วัดมีค่าเข้าใกล้ 0 อาจสะท้อนถึงอายุขัยเฉลี่ยของประชากรส่วนใหญ่ในพื้นที่ยังไม่สูงมาก ควรให้ความสำคัญกับเกี่ยวกับการพัฒนาระบบสาธารณสุขหรือสภาพแวดล้อมความเป็นอยู่ในพื้นที่ รวมถึงรณรงค์ให้ประชากรดูแลสุขภาพมากขึ้น</p>
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนคนอายุยืน 80 ปีขึ้นไปต่อจำนวนประชากรทั้งหมด คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนประชากรที่มีอายุตั้งแต่ 80 ปีขึ้นไป (คน)}}{\text{จำนวนประชากรทั้งหมด (คน)}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	-
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	กรมการปกครอง รวบรวมโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	-
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	20. สัดส่วนครัวเรือนกินอาหารถูกสุขลักษณะ ปลอดภัยและได้มาตรฐาน
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● ครัวเรือนกินอาหารถูกสุขลักษณะ ปลอดภัยและได้มาตรฐาน หมายถึงครัวเรือนที่จำนวนสมาชิกทุกคนในครัวเรือนได้ปฏิบัติเกี่ยวกับการกินอาหารที่มีคุณภาพ ถูกสุขลักษณะ ปลอดภัยและได้มาตรฐานครบทั้ง 4 เรื่อง ตามมาตรฐานตัวชี้วัด จปฐ. ดังต่อไปนี้ <ol style="list-style-type: none"> 1) ถ้ากินอาหารบรรจุสำเร็จ ต้องมีเครื่องหมาย อย. เช่น น้ำปลา น้ำส้มสายชู อาหารกล่อง อาหารกระป๋อง นม เป็นต้น 2) ถ้ากินเนื้อสัตว์ ต้องทำให้สุกด้วยความร้อน 3) ถ้ากินผัก ต้องเป็นผักปลอดสารพิษ หรือได้ทำการแช่ด้วยน้ำผสมด่างทับทิม หรือน้ำยาล้างผัก แล้วล้างด้วยน้ำสะอาดหลาย ๆ ครั้ง 4) ก่อนรับประทานอาหารทุกครั้งต้องล้างมือให้สะอาด และในการรับประทานอาหารร่วมกันต้องใช้ช้อนกลางในการตักอาหารทุกครั้ง ถ้ากินอาหารตามข้อ 1) ถึง 3) ต้องปฏิบัติให้ครบตามที่กำหนด (ถ้าไม่ได้กินก็ยกเว้นไป) สำหรับข้อ 4) ทุกคนต้องปฏิบัติ ถ้าทุกคนในครัวเรือนปฏิบัติตามข้อ 4) และปฏิบัติตามข้อ 1) ถึง 3) เฉพาะข้อที่กินก็ถือว่าปฏิบัติครบทุกข้อ แต่ถ้าปฏิบัติไม่ครบทุกคน และหรือปฏิบัติไม่ครบทุกข้อถือว่า “ไม่ผ่านเกณฑ์”
คำอธิบาย	เป็นตัวชี้วัดที่แสดงถึงการปฏิบัติเกี่ยวกับการกินอาหารที่มีคุณภาพ ถูกสุขลักษณะ ปลอดภัย และได้มาตรฐานของครัวเรือน
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าระหว่าง 0 ถึง 100 หากมีค่ายิ่งมากหรือมีค่าเข้าใกล้ 100 มากเท่าใด ยิ่งดี สะท้อนให้เห็นว่า ประชากรในพื้นที่โดยส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการบริโภคอาหารที่ถูกสุขลักษณะได้มาตรฐาน ในทางตรงข้าม หากมีค่าเข้าใกล้ 0 แสดงให้เห็นว่า ประชากรในพื้นที่ยังมีการพฤติกรรมการบริโภคอาหารที่ไม่ถูกสุขลักษณะ ควรต้องมีการให้ความรู้และสร้างความเข้าใจในการกินอยู่แบบถูกสุขลักษณะให้แก่ประชากรในพื้นที่
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	สัดส่วนครัวเรือนกินอาหารถูกสุขลักษณะ ปลอดภัยและได้มาตรฐาน คำนวณได้โดย $\frac{\text{จำนวนครัวเรือนที่ทุกคนกินอาหารถูกสุขลักษณะปลอดภัยและได้มาตรฐาน (จำนวนที่ผ่านเกณฑ์)} \times 100}{\text{จำนวนครัวเรือนที่สำรวจทั้งหมดในพื้นที่ (ครัวเรือน)}}$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ฐานข้อมูลจากการสำรวจ
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	การสำรวจข้อมูลพื้นฐานครัวเรือน (จปฐ) กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	-
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	21. สัดส่วนครัวเรือนมีการใช้ยาเพื่อบำบัด บรรเทาอาการเจ็บป่วยเบื้องต้นอย่างเหมาะสม
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● ครัวเรือนมีการใช้ยาเพื่อบำบัด บรรเทาอาการเจ็บป่วยเบื้องต้นอย่างเหมาะสม หมายถึง ทุกคนในครัวเรือน เมื่อมีอาการเจ็บป่วยเล็กน้อย หากไม่ได้ไปรับการรักษาที่สถานีนอนามัยหรือโรงพยาบาล แต่เลือกที่จะใช้ยาเพื่อบำบัด บรรเทาอาการเจ็บป่วยเบื้องต้นด้วยตนเอง ได้ปฏิบัติครบทั้ง 4 เรื่อง ตามมาตรฐานตัวชี้วัด จปฐ. คือ <ol style="list-style-type: none"> 1) ใช้ยาสามัญประจำบ้าน 2) ไม่กินยาชุดที่ซื้อจากร้านชำ 3) ไม่กินยาสมุนไพรหรือยาแผนโบราณที่ไม่ได้ปรุงขึ้นเฉพาะสำหรับตน (ยกเว้นยาสามัญประจำบ้านแผนโบราณ) 4) ไม่กินผลิตภัณฑ์เสริมอาหารที่อวดอ้างสรรพคุณเกินจริงโดยแสดงสรรพคุณเป็นยาเพื่อบำบัดบรรเทาโรค ซึ่งไม่ตรงกับที่แสดงในฉลาก (หากขาดข้อใดข้อหนึ่งให้ถือว่า “ไม่ผ่านเกณฑ์”) ● ยาสามัญประจำบ้าน คือ ยาที่กระทรวงสาธารณสุขได้พิจารณาคัดเลือกว่าเป็นยาปลอดภัย เป็นยาที่เหมาะสมที่จะให้ประชาชนซื้อมาใช้ด้วยตนเอง เพื่อการดูแลรักษาอาการเจ็บป่วยเล็กน้อยที่มักเกิดขึ้นได้ สามารถสังเกตได้จากบริเวณภาชนะบรรจุจะมีคำว่า “ยาสามัญประจำบ้าน” พิมพ์อยู่ ซึ่งมีทั้งยาแผนปัจจุบัน และยาแผนโบราณ
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดนี้เพื่อประเมินทักษะและความรู้ในการดูแลสุขภาพของตนเองและคนในครอบครัว
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าระหว่าง 0 ถึง 100 หากมีค่ายิ่งมากหรือมีค่าเข้าใกล้ 100 มากเท่าใด ยิ่งดี สะท้อนให้เห็นว่า คนในพื้นที่มีทักษะและความรู้ในการดูแลสุขภาพเบื้องต้น ในทางตรงกันข้าม หากค่าตัวชี้วัดมีค่าน้อย หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรเพิ่มแผนงานในการเสริมสร้างความรู้และทักษะในด้านสุขภาพให้มากขึ้น
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนครัวเรือนมีการใช้ยาเพื่อบำบัด บรรเทาอาการเจ็บป่วยเบื้องต้นอย่างเหมาะสม</p> <p>คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนครัวเรือนที่มีการใช้ยาเพื่อบำบัดอาการเจ็บป่วยเบื้องต้นอย่างเหมาะสม (จนที่ผ่านเกณฑ์)} \times 100}{\text{จำนวนครัวเรือนที่สำรวจทั้งหมดในพื้นที่ (ครัวเรือน)}}$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ฐานข้อมูลจากการสำรวจ
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	การสำรวจข้อมูลพื้นฐานครัวเรือน (จปฐ) กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	-
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	22. สัดส่วนคนอายุ 35 ปีขึ้นไป ได้รับการตรวจสุขภาพประจำปี
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● คนอายุ 35 ปีขึ้นไป ได้รับการตรวจสุขภาพประจำปี หมายถึง จำนวนคนอายุ 35 ปีขึ้นไปทุกคนในครัวเรือน ทั้งชายและหญิง ได้รับการตรวจสุขภาพทั่วไป ประจำปี และการตรวจคัดกรองความเสี่ยงต่อโรคเบาหวาน และความดันโลหิตสูง ตามมาตรฐานการตรวจสุขภาพประจำปี ของ จปฐ. ● มาตรฐานการตรวจสุขภาพหลายอย่างเพื่อประเมินสุขภาพของบุคคลที่มีอายุตั้งแต่ 35 ปีขึ้นไป เป็นประจำอย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง ได้แก่ การตรวจร่างกายทั่วไป การตรวจเลือด การตรวจปัสสาวะ การตรวจอุจจาระ การเอกซเรย์ปอด ฯลฯ และการตรวจคัดกรองความเสี่ยงต่อโรคเบาหวาน และความดันโลหิตสูง การตรวจสุขภาพทั่วไปประจำปี ไม่ใช่การไปพบแพทย์เพื่อตรวจรักษาโรคประจำตัวหรือตรวจรักษาเมื่อเจ็บไข้ได้ป่วยทั่วไป ● ถ้าไม่ได้ตรวจตามที่กำหนดนี้ ถือว่า “ไม่ผ่านเกณฑ์”
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดนี้เพื่อประเมินพฤติกรรมและการให้ความสำคัญในการดูแลรักษาสุขภาพของคนในพื้นที่ เพื่อลดปัจจัยเสี่ยงในการก่อให้เกิดโรค
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าระหว่าง 0 ถึง 100 หากมีค่ายิ่งมากหรือมีค่าเข้าใกล้ 100 มากเท่าใด ยิ่งดี หมายถึง คนในพื้นที่มีความรู้และให้ความสำคัญในการดูแลรักษาสุขภาพ ในทางตรงกันข้าม หากค่าตัวชี้วัดมีค่าน้อย หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรเพิ่มแผนงานในการเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจในการให้ความสำคัญด้านสุขภาพให้มากขึ้น
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนคนอายุ 35 ปีขึ้นไป ได้รับการตรวจสุขภาพประจำปี คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนคนอายุ 35 ปีขึ้นไปที่ได้รับการตรวจสุขภาพประจำปี (จำนวนที่ผ่านเกณฑ์)} \times 100}{\text{จำนวนคนที่สำรวจทั้งหมดในพื้นที่ (คน)}}$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ฐานข้อมูลจากการสำรวจ
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	การสำรวจข้อมูลพื้นฐานครัวเรือน (จปฐ) กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	-
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	23. อัตราเพิ่มของการเจ็บป่วยด้วย 5 โรคไม่เรื้อรังที่สำคัญ
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงลบ (อ่านค่าแบบผกผัน คือ ค่าน้อยดี ค่ามากต้องเฝ้าระวัง)
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● 5 โรคไม่เรื้อรังที่สำคัญ หมายถึง โรคหัวใจ เบาหวาน หลอดเลือดสมอง ความดันโลหิตสูง และมะเร็ง โดยมีการกำหนดรายละเอียดของโรคต่าง ๆ ดังนี้ <ul style="list-style-type: none"> - โรคหัวใจ หมายถึง โรคหัวใจรูห์มาติกเรื้อรัง กล้ามเนื้อหัวใจตายเฉียบพลัน โรคหัวใจขาดเลือด หัวใจล้มเหลว และโรคหัวใจอื่น ๆ (รหัสกลุ่มโรค I05-I09, I20, I21-I22, I23-I25, I27-I43, I50-I52) - โรคเบาหวาน หมายถึง โรคเบาหวาน (รหัสกลุ่มโรค E10-E14) - โรคหลอดเลือดสมอง หมายถึง เลือดออกในสมอง เนื้อสมองตาย เป็นลมหมดสติจากการขาดเลือด และโรคหลอดเลือดในสมองอื่นๆ (รหัสกลุ่มโรค I60-I69) - โรคความดันโลหิตสูง หมายถึง โรคความดันโลหิตสูงที่ไม่มีสาเหตุแน่ชัด และอื่นๆ (รหัสกลุ่มโรค I10-I15) - โรคมะเร็งและเนื้องอกร้ายทุกชนิด หมายถึง เนื้องอกร้ายและเนื้องอกที่ยังไม่วินิจฉัยว่าเป็นเนื้องอกร้ายทุกส่วนของร่างกาย (รหัสกลุ่มโรค C00-C97, D00-D48) ● อัตราเพิ่มของการเจ็บป่วยด้วย 5 โรคไม่เรื้อรังที่สำคัญ หมายถึง อัตราเพิ่มของอัตราการเจ็บป่วยด้วย 5 โรคฯ ต่อจำนวนประชากรในวันกลางปี 100,000 คน ● อัตราการเจ็บป่วย ในรายงานนี้ใช้ข้อมูลจำนวนผู้ป่วยใน รวมทุกการวินิจฉัยโรค จำแนกตาม สาเหตุการป่วย 298 กลุ่มโรค เพศ รายจังหวัด (ฐานข้อมูลผู้ป่วยในรายบุคคล หลักประกันสุขภาพถ้วนหน้า และสวัสดิการรักษายาบาลข้าราชการและครอบครัว)
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดอัตราเพิ่มของการเจ็บป่วยด้วย 5 โรคไม่เรื้อรังที่สำคัญฯ เพื่อประเมินสถานการณ์สุขภาพของคนในพื้นที่ด้วยโรคไม่ติดต่อเรื้อรัง และเนื่องจากโรคทั้ง 5 โรคเป็นโรคที่สามารถป้องกันได้ การรับรู้ถึงสถานการณ์จะช่วยให้สามารถวางแผนรณรงค์ป้องกันเพื่อลดจำนวนผู้ป่วยลงได้
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเป็นปัจจัยด้านลบ อ่านค่าแบบผกผัน คือ ยิ่งมีค่ามาก หมายความว่า ในพื้นที่มีอัตราผู้ป่วยด้วย 5 โรคสำคัญดังกล่าวในอัตราที่สูง หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีแผนงานในการเฝ้าระวัง รณรงค์ และป้องกัน เพื่อลดอัตราการเจ็บป่วยด้วยโรคดังกล่าว
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>อัตราเพิ่มของการเจ็บป่วยด้วย 5 โรคไม่เรื้อรังที่สำคัญฯ คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{อัตราการเจ็บป่วยฯ ปีปัจจุบัน} - \text{อัตราการเจ็บป่วยฯ ปีก่อนหน้า}}{\text{อัตราการเจ็บป่วยฯ ปีก่อนหน้า}} \times 100$ <p>อัตราการเจ็บป่วยฯ =</p> $\frac{\text{จน.ผู้ป่วยใน (โรคหัวใจ+โรคเบาหวาน+โรคหลอดเลือดสมอง+โรคความดันโลหิตสูง+โรคมะเร็ง)} \times 100,000}{\text{จำนวนประชากรในวันกลางปี (คน)}}$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	-
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักงานกลางสารสนเทศบริการสุขภาพ (สทส.) และสำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ (สปสช.) รวบรวมและวิเคราะห์โดยสำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข
หมายเหตุ 1	ข้อมูลปี พ.ศ.2557 พบว่าจำนวนผู้ป่วยในลดลง เนื่องจากยังขาดข้อมูลของโรงพยาบาลในสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขบางแห่ง (อ้างอิงจาก สรุปรายงานการป่วย พ.ศ.2557 : สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข, หน้า 14)
หมายเหตุ 2	อัตราการเจ็บป่วยฯ ปี 2558 เพิ่มขึ้นมากเนื่องจากข้อมูล ปี 2557 ที่ลดลงเนื่องจากขาดข้อมูลจากโรงพยาบาลในสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขบางแห่ง

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	-
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	24. สัดส่วนคนสูบบุหรี่
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงลบ (อ่านค่าแบบผกผัน คือ ค่าน้อยดี ค่ามากต้องเฝ้าระวัง)
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> • สัดส่วนคนสูบบุหรี่ หรืออัตราการบริโภคยาสูบ หมายถึง จำนวนคนในครัวเรือนที่ไม่ผ่านเกณฑ์การสำรวจเทียบต่อจำนวนคนที่สำรวจทั้งหมดในพื้นที่เป้าหมาย ตามการสำรวจอัตราการบริโภคยาสูบ ตามความจำเป็นพื้นฐาน (จปฐ.) หรือตัวชี้วัดที่ 26 คนในครัวเรือนไม่สูบบุหรี่ โดยอัตราการบริโภคยาสูบ ระบุถึง คนในครัวเรือนนี้ไม่สูบบุหรี่ ยาสูบ หรือยาสูบ และผลิตภัณฑ์ยาสูบอื่นๆ
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดอัตราการบริโภคบุหรี่ เพื่อประเมินพฤติกรรมเสี่ยงด้านสุขภาพของคนในพื้นที่
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าระหว่าง 0 ถึง 100 อ่านค่าแบบผกผัน คือ หากมีค่าน้อยหรือมีค่าเข้าใกล้ 0 มากเท่าใด ยิ่งดี แสดงให้เห็นว่า ประชากรในพื้นที่ส่วนใหญ่ไม่มีพฤติกรรมการสูบบุหรี่ ซึ่งเป็นเรื่องที่ดีของสังคมในภาพรวมที่มีระดับความเสี่ยงด้านสุขภาพเกี่ยวกับโรคร้ายจากการสูบบุหรี่ลดลง ในทางตรงข้าม หากมีค่าเข้าใกล้ 100 สะท้อนให้เห็นว่า ประชากรในพื้นที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีปัญหาสุขภาพหรือเกิดการเจ็บป่วยเพิ่มมากขึ้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรเพิ่มแผนงานรณรงค์ลดพฤติกรรมเสี่ยงดังกล่าว
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนคนสูบบุหรี่ คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนคนในครัวเรือนที่สูบบุหรี่ (จำนวนที่ไม่ผ่านเกณฑ์) (คน)}}{\text{จำนวนคนที่สำรวจทั้งหมดในพื้นที่ (คน)}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ฐานข้อมูลจากการสำรวจ
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	การสำรวจข้อมูลพื้นฐานครัวเรือน (จปฐ) กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	-
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	25. สัดส่วนคนดื่มสุรา
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงลบ (อ่านค่าแบบผกผัน คือ ค่าน้อยดี ค่ามากต้องเฝ้าระวัง)
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● สัดส่วนคนดื่มสุรา หรืออัตราการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ หมายถึง จำนวนคนในครัวเรือนที่ไม่ผ่านเกณฑ์การสำรวจเทียบต่อจำนวนคนที่สำรวจทั้งหมดในพื้นที่เป้าหมาย ตามการสำรวจอัตราการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ตามความจำเป็นพื้นฐาน (จปฐ.) หรือ ตัวชี้วัดที่ 25 คนในครัวเรือนไม่ดื่มสุรา (ยกเว้นการดื่มเป็นครั้งคราว) โดยอัตราการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ระบุถึง <ul style="list-style-type: none"> - คนในครัวเรือนนี้ไม่ดื่มสุรา หมายความว่า คนในครัวเรือนนี้ไม่ดื่มสุรา ยกเว้นการดื่มเป็นครั้งคราวในงานเทศกาล งานประเพณีหรืองานเลี้ยงทางสังคม เฉลี่ยไม่เกินเดือนละ 1 ครั้ง - ไม่ดื่มสุรา หมายถึง ไม่มีการดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ผสมอยู่ เช่น สุรา เบียร์ ไวน์ ยาตอง กระแช่ สาโท หรือที่ผลิตจากผักหรือผลไม้ เช่น มันฝรั่ง ข้าว น้าองุ่น โดยการนำวัตถุดิบดังกล่าวมาหมักและเติมยีสต์ลงไป ยกเว้นการดื่มเป็นครั้งคราวในงานเทศกาล งานประเพณี หรืองานเลี้ยงทางสังคม เฉลี่ยไม่เกินเดือนละ 1 ครั้ง - หากไม่ผ่านเงื่อนไขข้างต้น นับเป็นไม่ผ่านเกณฑ์
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดอัตราการบริโภคแอลกอฮอล์ และอัตราการบริโภคยาสูบ เพื่อประเมินพฤติกรรมเสี่ยงด้านสุขภาพของคนในพื้นที่
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าระหว่าง 0 ถึง 100 อ่านค่าแบบผกผัน คือ หากมีค่าน้อยหรือมีค่าเข้าใกล้ 0 มากเท่าใด ยิ่งดี แสดงให้เห็นว่า ประชากรในพื้นที่ส่วนใหญ่ไม่มีพฤติกรรมการเสพสุรา ซึ่งเป็นเรื่องที่ดีของสังคมในภาพรวมที่มีระดับความเสี่ยงด้านสุขภาพเกี่ยวกับโรคภัยจากการดื่มสุราลดลง ในทางตรงข้าม หากมีค่าเข้าใกล้ 100 ประชากรในพื้นที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีปัญหาด้านสุขภาพหรือเกิดการเจ็บป่วยเพิ่มมากขึ้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรเพิ่มแผนงานรณรงค์ลดพฤติกรรมเสี่ยงดังกล่าว
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนคนดื่มสุรา คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนคนในครัวเรือนดื่มสุรา (ยกเว้นการดื่มเป็นครั้งคราว) (จำนวนที่ไม่ผ่านเกณฑ์) (คน)}}{\text{จำนวนคนที่สำรวจทั้งหมดในพื้นที่ (คน)}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ฐานข้อมูลจากการสำรวจ
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	การสำรวจข้อมูลพื้นฐานครัวเรือน (จปฐ) กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	ประชากรอายุ 15-79 ปีมีภาวะน้ำหนักเกินลดลง
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	26. สัดส่วนประชากรที่มีภาวะอ้วนและหรืออ้วนลงพุง
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงลบ (อ่านค่าแบบผกผัน คือ ค่าน้อยดี ค่ามากต้องเฝ้าระวัง)
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> • สัดส่วนประชากรที่มีภาวะอ้วนและหรืออ้วนลงพุง หรือความชุกของภาวะอ้วนและหรืออ้วนลงพุง หมายถึง จำนวนประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไปที่ได้รับการคัดกรองและพบว่า มีภาวะอ้วน และหรือภาวะอ้วนลงพุง • ภาวะอ้วน คือ ค่า BMI ≥ 25 กก./ม² • ภาวะอ้วนลงพุง คือ ชายรอบเอวเกิน 90 ซม. หรือหญิง รอบเอวเกิน 80 ซม.
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดสามารถสะท้อนภาวะด้านสุขภาพของประชากรในพื้นที่ว่ามีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมี ปัญหาสุขภาพหรือเกิดการเจ็บป่วยเพิ่มมากขึ้นในระดับใด เป็นเครื่องชี้ในการเฝ้าระวัง ภาวะการเกิดโรคสืบเนื่องจากการอ้วนลงพุง เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถกำหนด แผนงานรณรงค์ลดพฤติกรรมเสี่ยงดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพ
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าระหว่าง 0 ถึง 100 อ่านค่าแบบผกผัน คือ หากมีค่าน้อยหรือมีค่าเข้าใกล้ 0 มากเท่าใด ยิ่งดี แสดงให้เห็นว่า ประชากรในพื้นที่ส่วนใหญ่ไม่มีความเสี่ยงด้านสุขภาพที่มีสาเหตุจากการอ้วนลงพุงตามเกณฑ์ที่กำหนด ในทางตรงข้าม หากมีค่าเข้าใกล้ 100 แสดงให้เห็นว่า ประชากรในพื้นที่ส่วนใหญ่มีความเสี่ยงด้านสุขภาพซึ่งมีสาเหตุจากการอ้วนลงพุงตามเกณฑ์ที่กำหนด ดังนั้นหน่วยงานรัฐที่เกี่ยวข้อง ควรเข้ามาดูแลแก้ไขปัญหาและรณรงค์ให้ความรู้ด้านโภชนาการและการออกกำลังกายอย่างเร่งด่วน รวมทั้งเตรียมมาตรการรองรับการดูแลผู้ป่วยโรคอ้วนที่อาจเพิ่มขึ้นในอนาคต
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนประชากรที่มีภาวะอ้วนและหรืออ้วนลงพุง คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จน.ประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไปที่ได้รับการตรวจคัดกรองฯ และมีภาวะอ้วน/ภาวะอ้วนลงพุง (คน)}}{\text{จำนวนประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไปที่ได้รับการตรวจคัดกรองฯ ทั้งหมด (คน)}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ฐานข้อมูลจากการสำรวจ
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	กลุ่มรายงานมาตรฐาน กระทรวงสาธารณสุข
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	การตายจากอุบัติเหตุทางถนนต่ำกว่า 18 คน ต่อประชากรแสนคน
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	27. อัตราการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุบนท้องถนนต่อประชากรแสนคน
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงลบ (อ่านค่าแบบผกผัน คือ ค่าน้อยดี ค่ามากต้องเฝ้าระวัง)
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> อัตราการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุบนท้องถนนต่อประชากรแสนคน หมายถึง จำนวนผู้เสียชีวิตจากอุบัติเหตุบนท้องถนน เทียบต่อจำนวนประชากร 100,000 คน อุบัติเหตุบนท้องถนน หมายถึง อุบัติเหตุที่เกิดจากยานพาหนะบนท้องถนน อันประกอบด้วย รถจักรยานยนต์ รถยนต์นั่ง รถบรรทุกขนาดเล็ก (ปิคอัพ) รถแท็กซี่ รถบรรทุก 6 ล้อ รถบรรทุก 10 ล้อขึ้นไป รถโดยสารขนาดเล็ก (รถตู้) รถโดยสารขนาดใหญ่ รถจักรยาน รถสามล้อเครื่อง รถสามล้อ และอื่นๆ อัตราการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุบนท้องถนนต่อประชากรแสนคน เป็นการวิเคราะห์สถิติอุบัติเหตุทางถนนจากข้อมูลผู้ประสบอุบัติเหตุ 3 ฐานข้อมูลหลัก ได้แก่ กระทรวงสาธารณสุข สำนักงานตำรวจแห่งชาติ และบริษัทกลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำกัด
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดนี้เพื่อติดตามสถานการณ์ความรุนแรงของอุบัติเหตุบนท้องถนน และอัตราการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุบนท้องถนนที่เกิดขึ้นในแต่ละพื้นที่ เพื่อสามารถวางแผนดำเนินงานและกำหนดมาตรการต่างๆ เพื่อควบคุมพฤติกรรมเสี่ยงในการเกิดอุบัติเหตุได้อย่างมีประสิทธิภาพ
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเป็นปัจจัยด้านลบ อ่านค่าแบบผกผัน คือ หากมีค่ายิ่งน้อยยิ่งดี แสดงให้เห็นว่าประชากรในพื้นที่มีความเสี่ยงต่อการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุบนท้องถนนอยู่ในระดับต่ำ ในทางตรงข้าม หากมีค่ามาก แสดงให้เห็นว่า ประชากรในพื้นที่มีความเสี่ยงด้านนี้อยู่ในระดับสูง ซึ่งการวิเคราะห์เพื่อหาสาเหตุของปัญหานั้นจะต้องอาศัยความร่วมมือจากหลายหน่วยงานในพื้นที่จึงจะสามารถกำหนดแนวทางการแก้ไขปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>อัตราการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุบนท้องถนนต่อประชากรแสนคน คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนผู้เสียชีวิตจากอุบัติเหตุบนท้องถนน ในช่วงปีที่กำหนด (ราย)}}{\text{จำนวนประชากรในปีเดียวกัน (คน)}} \times 100,000$ <p>- ค่าสถิติรายจังหวัดที่ใช้ในการประเมินศักยภาพระดับพื้นที่ เป็นข้อมูลที่คำนวณค่าเฉลี่ยแล้วโดย สอจร. - ใช้ค่าเฉลี่ยของค่าสถิติรายจังหวัดในกลุ่ม/ภาค เป็นตัวแทนค่าสถิติของกลุ่มจังหวัด/ภาคนั้นๆ เฉพาะวัตถุประสงค์เพื่อให้สามารถทำการประเมินศักยภาพของกลุ่มจังหวัดและภาคได้</p>
หน่วยวัด	รายต่อประชากรแสนคน
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	-
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	แผนงานสนับสนุนการป้องกันอุบัติเหตุจราจรระดับจังหวัด (สอจร.) (รายงานสถานการณ์ความปลอดภัยทางถนนประเทศไทย ปี 2559) สนับสนุนโดย สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.)
หมายเหตุ	ค่าสถิติของกลุ่มจังหวัด/ภาค/ภาพรวม 76 จังหวัด ที่ประมาณโดยค่าเฉลี่ยของค่าสถิติรายจังหวัดในกลุ่ม/ภาคนั้น อาจมีค่าคลาดเคลื่อนจากค่าจริงเล็กน้อย

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	ประชาชนเล่นกีฬาและเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการเพิ่มขึ้น
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	28. สัดส่วนคนอายุ 6 ปีขึ้นไป ออกกำลังกายอย่างน้อยสัปดาห์ละ 3 วัน ๆ ละ 30 นาที
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● จำนวนคนอายุ 6 ปีขึ้นไป ออกกำลังกายอย่างน้อยสัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 30 นาที หมายถึง คนอายุตั้งแต่ 6 ปีขึ้นไปทุกคนที่ออกกำลังกายอย่างน้อยสัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 30 นาที หรือออกแรง/ออกกำลังกายติดต่อกันอย่างน้อย 10 นาทีขึ้นไป รวมกันทั้งวัน วันละ 30 นาที อย่างน้อยสัปดาห์ละ 5 วัน โดยเป็นไปตามเกณฑ์ของตัวชี้วัด จปฐ. ซึ่งกำหนดนิยามของการออกกำลังกาย การออกแรง/ออกกำลังกาย ดังนี้ <ul style="list-style-type: none"> - การออกกำลังกาย หมายถึง การเคลื่อนไหวร่างกายตามรูปแบบที่กำหนด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างเสริมสมรรถภาพอย่างใดอย่างหนึ่งหรือทั้งหมด เป็นกิจกรรมที่ค่อนข้างหนัก เช่น เดินช้า วิ่ง/วิ่งเหยาะๆ ฝึกจักรยาน เต้นแอโรบิก ว่ายน้ำ กระโดดเชือก กระเชียงเรือ ฯลฯ วันละ 30 นาที อย่างน้อยสัปดาห์ละ 3 วัน - การออกแรง/ออกกำลังกาย หมายถึง การออกแรง/ออกกำลังกายจากการทำงานประกอบอาชีพ (หาคมนมขาย ขนของขึ้นลง ฝึบสามล้อ เกียวข้าว รับจ้าง แบกหาม ฯลฯ) หรือทำงานบ้าน/งานสวน/งานสนาม ในบริเวณบ้าน (เช็ดถูกระจก ล้างขัดพื้น ปลูกต้นไม้ ทำสวนครัว ฯลฯ) หรือเดินทาง (เดินไปทำงานหรือทำธุระ ฝึบจักรยานไปทำงาน หรือทำธุระ ฯลฯ) หรือออกกำลังกาย เล่นกีฬา อย่างน้อยทำให้รู้สึกเหนื่อยบ้าง หายใจเร็วขึ้นติดต่อกันอย่างน้อย 10 นาทีขึ้นไป รวมกันทั้งวัน วันละ 30 นาที อย่างน้อยสัปดาห์ละ 5 วัน
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดนี้เพื่อประเมินพฤติกรรมและการให้ความสำคัญในการดูแลรักษาสุขภาพของคนในพื้นที่ เพื่อลดปัจจัยเสี่ยงในการก่อให้เกิดโรค
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าระหว่าง 0 ถึง 100 ยิ่งมีค่ามาก หมายถึง คนในพื้นที่ให้ความสำคัญในการดูแลรักษาสุขภาพ ในทางตรงกันข้าม หากค่าตัวชี้วัดมีค่าน้อย หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรเพิ่มแผนงานในการเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจในการให้ความสำคัญด้านสุขภาพให้มากขึ้น
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนคนอายุ 6 ปีขึ้นไป ออกกำลังกายอย่างน้อยสัปดาห์ละ 3 วัน ๆ ละ 30 นาที คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนคนอายุ 6 ปีขึ้นไปที่ออกกำลังกาย (จำนวนที่ผ่านเกณฑ์)}}{\text{จำนวนคนสำรวจทั้งหมดในพื้นที่ (คน)}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ฐานข้อมูลจากการสำรวจ
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	การสำรวจข้อมูลพื้นฐานครัวเรือน (จปฐ) กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	อัตราการฆ่าตัวตายสำเร็จต่อประชากรแสนคนลดลง
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	29. อัตราการฆ่าตัวตายต่อประชากรแสนคน
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงลบ (อ่านค่าแบบผกผัน คือ ค่าน้อยดี ค่ามากต้องเฝ้าระวัง)
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● อัตราการฆ่าตัวตายต่อประชากรแสนคน หมายถึง จำนวนผู้ฆ่าตัวตายสำเร็จ เทียบต่อจำนวนประชากรกลางปี 100,000 คน ● การฆ่าตัวตายสำเร็จ คือ การกระทำของบุคคลในการปลิดชีวิตตนเองโดยสมัครใจและเจตนาที่จะตายจริง เพื่อให้หลุดพ้นจากการบีบคั้นหรือความคับข้องใจที่เกิดขึ้นในชีวิต ซึ่งอาจจะกระทำอย่างตรงไปตรงมาหรือกระทำโดยอ้อมด้วยวิธีการต่างๆ จนกระทั่งกระทำได้สำเร็จ
คำอธิบาย	เป็นตัวชี้วัดที่แสดงถึงสภาวะการณด้านสุขภาพจิตของประชากรในพื้นที่ สะท้อนให้เห็นปัญหาในการดำเนินชีวิตที่นำไปสู่การตัดสินใจฆ่าตัวตาย เพื่อให้ตระหนักถึงความสำคัญ เฝ้าระวัง และสังเกตสัญญาณ รวมถึงเพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถกำหนดแผนงานรณรงค์ลดพฤติกรรมเสี่ยงดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพ
การอ่านค่าตัวชี้วัด	<p>ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปจำนวนรายของผู้เสียชีวิตจากการทำร้ายตนเอง (ฆ่าตัวตาย) ต่อประชากร 1 แสนคน ตัวชี้วัดเป็นปัจจัยด้านลบ อ่านค่าแบบผกผัน คือหากมีค่าน้อยยิ่งดี แสดงให้เห็นว่า ประชากรในพื้นที่ที่มีความเสี่ยงต่อการคิดทำร้ายตนเองอยู่ในระดับต่ำ ในทางตรงข้ามหากมีค่ามาก แสดงให้เห็นว่า ประชากรในพื้นที่มีความเสี่ยงด้านนี้อยู่ในระดับสูง ซึ่งการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาสาเหตุของปัญหานั้นต้องอาศัยความร่วมมือจากหลายหน่วยงานในพื้นที่จึงจะสามารถกำหนดแนวทางการแก้ไขปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ</p> <p>ในด้านของหน่วยงานภาครัฐการวิเคราะห์ภาพรวมของสภาวะเศรษฐกิจและสังคมของพื้นที่ที่มีอัตราการฆ่าตัวตายสูง รวมทั้งการวิเคราะห์ร่วมกับกับข้อมูลตัวชี้วัดอื่น ๆ เช่น อัตราผู้ป่วยทางสุขภาพจิต ปัญหาเหตุการณ์ความรุนแรงในครอบครัว ดัชนีความอบอุ่นของครอบครัว อาจสามารถเข้าใจถึงปัญหาและนำไปสู่การมีแผนงานเพื่อลดปัจจัยเสี่ยงที่ก่อให้เกิดการฆ่าตัวตายได้</p>
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>อัตราการฆ่าตัวตายต่อประชากรแสนคน คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนผู้ที่ทำร้ายตนเองจนเสียชีวิต (ตามทะเบียนบ้านหรือภูมิลำเนา) (คน)}}{\text{จำนวนประชากรกลางปี (คน)}} \times 100,000$
หน่วยวัด	รายต่อประชากรแสนคน
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	-
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	-
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	30. อัตราผู้ป่วยทางสุขภาพจิต
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงลบ (อ่านค่าแบบผกผัน คือ ค่าน้อยดี ค่ามากต้องเฝ้าระวัง)
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> อัตราผู้ป่วยทางสุขภาพจิต หมายถึง จำนวนผู้ป่วยทางสุขภาพจิต ได้แก่ โรคจิต โรควิตกกังวล โรคซึมเศร้า ปัญญาอ่อน โรคลมชัก ผู้ติดสารเสพติด ผู้พยายามฆ่าตัวตายหรือฆ่าตัวตาย ผู้ป่วยโรคออติสติก และผู้มีปัญหาสุขภาพจิตอื่นๆ เทียบต่อจำนวนประชากรกลางปี 100,000 คน
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดอัตราผู้ป่วยทางสุขภาพจิต เพื่อประเมินสถานการณ์ความชุกของผู้ป่วยทางสุขภาพจิตในพื้นที่ เพื่อให้ตระหนักถึงความสำคัญ เฝ้าระวัง และสังเกตสัญญาณของปัญหาในพื้นที่
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปจำนวนรายของผู้ป่วยทางสุขภาพจิตต่อประชากร 1 แสนคน ตัวชี้วัดเป็นปัจจัยด้านลบ อ่านค่าแบบผกผัน คือหากมีค่าน้อยยิ่งดี แสดงให้เห็นว่าในพื้นที่ที่มีความชุกของผู้ป่วยที่มีปัญหาทางสุขภาพจิตในอัตราที่ต่ำ ในทางตรงกันข้าม หากมีค่ามาก สะท้อนให้เห็นว่าในพื้นที่ที่มีความชุกของผู้ป่วยที่มีปัญหาทางสุขภาพจิตในอัตราที่สูง หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรเข้าไปดูแลและหาแนวทางป้องกันแก้ไขปัญหาเพื่อลดอัตราผู้ป่วยทางสุขภาพจิตในพื้นที่ดังกล่าว
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>อัตราผู้ป่วยทางสุขภาพจิตต่อประชากรแสนคน คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนผู้ป่วยทางสุขภาพจิต (รวม 8 โรค) (คน)}}{\text{จำนวนประชากรกลางปี (คน)}} \times 100,000$
หน่วยวัด	รายต่อประชากรแสนคน
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	-
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	การคลอดในผู้หญิงกลุ่มอายุ 15-19 ปี ลดลง
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	31. อัตราการคลอดในมารดาอายุ 15-19 ปี
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงลบ (อ่านค่าแบบผกผัน คือ ค่าน้อยดี ค่ามากต้องเฝ้าระวัง)
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> อัตราการคลอดในมารดาอายุ 15-19 ปี หมายถึง จำนวนประชากรหญิงอายุ 15-19 ปีที่มีการคลอดบุตรในช่วงปีหนึ่งๆ เทียบต่อจำนวนประชากรหญิงอายุ 15-19 ปี 1,000 คน ในช่วงปีเดียวกัน
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดอัตราการคลอดในมารดาอายุ 15-19 ปี เพื่อประเมินสถานการณ์ความชุกของการตั้งครรภ์ในประชากรหญิงวัยรุ่น และให้ตระหนักถึงปัญหาเพื่อเฝ้าระวังกลุ่มประชากรหญิงที่คลอดบุตรตั้งแต่อายุยังน้อย (คุณแม่วัยใส) ซึ่งอาจไม่มีความพร้อมและไม่มีวุฒิภาวะพอในการเป็นมารดา อาจส่งผลให้คนไทยด้อยคุณภาพในอนาคต
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดเป็นปัจจัยด้านลบ อ่านค่าแบบผกผันคือ หากมีค่ายิ่งน้อยยิ่งดี แสดงให้เห็นว่าสถานการณ์ของปัญหาการตั้งครรภ์ในกลุ่มประชากรหญิงวัยรุ่นหรือปัญหาคุณแม่วัยใสในพื้นที่ยังอยู่ในระดับต่ำ ในทางตรงกันข้ามหากค่าตัวชี้วัดยังมีค่ามาก สะท้อนว่าในพื้นที่มีความชุกของหญิงที่คลอดบุตรตั้งแต่อายุยังน้อยหรือมีปัญหาคุณแม่วัยใสในอัตราที่สูง มีแนวโน้มของการเกิดปัญหาทางสังคมที่ต่อเนื่องกับปัญหาครอบครัวที่มีบุตรเมื่อยังไม่พร้อม ปัญหาการไม่สามารถดูแลตนเองและครอบครัวได้อาจเพิ่มขึ้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรเข้าไปดูแลและหาแนวทางป้องกันเพื่อลดปัจจัยเสี่ยงเหล่านี้
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>อัตราการคลอดในมารดาอายุ 15-19 ปี คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนการคลอดมีชีพโดยหญิงอายุ 15 - 19 ปี (ทะเบียนเกิด) (คน)}}{\text{จำนวนหญิงอายุ 15-19 ปี ทั้งหมด (ประชากรกลางปีจากฐานข้อมูลทะเบียนราษฎร) (คน)}} \times 1,000$
หน่วยวัด	รายต่อหญิงวัยเดียวกันพันคน
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	-
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	-
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	32. อัตราการคลอดในมารดาอายุ 10-14 ปี
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงลบ (อ่านค่าแบบผกผัน คือ ค่าน้อยดี ค่ามากต้องเฝ้าระวัง)
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	● อัตราการคลอดในมารดาอายุ 10-14 ปี หมายถึง จำนวนประชากรหญิงอายุ 10-14 ปีที่มีการคลอดบุตรในช่วงปีหนึ่งๆ เทียบต่อจำนวนประชากรหญิงอายุ 10-14 ปี 1,000 คน ในช่วงปีเดียวกัน
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดอัตราการดาที่อายุน้อยกว่า 15 ปี เพื่อประเมินสถานการณ์ความชุกของการตั้งครรภ์ในประชากรหญิงวัยรุ่นที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ และให้ตระหนักถึงปัญหาเพื่อเฝ้าระวังกลุ่มประชากรหญิงที่คลอดบุตรตั้งแต่อายุยังน้อย (คุณแม่วัยรุ่น) ซึ่งอาจไม่มีความพร้อมและไม่มีความเหมาะสมพอในการเป็นมารดา อาจส่งผลให้คนไทยด้อยคุณภาพในอนาคต
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดเป็นปัจจัยด้านลบ อ่านค่าแบบผกผันคือ หากมีค่ายิ่งน้อยยิ่งดี แสดงให้เห็นว่าสถานการณ์ของปัญหาการตั้งครรภ์ในกลุ่มประชากรหญิงวัยรุ่นหรือปัญหาคุณแม่วัยรุ่นในพื้นที่ยังอยู่ในระดับต่ำ ในทางตรงกันข้ามหากค่าตัวชี้วัดยังมีค่ามาก สะท้อนว่าในพื้นที่มีความชุกของหญิงที่คลอดบุตรตั้งแต่อายุยังน้อยหรือมีปัญหาคุณแม่วัยรุ่นในอัตราที่สูง มีแนวโน้มของการเกิดปัญหาทางสังคมที่ต่อเนื่องกับปัญหาครอบครัวที่มีบุตรเมื่อยังไม่พร้อม ปัญหาการไม่สามารถดูแลตนเองและครอบครัวได้อาจเพิ่มขึ้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรเข้าไปดูแลและให้ความรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	อัตราการคลอดในมารดาอายุ 10-14 ปี คำนวณได้โดย $\frac{\text{จำนวนการคลอดมีชีพโดยหญิงอายุ 10 - 14 ปี (ทะเบียนเกิด) (คน)}}{\text{จำนวนหญิงอายุ 10-14 ปี ทั้งหมด (ประชากรกลางปีจากฐานข้อมูลทะเบียนราษฎร) (คน)}} \times 1,000$
หน่วยวัด	รายต่อหญิงวัยเดียวกันพันคน
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	-
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	รายจ่ายสุขภาพทั้งหมดไม่เกินร้อยละ 5 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	33. สัดส่วนค่าใช้จ่ายประเภทเวชภัณฑ์และค่าตรวจรักษาพยาบาล ต่อค่าใช้จ่ายทั้งหมดของครัวเรือน เฉลี่ยต่อเดือน
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงลบ
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	● ค่าใช้จ่ายประเภทเวชภัณฑ์และค่าตรวจรักษาพยาบาล ได้แก่ ยาและเวชภัณฑ์ ค่ารักษาพยาบาลคนไข้นอก และค่ารักษาพยาบาลคนไข้ใน
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดสะท้อนให้เห็นว่าประชากรในพื้นที่มีค่าใช้จ่ายในครัวเรือนเกี่ยวกับค่ารักษาพยาบาลอยู่ในระดับใดเมื่อเทียบกับค่าใช้จ่ายเฉลี่ยทั้งหมดของครัวเรือน
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าระหว่าง 0 ถึง 100 เป็นปัจจัยด้านลบ อ่านค่าแบบผกผันคือ ยิ่งมีค่าน้อยหรือมีค่าเข้าใกล้ 0 ยิ่งมากเท่าไรยิ่งดี แสดงให้เห็นว่าประชากรในพื้นที่ส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการรักษาพยาบาลในสัดส่วนที่ต่ำเมื่อเทียบกับค่าใช้จ่ายเฉลี่ยของครัวเรือน ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงระดับของการมีสุขภาพที่ดีของสมาชิกในครอบครัว รวมถึงสะท้อนถึงการเข้าถึงสวัสดิการในด้านการรักษาพยาบาลของรัฐได้อีกทางหนึ่ง ในทางตรงข้าม หากตัวชี้วัดมีค่ามากหรือมีค่าเข้าใกล้ 100 มากเท่าใด แสดงให้เห็นว่าประชากรในพื้นที่มีภาระค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการรักษาพยาบาลในสัดส่วนที่สูง ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าประชากรส่วนใหญ่ในพื้นที่มีปัญหาด้านสุขภาพ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรรณรงค์และให้ความรู้แก่ประชากรในพื้นที่ให้เน้นการดูแลสุขภาพมากขึ้นเพื่อลดค่าใช้จ่ายหรือความจำเป็นในการเข้ารักษาพยาบาลลง รวมไปถึงควรจะต้องพิจารณาถึงความยาก-ง่ายในการเข้าถึงระบบสวัสดิการในด้านการรักษาพยาบาลของรัฐในพื้นที่ประกอบด้วย
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	สัดส่วนค่าใช้จ่ายประเภทเวชภัณฑ์และค่าตรวจรักษาพยาบาล ต่อค่าใช้จ่ายทั้งหมดของครัวเรือน เฉลี่ยต่อเดือน คำนวณได้โดย $\frac{\text{ค่าใช้จ่ายประเภทเวชภัณฑ์และค่าตรวจรักษาพยาบาลของครัวเรือน}}{\text{ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยของครัวเรือน}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	ราย 2 ปี (เฉพาะปี พ.ศ. เลขคู่)
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ฐานข้อมูลจากการสำรวจ (ทำการสำรวจทุก 2 ปี)
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักงานสถิติแห่งชาติ (การสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน)
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	ผู้สูงอายุที่อาศัยในบ้านที่มีสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมเป็นร้อยละ 20
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	34. สัดส่วนผู้สูงอายุที่พักอาศัยอยู่ในห้องนอนชั้นล่างหรืออยู่บ้านชั้นเดียว
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ผู้สูงอายุ คือ ประชากรที่มีอายุมากกว่า 60 ปีขึ้นไป โดยนับตั้งแต่อายุเกิด จากแผนผู้สูงอายุแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2545-2564) ยุทธศาสตร์ด้านการส่งเสริมผู้สูงอายุ ประกอบด้วย 6 มาตรการ โดยมาตรการที่ 6 คือ มาตรการส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้สูงอายุมีที่อยู่อาศัยและสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมและปลอดภัย กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุขจึงได้กำหนดหลักการจัดสภาพแวดล้อมภายในบ้าน และบริเวณรอบบ้านเพื่อให้ผู้สูงอายุสามารถใช้ชีวิตประจำวันได้อย่างสะดวกและปลอดภัย เช่น ภายในบ้านควรมีแสงสว่างที่เพียงพอ พื้นบ้านควรเป็นพื้นเรียบและไม่ควรเป็นพื้นขัดมัน ห้องน้ำควรเป็นพื้นที่เรียบเสมอกันไม่มีเงา ไม่ควรอยู่ไกลจากห้องนอน เนื่องจากผู้สูงอายุที่มีอายุมากๆ มักจะมีปัญหาการกลั้นปัสสาวะไม่อยู่ ห้องนอนควรจัดให้อยู่ในพื้นที่ที่มีอากาศถ่ายเทได้สะดวก และลักษณะบ้านไม่ควรมีความชันมากเกินไปเนื่องจากอาจทำให้พลัดหกล้มได้ เป็นต้น¹ <p>(1 ที่มา: http://env.anamai.moph.go.th/ewtadmin/ewt/env/download/bkWeb/book/i002.pdf)</p>
คำอธิบาย	สัดส่วนผู้สูงอายุที่พักอาศัยอยู่ในห้องนอนชั้นล่างหรืออยู่บ้านชั้นเดียว เป็นตัวชี้วัดหนึ่งที่สามารถสะท้อนถึงสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกับการอยู่อาศัยของผู้สูงอายุได้
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าระหว่าง 0 ถึง 100 หากมีค่ายิ่งมากหรือมีค่าเข้าใกล้ 100 มากเท่าใดยิ่งดี แสดงให้เห็นถึงผู้สูงอายุโดยส่วนใหญ่ในพื้นที่ที่พักอาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมตามที่รัฐกำหนด ในทางตรงข้าม หากตัวชี้วัดมีค่าใกล้ 0 สะท้อนให้เห็นว่า มีผู้สูงอายุในพื้นที่เพียงส่วนน้อยที่มีที่พักอาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรเข้าไปดูแลให้ความรู้ต่อประชากรในพื้นที่ให้เห็นถึงความสำคัญในการจัดสภาพแวดล้อมภายในบ้านและบริเวณรอบบ้านเพื่อให้ผู้สูงอายุสามารถใช้ชีวิตประจำวันได้อย่างสะดวกและปลอดภัยมากยิ่งขึ้น
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนผู้สูงอายุที่พักอาศัยอยู่ในห้องนอนชั้นล่างหรืออยู่บ้านชั้นเดียว คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนผู้สูงอายุที่พักอาศัยอยู่ในห้องนอนชั้นล่างหรืออยู่บ้านชั้นเดียว (คน)}}{\text{จำนวนผู้สูงอายุทั้งหมดที่สำรวจฯ (คน)}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	ราย 3 ปี (ทำการสำรวจทุก 3 ปี (ปี พ.ศ.2554 2557 2560 2563))
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ฐานข้อมูลจากการสำรวจ ทำการสำรวจทุก 3 ปี
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักงานสถิติแห่งชาติ (การสำรวจประชากรสูงอายุฯ)
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	ผู้สูงอายุที่อาศัยในบ้านที่มีสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมเป็นร้อยละ 20
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	35. สัดส่วนผู้สูงอายุที่มีห้องน้ำห้องส้วมแบบโถนั่งห้อยเท้าภายในบ้าน
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ผู้สูงอายุ คือ ประชากรที่มีอายุมากกว่า 60 ปีขึ้นไป โดยนับตั้งแต่อายุเกิด จากแผนผู้สูงอายุแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2545-2564) ยุทธศาสตร์ด้านการส่งเสริมผู้สูงอายุ ประกอบด้วย 6 มาตรการ โดยมาตรการที่ 6 คือ มาตรการส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้สูงอายุที่มีที่อยู่อาศัยและสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมและปลอดภัย กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุขได้กำหนดแนวทางการจัดสภาพแวดล้อมสำหรับผู้สูงอายุในการสร้างห้องน้ำที่เหมาะสม เช่น ไม่ควรอยู่ไกลจากห้องนอนผู้สูงอายุ เนื่องจากผู้สูงอายุที่มีอายุมากมักจะมีปัญหาการกลั้นปัสสาวะไม่อยู่ อาจไม่สะดวกสำหรับการเดินทางไปห้องน้ำ แต่ถ้าอยู่ไกลอาจแก้ปัญหาโดยการใช้กระโถนหรือหม้อนอนไว้ในห้องนอน ห้องน้ำควรมีขนาดไม่กว้างและไม่แคบเกินไป ห้องน้ำแบบไม่มีอ่างน้ำ มีส้วม และอ่างล้างมือในห้องน้ำ โดยมีพื้นที่ว่างภายในเพื่อให้ผู้สูงอายุที่ใช้เก้าอี้รถเข็นสามารถหมุนตัวกลับได้ พื้นห้องน้ำควรมีระดับเสมอกับพื้นภายนอก ถ้าเป็นพื้นต่างระดับควรเป็นทางลาด พื้นห้องน้ำควรเป็นวัสดุที่ไม่ลื่น ทำความสะอาดง่าย และควรติดตั้งโถส้วมแบบนั่งราบหรือโถนั่งห้อยเท้า เพราะผู้สูงอายุจะนั่งยองลำบาก มักมีอาการปวดข้อหรือข้อแข็ง เป็นต้น ¹ <p>(1 ที่มา: http://env.anamai.moph.go.th/ewtadmin/ewt/env/download/bkWeb/book/i002.pdf)</p>
คำอธิบาย	สัดส่วนผู้สูงอายุที่มีห้องน้ำห้องส้วมแบบโถนั่งห้อยเท้าภายในบ้าน เป็นตัวชี้วัดหนึ่งที่สามารถสะท้อนถึงสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกับการอยู่อาศัยของผู้สูงอายุได้
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าระหว่าง 0 ถึง 100 หากมีค่ายิ่งมากหรือมีค่าเข้าใกล้ 100 มากเท่าใดยิ่งดี แสดงให้เห็นถึงผู้สูงอายุโดยส่วนใหญ่ในพื้นที่ที่พักอาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมตามที่รัฐกำหนด ในทางตรงข้าม หากตัวชี้วัดมีค่าใกล้ 0 สะท้อนให้เห็นว่า มีผู้สูงอายุในพื้นที่เพียงส่วนน้อยที่มีที่พักอาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรเข้าไปดูแลให้ความรู้ต่อประชากรในพื้นที่ให้เห็นถึงความสำคัญในการจัดสภาพแวดล้อมภายในบ้านและบริเวณรอบบ้านเพื่อให้ผู้สูงอายุสามารถใช้ชีวิตประจำวันได้อย่างสะดวกและปลอดภัยมากยิ่งขึ้น
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนผู้สูงอายุที่มีห้องน้ำห้องส้วมแบบโถนั่งห้อยเท้าภายในบ้าน คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนผู้สูงอายุที่มีห้องน้ำห้องส้วมแบบโถนั่งห้อยเท้าภายในบ้าน (คน)}}{\text{จำนวนผู้สูงอายุทั้งหมดที่สำรวจฯ (คน)}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	ราย 3 ปี (ทำการสำรวจทุก 3 ปี (ปี พ.ศ.2554 2557 2560 2563))
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ฐานข้อมูลจากการสำรวจ ทำการสำรวจทุก 3 ปี
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักงานสถิติแห่งชาติ (การสำรวจประชากรสูงอายุฯ)
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	ดัชนีครอบครัวอบอุ่นในระดับดีขึ้น
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	36. อัตราเด็กที่อยู่ในการคุมประพฤติ
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงลบ (อ่านค่าแบบผกผัน คือ ค่าน้อยดี ค่ามากต้องเฝ้าระวัง)
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> อัตราเด็กที่อยู่ในการคุมประพฤติ หมายถึง จำนวนเด็กและเยาวชนที่อยู่ในการคุมประพฤติในช่วงปีหนึ่งๆ เทียบต่อจำนวนประชากรเด็กและเยาวชน 1,000 คน ในช่วงเวลาเดียวกัน เด็ก หมายความว่า บุคคลอายุยังไม่เกินสิบห้าปีบริบูรณ์ เยาวชน หมายความว่า บุคคลอายุเกินสิบห้าปีบริบูรณ์แต่ยังไม่ถึงสิบแปดปีบริบูรณ์ (กำหนดนิยามจากพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553) การนับอายุเด็กและเยาวชนกฎหมายกำหนดให้นับในวันที่การกระทำผิดได้เกิดขึ้น การคุมความประพฤติเด็กและเยาวชน คือ กระบวนการติดตาม ควบคุมดูแล ให้คำแนะนำ และช่วยเหลือผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนในชุมชน ซึ่งถูกกำหนดเงื่อนไขการคุมความประพฤติ โดยมีพนักงานคุมประพฤติเป็นผู้ควบคุมดูแล แนะนำ ช่วยเหลือ หรือตักเตือนในเรื่องความประพฤติ การศึกษา การประกอบอาชีพ หรือเรื่องอื่นๆ ด้วยวิธีการแก้ไขฟื้นฟูตามความเหมาะสม เพื่อให้ผู้กระทำผิดปฏิบัติตามเงื่อนไขการคุมความประพฤติ ไม่หวนกลับไปกระทำผิดซ้ำ สามารถปรับตัวอยู่กับผู้อื่นในสังคมได้อย่างปกติสุข การคุมประพฤติเด็กและเยาวชนจะเริ่มขึ้นหลังจากศาลเยาวชนและครอบครัวมีคำสั่งให้พนักงานคุมประพฤติคุมความประพฤติเด็กและเยาวชน โดยแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ การคุมความประพฤติก่อนและหลังศาลมีคำพิพากษา (<i>อ้างอิงจากเว็บไซต์ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร กรมคุมประพฤติ อปเดตข้อมูลเมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 56</i>)
คำอธิบาย	<ul style="list-style-type: none"> จากคำจำกัดความ “ดัชนีครอบครัวอบอุ่น” ที่จัดทำโดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งของ “ดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย” ประกอบด้วยองค์ประกอบใน 3 ด้าน คือ 1) มิติบทบาทหน้าที่ครอบครัว (ข้อมูลสถิติที่ใช้คือ อัตราคดีเด็กและเยาวชน ร้อยละของผู้สูงอายุที่อยู่คนเดียว สัดส่วนของครัวเรือนที่ภรรยาของผู้ที่หารายได้เลี้ยงครอบครัวไม่เกินอัตรา 1:2) 2) มิติสัมพันธภาพในครอบครัว (ข้อมูลสถิติที่ใช้คือ อัตราการจดทะเบียนหย่า สัดส่วนของครอบครัวขยาย) 3) มิติการพึ่งพิงตนเอง (ข้อมูลสถิติที่ใช้คือ ร้อยละของครัวเรือนที่มีรายได้สูงกว่ารายจ่ายร้อยละ 10 ขึ้นไป สัดส่วนของครัวเรือนที่มีบ้านเป็นของตัวเอง และสัดส่วนครัวเรือนที่มีน้ำประปาใช้ในครัวเรือน) ตัวชี้วัดอัตราเด็กที่อยู่ในการคุมประพฤตินี้ เป็นตัวชี้วัดหนึ่งที่สามารถสะท้อนถึงความอบอุ่นในครอบครัวได้ รวมไปถึงบทบาทของครอบครัวที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนในสังคม
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดเป็นปัจจัยด้านลบ แปรค่าแบบผกผันคือ ยิ่งมีค่ามากหมายถึง ในพื้นที่ที่มีความชุกของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในอัตราที่สูง หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรต้องให้ความสำคัญในการแก้ไขปัญหาและมีแผนงานเพื่อลดปัจจัยเสี่ยงที่ก่อให้เกิดการกระทำความผิดในเด็กและเยาวชน
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	อัตราเด็กที่อยู่ในการคุมประพฤติ คำนวณได้โดย $\frac{\text{จำนวนคดีเด็กและเยาวชน งานควบคุมและสอดส่องทั้งก่อนและหลังศาลมีคำพิพากษา (คน)} \times 1,000}{\text{จำนวนประชากรเด็กและเยาวชนทั้งหมดในพื้นที่ (คน)}}$
หน่วยวัด	คดีต่อเยาวชนพันคน
ความถี่ของข้อมูล	รายปีงบประมาณ
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	<ul style="list-style-type: none"> จำนวนคดีรับใหม่งานควบคุมและสอดส่องของกรมคุมประพฤติ (รายปีงบประมาณ) จากรายงานผลการดำเนินงานกรมคุมประพฤติ ระบบสารสนเทศกรมคุมประพฤติ กระทรวงยุติธรรม ประชากรจากการทะเบียน จำแนกตามกลุ่มอายุ จากกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย รวบรวมโดยสำนักสถิติพยากรณ์ สำนักงานสถิติแห่งชาติ

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	ดัชนีครอบครัวอบอุ่นในระดับดีขึ้น
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	37. อัตราเหตุการณ์ความรุนแรงในครอบครัว
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงลบ (อ่านค่าแบบผกผัน คือ ค่าน้อยดี ค่ามากต้องเฝ้าระวัง)
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> อัตราเหตุการณ์ความรุนแรงในครอบครัว หมายถึง จำนวนสถิติความรุนแรงในครอบครัว นับรวมจำนวนเหตุการณ์ทั้งหมดทั้งที่เป็นคดีและไม่เป็นคดี เทียบต่อจำนวนครัวเรือนแสนครัวเรือน ตามคำนิยามตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 เหตุการณ์ความรุนแรงในครอบครัว หมายความว่า การกระทำใดๆ โดยมุ่งประสงค์ให้เกิดอันตรายแก่ร่างกาย จิตใจ หรือสุขภาพ หรือกระทำโดยเจตนาในลักษณะที่น่าจะก่อให้เกิดอันตรายแก่ร่างกาย จิตใจ หรือสุขภาพของบุคคลในครอบครัว หรือบังคับหรือใช้อำนาจครอบงำผิดคลองธรรมให้บุคคลในครอบครัวต้องกระทำการ ไม่กระทำการ หรือยอมรับการกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดโดยมิชอบ แต่ไม่รวมถึงการกระทำโดยประมาท โดยบุคคลในครอบครัว หมายความว่า คู่สมรส คู่สมรสเดิม ผู้ที่อยู่กินหรือเคยอยู่กินฉันสามีภรรยา โดยมีได้จดทะเบียนสมรส บุตร บุตรบุญธรรม สมาชิกในครอบครัว รวมทั้งบุคคลใดๆ ที่ต้องพึ่งพาศักดิ์และอยู่ในครัวเรือนเดียวกัน
คำอธิบาย	<ul style="list-style-type: none"> จากคำจำกัดความ “ดัชนีครอบครัวอบอุ่น” ที่จัดทำโดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งของ “ดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย” ประกอบด้วยองค์ประกอบใน 3 ด้าน คือ 1) มิติบทบาทหน้าที่ครอบครัว (ข้อมูลสถิติที่ใช้คือ อัตราคดีเด็กและเยาวชน ร้อยละของผู้สูงอายุที่อยู่คนเดียว สัดส่วนของครัวเรือนที่ภาวะของผู้ที่หารายได้เลี้ยงครอบครัวไม่เกินอัตรา 1:2) 2) มิติสัมพันธภาพในครอบครัว (ข้อมูลสถิติที่ใช้คือ อัตราการจดทะเบียนหย่า สัดส่วนของครอบครัวขยาย) 3) มิติการพึ่งพิงตนเอง (ข้อมูลสถิติที่ใช้คือ ร้อยละของครัวเรือนที่มีรายได้สูงกว่ารายจ่ายร้อยละ 10 ขึ้นไป สัดส่วนของครัวเรือนที่มีบ้านเป็นของตนเอง และสัดส่วนครัวเรือนที่มีน้ำประปาใช้ในครัวเรือน) ตัวชี้วัดอัตราเหตุการณ์ความรุนแรงในครอบครัว เป็นตัวชี้วัดหนึ่งที่สามารถสะท้อนถึงความอบอุ่นในครอบครัวได้ เพื่อแสดงให้เห็นว่าในพื้นที่มีเหตุการณ์ความรุนแรงภายในครอบครัวเกิดขึ้นต่อจำนวนครัวเรือน 1 แสนครัวเรือนเป็นจำนวนกี่ครั้ง เพื่อประเมินสถานการณ์สัมพันธภาพ ความอบอุ่นและความสุขในครอบครัว
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดเป็นปัจจัยด้านลบ แปรค่าแบบผกผัน หากยังมีค่ามาก สามารถสะท้อนได้ว่า ครัวเรือนในพื้นที่ขาดความอบอุ่น มีความสุขลดลง มีปัญหาด้านสัมพันธภาพซึ่งอาจส่งผลไปถึงการหย่าร้างมีแนวโน้มสูงขึ้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรเพิ่มแผนงานในการเพิ่มสัมพันธภาพที่ดีในครอบครัว ให้ตระหนักถึงบทบาทหน้าที่ของตนเองและสมาชิกในครอบครัวให้มากขึ้น อย่างไรก็ตามการทำความเข้าใจตัวชี้วัดนี้ควรพิจารณาพร้อมกับข้อมูลจากตัวชี้วัดอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกัน เช่น อัตราการจดทะเบียนหย่าร้าง สัดส่วนของครอบครัวขยาย เป็นต้น เพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจต่อสภาพเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือนในพื้นที่ เพื่อจะได้นำผลการวิเคราะห์มาจัดทำแผนงานที่เหมาะสมเพื่อแก้ไขปัญหาต่อไป
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	อัตราเหตุการณ์ความรุนแรงในครอบครัว คำนวณได้โดย $\frac{\text{จำนวนเหตุการณ์ความรุนแรงในครอบครัวในพื้นที่เป้าหมาย (เหตุการณ์)}}{\text{จำนวนครัวเรือนทั้งหมดในพื้นที่ (ครัวเรือน)}} \times 100,000$
หน่วยวัด	เหตุการณ์ต่อแสนครัวเรือน
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	-
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	ดัชนีครอบครัวอบอุ่นอยู่ในระดับดีขึ้น
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	38. สัดส่วนผู้สูงอายุอยู่ลำพังคนเดียว
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงลบ (อ่านค่าแบบผกผัน คือ ค่าน้อยดี ค่ามากต้องเฝ้าระวัง)
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> • สัดส่วนผู้สูงอายุอยู่ลำพังคนเดียว หมายถึง จำนวนผู้สูงอายุที่อยู่ลำพังคนเดียว เทียบต่อจำนวนผู้สูงอายุทั้งหมด • ผู้สูงอายุ หมายถึง ประชากรทั้งเพศหญิงและชายที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไป • สาเหตุที่ผู้สูงอายุต้องอยู่ลำพังคนเดียว คือ โสด ไม่มีลูกหลาน คู่สมรสเสียชีวิตก่อน หรือลูกหลานมีภารกิจอยู่ต่างถิ่น ผู้สูงอายุที่อยู่ลำพังจึงขาดคนดูแลยามเจ็บป่วย เหงา และมักจะมีปัญหาด้านการเงิน
คำอธิบาย	<ul style="list-style-type: none"> • จากคำจำกัดความ “ดัชนีครอบครัวอบอุ่น” ที่จัดทำโดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งของ “ดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย” ประกอบด้วยองค์ประกอบใน 3 ด้าน คือ 1) มิติบทบาทหน้าที่ครอบครัว (ข้อมูลสถิติที่ใช้คือ อัตราการเกิดและเยาวชน ร้อยละของผู้สูงอายุที่อยู่คนเดียว สัดส่วนของครัวเรือนที่ภาระของผู้ที่หารายได้เลี้ยงครอบครัวไม่เกินอัตรา 1:2) 2) มิติสัมพันธภาพในครอบครัว (ข้อมูลสถิติที่ใช้คือ อัตราการจดทะเบียนหย่า สัดส่วนของครอบครัวขยาย) 3) มิติการพึ่งพิงตนเอง (ข้อมูลสถิติที่ใช้คือ ร้อยละของครัวเรือนที่มีรายได้สูงกว่ารายจ่ายร้อยละ 10 ขึ้นไป สัดส่วนของครัวเรือนที่มีบ้านเป็นของตัวเอง และสัดส่วนครัวเรือนที่มีน้ำประปาใช้ในครัวเรือน) • ตัวชี้วัดสัดส่วนผู้สูงอายุอยู่ลำพังคนเดียว เป็นตัวชี้วัดหนึ่งที่สามารถสะท้อนถึงความอบอุ่นในครอบครัวได้ เป็นการสะท้อนถึงลักษณะสภาพครอบครัวในพื้นที่ สถานการณ์ความเป็นอยู่ของผู้สูงอายุที่ต้องพึ่งพาตนเอง ขาดคนดูแล และต้องการเอาใจใส่จากรัฐเป็นพิเศษ
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าระหว่าง 0 ถึง 100 หากค่ายิ่งเข้าใกล้ 100 มากเท่าใด แสดงให้เห็นว่าในพื้นที่มีผู้สูงอายุที่อาศัยอยู่ลำพังคนเดียวในสัดส่วนที่สูง อาจประสบปัญหาผู้สูงอายุขาดคนดูแล
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนผู้สูงอายุอยู่ลำพังคนเดียว คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนผู้สูงอายุที่อยู่ลำพังคนเดียว (คน)}}{\text{จำนวนผู้สูงอายุที่สำรวจทั้งหมด (คน)}} \times 100$ <p>- ค่าสถิติรายจังหวัดที่ใช้ในการประเมินศักยภาพระดับพื้นที่ เป็นข้อมูลที่คำนวณหาค่าสำเร็จแล้วโดย สศช. - ใช้ค่าเฉลี่ยของค่าสถิติรายจังหวัดในกลุ่ม/ภาค เป็นตัวแทนค่าสถิติของกลุ่มจังหวัด/ภาคนั้นๆ เฉพาะวัตถุประสงค์เพื่อให้สามารถทำการประเมินศักยภาพฯของกลุ่มจังหวัดและภาคได้</p>
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ฐานข้อมูลจากการสำรวจ
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	ข้อมูลจากการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน สำนักงานสถิติแห่งชาติ ประมวลผลโดยสำนักพัฒนาฐานข้อมูลและตัวชี้วัดภาวะสังคม สศช.
หมายเหตุ	ค่าสถิติของกลุ่มจังหวัด/ภาค/ภาพรวม 76 จังหวัด ที่ประมาณโดยค่าเฉลี่ยของค่าสถิติรายจังหวัดในกลุ่ม/ภาคนั้น อาจมีค่าคลาดเคลื่อนจากค่าจริงเล็กน้อย

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	ดัชนีครอบครัวอบอุ่นอยู่ในระดับดีขึ้น
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	39. อัตราพึ่งพิง
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงลบ (อ่านค่าแบบผกผัน คือ ค่าน้อยดี ค่ามากต้องเฝ้าระวัง)
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● อัตราพึ่งพิง ในรายงานนี้หมายถึง อัตราส่วนพึ่งพิงทางอายุ (Dependency ratio) คือ อัตราส่วนของประชากรที่อยู่ในกลุ่มอายุนอกวัยแรงงาน ต่อประชากรในวัยแรงงาน ● ประชากรกลุ่มอายุนอกวัยแรงงาน เป็นกลุ่มที่ต้องการการพึ่งพิงทางเศรษฐกิจ ได้แก่ กลุ่มประชากรเด็ก (อายุต่ำกว่า 15 ปี) และกลุ่มประชากรสูงอายุ (อายุ 60 ปีขึ้นไป) ● ส่วนประชากรที่เป็นที่พึ่งของประชากรกลุ่มอื่น คือ ประชากรวัยแรงงาน (อายุ 15-59 ปี)
คำอธิบาย	<ul style="list-style-type: none"> ● จากคำจำกัดความ “ดัชนีครอบครัวอบอุ่น” ที่จัดทำโดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งของ “ดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย” ประกอบด้วยองค์ประกอบใน 3 ด้าน คือ 1) มิติบทบาทหน้าที่ครอบครัว (ข้อมูลสถิติที่ใช้คือ อัตราการเกิดและเยาวชน ร้อยละของผู้สูงอายุที่อยู่คนเดียว สัดส่วนของครัวเรือนที่ภาระของผู้ที่หารายได้เลี้ยงครอบครัวไม่เกินอัตรา 1:2) 2) มิติสัมพันธภาพในครอบครัว (ข้อมูลสถิติที่ใช้คือ อัตราการจดทะเบียนหย่า สัดส่วนของครอบครัวขยาย) 3) มิติการพึ่งพิงตนเอง (ข้อมูลสถิติที่ใช้คือ ร้อยละของครัวเรือนที่มีรายได้สูงกว่ารายจ่ายร้อยละ 10 ขึ้นไป สัดส่วนของครัวเรือนที่มีบ้านเป็นของตัวเอง และ สัดส่วนครัวเรือนที่มีน้ำประปาใช้ในครัวเรือน) ● ตัวชี้วัดอัตราพึ่งพิงเป็นตัวชี้วัดหนึ่งที่สามารถสะท้อนถึงความอบอุ่นในครอบครัวได้ เพื่อประเมินถึงความต้องการการพึ่งพิงทางเศรษฐกิจของเด็กและผู้สูงอายุต่อประชากรวัยแรงงาน 100 คน เช่น หากจังหวัดมีอัตราพึ่งพิง = 43.2 หมายความว่า ประชากรวัยแรงงานในจังหวัด 100 คน ต้องรับภาระดูแลเด็กและผู้สูงอายุประมาณ 43 คน
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเป็นปัจจัยด้านลบ อ่านค่าแบบผกผัน คือ ยิ่งมีค่ามาก แสดงถึง จังหวัดมีประชากรกลุ่มที่ต้องการการพึ่งพิงทางเศรษฐกิจที่มากขึ้นตามลำดับ (มีเด็กและผู้สูงอายุ ในสัดส่วนที่สูงกว่าวัยแรงงาน)
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	อัตราพึ่งพิง คำนวณได้โดย $\frac{\text{จน.ประชากรวัยเด็ก (อายุต่ำกว่า 15 ปี)} + \text{จน.ประชากรสูงอายุ (อายุ 60 ปีขึ้นไป)}}{\text{จำนวนประชากรวัยแรงงาน (อายุ 15-59 ปี)}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	-
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย รวบรวมโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	ดัชนีครอบครัวอบอุ่นอยู่ในระดับดีขึ้น
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	40. อัตราการจดทะเบียนหย่า
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงลบ (อ่านค่าแบบผกผัน คือ ค่าน้อยดี ค่ามากต้องเฝ้าระวัง)
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● การจดทะเบียนหย่า หมายถึง จำนวนคู่สมรสที่จดทะเบียนหย่าอย่างถูกต้องตามกฎหมาย
คำอธิบาย	<ul style="list-style-type: none"> ● จากคำจำกัดความ “ดัชนีครอบครัวอบอุ่น” ที่จัดทำโดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งของ “ดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย” ประกอบด้วยองค์ประกอบใน 3 ด้าน คือ 1) มิติบทบาทหน้าที่ครอบครัว (ข้อมูลสถิติที่ใช้คือ อัตราการเกิดและเยาวชน ร้อยละของผู้สูงอายุที่อยู่คนเดียว สัดส่วนของครัวเรือนที่ภาระของผู้ที่หารายได้เลี้ยงครอบครัวไม่เกินอัตรา 1:2) 2) มิติสัมพันธภาพในครอบครัว (ข้อมูลสถิติที่ใช้คือ อัตราการจดทะเบียนหย่า สัดส่วนของครอบครัวขยาย) 3) มิติการพึ่งพิงตนเอง (ข้อมูลสถิติที่ใช้คือ ร้อยละของครัวเรือนที่มีรายได้สูงกว่ารายจ่ายร้อยละ 10 ขึ้นไป สัดส่วนของครัวเรือนที่มีบ้านเป็นของตัวเอง และ สัดส่วนครัวเรือนที่มีน้ำประปาใช้ในครัวเรือน) ● ตัวชี้วัดอัตราการจดทะเบียนหย่าเป็นตัวชี้วัดหนึ่งที่สามารถสะท้อนถึงความอบอุ่นในครอบครัวได้ เพื่อให้เห็นสถานการณ์ความเปราะบางของสัมพันธภาพในครอบครัวของคนในพื้นที่ นำมาซึ่งการหย่าร้าง
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเป็นปัจจัยด้านลบ อ่านค่าแบบผกผัน คือ ยิ่งมีค่ามาก แสดงถึง ในพื้นที่มีจำนวนครัวเรือนที่มีการหย่าร้างอยู่ในระดับที่สูง สะท้อนถึงความอ่อนแอของสถาบันครอบครัว
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>อัตราการจดทะเบียนหย่า คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนทะเบียนหย่า}}{\text{จำนวนครัวเรือนทั้งสิ้น}} \times 1,000$
หน่วยวัด	คู่ต่อพันครัวเรือน
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	-
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	<ol style="list-style-type: none"> 1) จำนวนครัวเรือน จากการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน สำนักงานสถิติแห่งชาติ 2) จำนวนทะเบียนหย่า จากกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย รวบรวมโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	ดัชนีครอบครัวอบอุ่นในระดับดีขึ้น
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	41. สัดส่วนของครอบครัวขยาย
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ครอบครัวขยาย คือ ครอบครัวที่ประกอบไปด้วยสมาชิกจำนวนมากที่อายุต่างกัน มีสมาชิกหลายช่วงอายุ คือ รุ่นพ่อแม่ รุ่นปู่ย่าตายาย รุ่นลูกหลาน อาศัยอยู่ร่วมกัน
คำอธิบาย	<ul style="list-style-type: none"> จากคำจำกัดความ “ดัชนีครอบครัวอบอุ่น” ที่จัดทำโดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งของ “ดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย” ประกอบด้วยองค์ประกอบใน 3 ด้าน คือ 1) มิติบทบาทหน้าที่ครอบครัว (ข้อมูลสถิติที่ใช้คือ อัตราการเกิดและเยาวชน ร้อยละของผู้สูงอายุที่อยู่คนเดียว สัดส่วนของครัวเรือนที่ภาระของผู้ที่หารายได้เลี้ยงครอบครัวไม่เกินอัตรา 1:2) 2) มิติสัมพันธภาพในครอบครัว (ข้อมูลสถิติที่ใช้คือ อัตราการจดทะเบียนหย่า สัดส่วนของครอบครัวขยาย) 3) มิติการพึ่งพิงตนเอง (ข้อมูลสถิติที่ใช้คือ ร้อยละของครัวเรือนที่มีรายได้สูงกว่ารายจ่ายร้อยละ 10 ขึ้นไป สัดส่วนของครัวเรือนที่มีบ้านเป็นของตัวเอง และสัดส่วนครัวเรือนที่มีน้ำประปาใช้ในครัวเรือน) ตัวชี้วัดสัดส่วนของครอบครัวขยายเป็นตัวชี้วัดหนึ่งที่สามารถสะท้อนถึงความอบอุ่นในครอบครัวได้ เพื่อสอดคล้องทิศทางการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของครอบครัวไทยจากครอบครัวขยายมาเป็นครอบครัวเดี่ยวมากขึ้น
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าระหว่าง 0 ถึง 100 หากค่ายิ่งเข้าใกล้ 100 มากเท่าใด แสดงให้เห็นว่าจำนวนครัวเรือนในพื้นที่นั้นโดยส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นครอบครัวขยาย คือมีสมาชิกหลายช่วงอายุวัยอาศัยอยู่ร่วมกัน ในทางตรงข้าม หากมีค่าใกล้ 0 แสดงให้เห็นว่า มีจำนวนครัวเรือนในพื้นที่เพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่มีลักษณะเป็นครอบครัวขยาย ปัจจัยที่ส่งเสริมให้เกิดการเพิ่มหรือลดลงของครอบครัวขยายนั้นมีความซับซ้อน อย่างไรก็ตามในฐานะการเป็นหน่วยงานภาครัฐบาล ปัจจัยด้านการมีสถานศึกษาและการจ้างงานในพื้นที่เพื่อรองรับความต้องการของประชากร รวมถึงการจัดการที่ดินสำหรับทำกินหรือที่ดินเพื่อการอยู่อาศัย ปัจจัยเหล่านี้เป็นปัจจัยหลักที่จะช่วยลดการย้ายถิ่นฐานของประชากรในพื้นที่อย่างยั่งยืนและถาวร และเป็นสาเหตุหลักของการเพิ่มจำนวนของครอบครัวเดี่ยว
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนของครอบครัวขยาย คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนครอบครัวขยาย (ครัวเรือน)}}{\text{จำนวนครัวเรือนทั้งหมด (ครัวเรือน)}} \times 100$ <p>- ค่าสถิติรายจังหวัดที่ใช้ในการประเมินศักยภาพระดับพื้นที่ เป็นข้อมูลที่คำนวณหาค่าสำเร็จแล้วโดย สสช. - ใช้ค่าเฉลี่ยของค่าสถิติรายจังหวัดในกลุ่ม/ภาค เป็นตัวแทนค่าสถิติของกลุ่มจังหวัด/ภาคนั้นๆ เฉพาะวัตถุประสงค์เพื่อให้สามารถทำการประเมินศักยภาพของกลุ่มจังหวัดและภาคได้</p>
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ฐานข้อมูลจากการสำรวจ
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักงานสถิติแห่งชาติ (ประมวลผลจากการสำรวจภาวะการทำงานของประชากร ไตรมาส 3 ของทุกปี)
หมายเหตุ	ค่าสถิติของกลุ่มจังหวัด/ภาค/ภาพรวม 76 จังหวัด ที่ประมาณโดยค่าเฉลี่ยของค่าสถิติรายจังหวัดในกลุ่ม/ภาคนั้น อาจมีค่าคลาดเคลื่อนจากค่าจริงเล็กน้อย

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	ดัชนีครอบครัวยุคใหม่ในระดับดีขึ้น
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	42. สัดส่วนครัวเรือนที่มีรายได้สูงกว่ารายจ่ายร้อยละ 10 ขึ้นไป
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<p>● รายได้ของครัวเรือน หมายถึง “เงินหรือสิ่งของ” ที่ครัวเรือนได้รับมาจากการทำงานหรือผลิตเองหรือจากทรัพย์สินหรือได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่น ประกอบด้วย</p> <ul style="list-style-type: none"> - รายได้ประจำ ได้แก่ 1.1) รายได้ที่เกิดจากการทำงานหรือผลิตเอง ประกอบด้วย ค่าจ้างและเงินเดือน รวมค่าตอบแทนอื่นๆ ที่ได้จากการทำงาน รายได้จากการประกอบธุรกิจอุตสาหกรรม วิชาชีพที่ไม่ใช่การเกษตร รายได้จากการประกอบการเกษตร และ 1.2) รายได้จากแหล่งอื่นๆ ที่ไม่ใช่จากการทำงาน เช่น เงินบำเหน็จ/บำนาญ เงินประโยชน์ทดแทนต่างๆ เงินชดเชยการออกจากงาน เงินและสิ่งของที่ได้รับช่วยเหลือจากบุคคลนอกครัวเรือน/รัฐ/องค์กรต่าง ๆ รายได้จากทรัพย์สิน ฯลฯ - รายได้ไม่ประจำ ได้แก่ เงินที่ได้รับเป็นเงินรางวัล เงินถูกสลากกินแบ่ง เงินมรดก ของขวัญเงินที่ได้รับจากการประกันสุขภาพ อุบัติเหตุ ไฟไหม้ หรือค่านายหน้า (ในกรณีที่ไม่ได้ประกอบเป็นธุรกิจ) <p>● รายจ่ายของครัวเรือน หมายถึง ค่าใช้จ่ายที่เป็นตัวเงินที่สมาชิกแต่ละคนได้จ่ายเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในครัวเรือน หรือค่าใช้จ่ายส่วนตัวสำหรับการเดินทาง ยานพาหนะ การสื่อสาร และรวมค่าซื้อยานพาหนะและโทรศัพท์เคลื่อนที่ ทั้งนี้ไม่รวมค่าใช้จ่ายเพื่อการสะสมทุนและเงินออม</p>
คำอธิบาย	<ul style="list-style-type: none"> ● จากคำจำกัดความ “ดัชนีครอบครัวยุคใหม่” ที่จัดทำโดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งของ “ดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย” ประกอบด้วยองค์ประกอบใน 3 ด้าน คือ 1) มิติบทบาทหน้าที่ครอบครัว (ข้อมูลสถิติที่ใช้คือ อัตราเด็กและเยาวชน ร้อยละของผู้สูงอายุที่อยู่คนเดียว สัดส่วนของครัวเรือนที่ภาระของผู้ที่หารายได้เลี้ยงครอบครัวไม่เกินอัตรา 1:2) 2) มิติสัมพันธภาพในครอบครัว (ข้อมูลสถิติที่ใช้คือ อัตราการจดทะเบียนหย่า สัดส่วนของครอบครัวขยาย) 3) มิติการพึ่งพิงตนเอง (ข้อมูลสถิติที่ใช้คือ ร้อยละของครัวเรือนที่มีรายได้สูงกว่ารายจ่ายร้อยละ 10 ขึ้นไป สัดส่วนของครัวเรือนที่มีบ้านเป็นของตัวเอง และสัดส่วนครัวเรือนที่มีน้ำประปาใช้ในครัวเรือน) ● ตัวชี้วัดสัดส่วนครัวเรือนที่มีรายได้สูงกว่ารายจ่ายร้อยละ 10 ขึ้นไป เป็นตัวชี้วัดหนึ่งที่สามารถสะท้อนถึงความอบอุ่นในครอบครัวได้ แสดงถึงความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจของครัวเรือน
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าระหว่าง 0 ถึง 100 ตัวชี้วัดเป็นปัจจัยด้านบวก คือ ยิ่งมีค่ามาก แสดงให้เห็นว่าครัวเรือนในพื้นที่โดยส่วนใหญ่มีรายได้มากกว่ารายจ่ายตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในทางตรงข้าม หากมีค่าใกล้ 0 แสดงให้เห็นว่า มีครัวเรือนในพื้นที่เพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่มีรายได้มากกว่ารายจ่ายตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ทั้งนี้มีแนวทางในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวอยู่หลายแนวทาง เช่น การเพิ่มรายได้ หรือการลดรายจ่าย หรือการเพิ่มทั้งรายได้และลดรายจ่ายควบคู่กันไป ซึ่งการทำบัญชีครัวเรือนนั้นเป็นทางเลือกหนึ่งสำหรับการแก้ไขปัญหาดังกล่าวในระยะยาว
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนครัวเรือนที่มีรายได้สูงกว่ารายจ่ายร้อยละ 10 ขึ้นไป คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนครัวเรือนที่มีรายได้สูงกว่ารายจ่ายตั้งแต่ 10\% ขึ้นไป (ครัวเรือน)}}{\text{จำนวนครัวเรือนทั้งหมดที่สำรวจ (ครัวเรือน)}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	ราย 2 ปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ฐานข้อมูลจากการสำรวจ ทำการสำรวจทุก 2 ปี
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักงานสถิติแห่งชาติ (การสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน)
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	ดัชนีครอบครัวอบอุ่นอยู่ในระดับดีขึ้น
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	43. สัดส่วนครัวเรือนที่มีบ้านและที่ดินเป็นของตนเอง
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> • สัดส่วนครัวเรือนที่มีบ้านและที่ดินเป็นของตนเอง หมายถึง จำนวนครัวเรือนที่มีการถือครองทรัพย์สินถาวรอันได้แก่ บ้านและที่ดินเป็นของตนเอง เทียบต่อจำนวนครัวเรือนในพื้นที่ทั้งหมด
คำอธิบาย	<ul style="list-style-type: none"> • จากคำจำกัดความ “ดัชนีครอบครัวอบอุ่น” ที่จัดทำโดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งของ “ดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย” ประกอบด้วยองค์ประกอบใน 3 ด้าน คือ 1) มิติบทบาทหน้าที่ครอบครัว (ข้อมูลสถิติที่ใช้คือ อัตราเด็กและเยาวชน ร้อยละของผู้สูงอายุที่อยู่คนเดียว สัดส่วนของครัวเรือนที่ภาระของผู้ที่หารายได้เลี้ยงครอบครัวไม่เกินอัตรา 1:2) 2) มิติสัมพันธภาพในครอบครัว (ข้อมูลสถิติที่ใช้คือ อัตราการจดทะเบียนหย่า สัดส่วนของครอบครัวขยาย) 3) มิติการพึ่งพิงตนเอง (ข้อมูลสถิติที่ใช้คือ ร้อยละของครัวเรือนที่มีรายได้สูงกว่ารายจ่ายร้อยละ 10 ขึ้นไป สัดส่วนของครัวเรือนที่มีบ้านเป็นของตัวเอง และสัดส่วนครัวเรือนที่มีน้ำประปาใช้ในครัวเรือน) • ตัวชี้วัดสัดส่วนครัวเรือนที่มีบ้านและที่ดินเป็นของตนเอง เป็นตัวชี้วัดหนึ่งที่สามารถสะท้อนถึงความอบอุ่นในครอบครัวได้ สะท้อนถึงความมั่นคงทางเศรษฐกิจของครัวเรือน และความมั่นคงด้านที่อยู่อาศัย ครัวเรือนมีที่อยู่อาศัยเป็นหลักแหล่ง
การอ่านค่าตัวชี้วัด	<p>ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าระหว่าง 0 ถึง 100 หากค่ายิ่งเข้าใกล้ 100 มากเท่าใด แสดงให้เห็นว่าครัวเรือนในพื้นที่โดยส่วนใหญ่มีที่อยู่อาศัยเป็นหลักแหล่ง มีบ้านและที่ดินเป็นของตนเอง มีความมั่นคงด้านที่อยู่อาศัย ในทางตรงข้าม หากมีค่าใกล้ 0 แสดงให้เห็นว่า ในพื้นที่นั้นประชากรส่วนใหญ่ยังประสบปัญหาการขาดแคลนที่อยู่อาศัยที่เป็นหลักแหล่ง ซึ่งควรพิจารณาร่วมกับข้อมูลตัวชี้วัดอื่น เพื่อสืบทราบถึงปัญหา เช่น ความไม่เสมอภาคด้านรายได้ สัดส่วนเงินออมของครัวเรือน สัดส่วนหนี้สินของครัวเรือน เป็นต้น เพื่อกำหนดแนวทางในการส่งเสริมสนับสนุนและช่วยเหลือให้ประชากรมีที่อยู่อาศัยที่มั่นคงต่อไปในระยะยาว</p>
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนครัวเรือนที่มีบ้านและที่ดินเป็นของตนเอง คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนครัวเรือนที่มีบ้านและที่ดินเป็นของตนเอง (ครัวเรือน)}}{\text{จำนวนครัวเรือนทั้งหมดที่สำรวจฯ (ครัวเรือน)}} \times 100$ <p>- ค่าสถิติรายจังหวัดที่ใช้ในการประเมินศักยภาพระดับพื้นที่ เป็นข้อมูลที่คำนวณหาค่าเฉลี่ยแล้วโดย สศช. - ใช้ค่าเฉลี่ยของค่าสถิติรายจังหวัดในกลุ่ม/ภาค เป็นตัวแทนค่าสถิติของกลุ่มจังหวัด/ภาคนั้นๆ เฉพาะวัตถุประสงค์เพื่อให้สามารถทำการประเมินศักยภาพของกลุ่มจังหวัดและภาคได้</p>
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ฐานข้อมูลจากการสำรวจ
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	ข้อมูลจากการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน สำนักงานสถิติแห่งชาติ ประมวลผลโดยสำนักพัฒนาฐานข้อมูลและตัวชี้วัดภาวะสังคม สศช.
หมายเหตุ	ค่าสถิติของกลุ่มจังหวัด/ภาค/ภาพรวม 76 จังหวัด ที่ประมาณโดยค่าเฉลี่ยของค่าสถิติรายจังหวัดในกลุ่ม/ภาคนั้น อาจมีค่าคลาดเคลื่อนจากค่าจริงเล็กน้อย

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	ดัชนีครอบครัวอบอุ่นอยู่ในระดับดีขึ้น
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	44. สัดส่วนครัวเรือนที่มีน้ำประปาใช้ในครัวเรือน
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> • สัดส่วนครัวเรือนที่มีน้ำประปาใช้ในครัวเรือน หมายถึง จำนวนครัวเรือนที่มีการใช้น้ำประปาเพื่อการอุปโภคบริโภคในครัวเรือน เทียบต่อจำนวนครัวเรือนที่สำรวจทั้งหมด
คำอธิบาย	<ul style="list-style-type: none"> • จากคำจำกัดความ “ดัชนีครอบครัวอบอุ่น” ที่จัดทำโดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งของ “ดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย” ประกอบด้วยองค์ประกอบใน 3 ด้าน คือ 1) มิติบทบาทหน้าที่ครอบครัว (ข้อมูลสถิติที่ใช้คือ อัตราาคติเด็กและเยาวชน ร้อยละของผู้สูงอายุที่อยู่คนเดียว สัดส่วนของครัวเรือนที่ภาระของผู้ที่หารายได้เลี้ยงครอบครัวไม่เกินอัตรา 1:2) 2) มิติสัมพันธภาพในครอบครัว (ข้อมูลสถิติที่ใช้คือ อัตราการจดทะเบียนหย่า สัดส่วนของครอบครัวขยาย) 3) มิติการพึ่งพิงตนเอง (ข้อมูลสถิติที่ใช้คือ ร้อยละของครัวเรือนที่มีรายได้สูงกว่ารายจ่ายร้อยละ 10 ขึ้นไป สัดส่วนของครัวเรือนที่มีบ้านเป็นของตนเอง และสัดส่วนครัวเรือนที่มีน้ำประปาใช้ในครัวเรือน) • ตัวชี้วัดสัดส่วนครัวเรือนที่มีน้ำประปาใช้ในครัวเรือน เป็นตัวชี้วัดหนึ่งที่สามารถสะท้อนถึงความอบอุ่นครอบครัวได้ ในมิติของการพึ่งพาตนเอง
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าระหว่าง 0-100 ตัวชี้วัดเป็นปัจจัยด้านบวก คือ ยิ่งมีค่ามาก แสดงถึง ครัวเรือนในพื้นที่โดยส่วนใหญ่มีน้ำสะอาดตามมาตรฐานการประปาสำหรับใช้ในการอุปโภคบริโภค
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนครัวเรือนที่มีน้ำประปาใช้ในครัวเรือน คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนครัวเรือนที่มีน้ำประปาใช้ในครัวเรือน (ครัวเรือน)}}{\text{จำนวนครัวเรือนทั้งหมดที่สำรวจฯ (ครัวเรือน)}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	ราย 2 ปี (ทำการสำรวจทุก 2 ปี เฉพาะปี พ.ศ. เลขคู่)
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ฐานข้อมูลจากการสำรวจ
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักงานสถิติแห่งชาติ (การสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน)
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	-
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	45. สัดส่วนครัวเรือนมีน้ำใช้เพียงพอตลอดปี อย่างน้อยคนละ 45 ลิตรต่อวัน
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	● จำนวนครัวเรือนมีน้ำใช้เพียงพอตลอดปี หมายถึง จำนวนครัวเรือนน้ำที่ใช้ในครัวเรือนเพื่อการอุปโภค และบริโภค ได้แก่ การอาบน้ำ ชักล้าง ทำความสะอาด เป็นต้น ตามมาตรฐานของ จปฐ.
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดครัวเรือนมีน้ำใช้เพียงพอตลอดปี พิจารณาจากสัดส่วนจำนวนครัวเรือนที่มีน้ำใช้เพียงพอตลอดปีตามเกณฑ์ 45 ลิตร (หรือประมาณ 2 ปี๊บ) ต่อคนต่อวัน เทียบต่อจำนวนครัวเรือนที่ทำการสำรวจทั้งหมดในพื้นที่
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าระหว่าง 0 ถึง 100 ยิ่งมีค่ามาก หมายความว่าครัวเรือนที่มีน้ำใช้เพียงพอตลอดปีมีสัดส่วนเพิ่มมากขึ้น แสดงว่าพื้นที่นั้นมีการบริหารจัดการน้ำที่ดี ในทางตรงข้าม หากมีค่าใกล้ 0 แสดงให้เห็นว่า มีครัวเรือนในพื้นที่เพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่มีน้ำใช้เพียงพอในชีวิตประจำวันตามมาตรฐานที่กำหนด ซึ่งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรเข้าไปดูแลพื้นที่ดังกล่าวเป็นพิเศษ
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	สัดส่วนครัวเรือนมีน้ำใช้เพียงพอตลอดปี อย่างน้อยคนละ 45 ลิตรต่อวัน คำนวณได้โดย $\frac{\text{จำนวนครัวเรือนมีน้ำใช้เพียงพอตลอดปีอย่างน้อยคนละ 45 ลิตรต่อวัน (จำนวนที่ผ่านเกณฑ์)}}{\text{จำนวนครัวเรือนที่สำรวจทั้งหมดในพื้นที่ (ครัวเรือน)}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ฐานข้อมูลจากการสำรวจ
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	การสำรวจข้อมูลพื้นฐานครัวเรือน (จปฐ) กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	ประชากรอายุ 13 ปีขึ้นไปมีการปฏิบัติตามหลักคำสอนทางศาสนาเพิ่มขึ้น
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	46. สัดส่วนคนอายุ 6 ปีขึ้นไปปฏิบัติกิจกรรมทางศาสนาอย่างน้อยสัปดาห์ละ 1 ครั้ง
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● คนอายุ 6 ปีขึ้นไปปฏิบัติกิจกรรมทางศาสนาอย่างน้อยสัปดาห์ละ 1 ครั้ง หมายถึง ในรอบปีที่ผ่านมา คนในครัวเรือนที่อายุตั้งแต่ 6 ปีขึ้นไป ได้มีการปฏิบัติกิจกรรมทางศาสนา อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่าง อย่างน้อยสัปดาห์ละ 1 ครั้ง เช่น การทำบุญ ตักบาตร ร่วมพิธีกรรมทางศาสนา ทำภาวนา/สมาธิ สวดมนต์ ฟังเทศน์ ฟังธรรม หรือการทำละหมาด และการเข้าโบสถ์คริสต์ เป็นต้น โดยกิจกรรมทางศาสนา หมายถึง การได้ปฏิบัติกิจกรรมทางศาสนาตามแต่ละศาสนาที่ครัวเรือนนับถือ เช่น การทำบุญตักบาตร ร่วมพิธีกรรมทางศาสนา ทำสมาธิ สวดมนต์ ฟังเทศน์ ฟังธรรม หรือการทำละหมาด และการเข้าโบสถ์คริสต์ เป็นต้น
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดนี้เพื่อประเมินการส่งเสริมให้ประชาชนมีศีลธรรม คุณธรรม จริยธรรมตามหลักคำสอนทางศาสนา
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าระหว่าง 0 ถึง 100 ค่าตัวชี้วัดยิ่งมีค่ามาก หมายถึง คนในพื้นที่มีคุณธรรมและศีลธรรมอันดี มีพฤติกรรมในการปฏิบัติธรรมที่เหมาะสมในทางตรงกันข้าม หากค่าตัวชี้วัดมีค่าน้อย หมายถึง ประชาชนในพื้นที่ยังไม่ใส่ใจและให้ความสำคัญในเรื่องศาสนา ควรมีกิจกรรมที่ส่งเสริมทางด้านศาสนาให้มากขึ้น
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนคนอายุ 6 ปีขึ้นไปปฏิบัติกิจกรรมทางศาสนาอย่างน้อยสัปดาห์ละ 1 ครั้ง คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนคนอายุ 6 ปีขึ้นไปที่ปฏิบัติกิจกรรมทางศาสนา} (\text{จำนวนที่ผ่านเกณฑ์})}{\text{จำนวนคนสำรวจทั้งหมดในพื้นที่ (คน)}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ฐานข้อมูลจากการสำรวจ
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	การสำรวจข้อมูลพื้นฐานครัวเรือน (จปฐ) กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	รายได้เฉลี่ยต่อหัวของกลุ่มประชากรร้อยละ 40 ที่มีรายได้ต่ำสุด เพิ่มขึ้นไม่ต่ำกว่าร้อยละ 15 ต่อปี
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	47. รายได้เฉลี่ยต่อหัวของกลุ่มประชากรร้อยละ 40 ที่มีรายได้ต่ำสุด
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> การคำนวณรายได้เฉลี่ยต่อหัวของกลุ่มประชากรจากกลุ่มควินไทล์ของรายได้ เป็นการแบ่งกลุ่มครัวเรือนออกเป็น 5 กลุ่มเท่ากัน โดยเรียงตามรายได้ของครัวเรือน โดยแต่ละกลุ่มมีจำนวนเท่ากับร้อยละ 20 ของจำนวนครัวเรือนทั้งหมด กลุ่มประชากรร้อยละ 40 ที่มีรายได้ต่ำสุด คือการเลือกทำการวิเคราะห์จากควินไทล์ที่ 1 และควินไทล์ที่ 2 ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีรายได้น้อย
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดนี้เป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์พลวัตสถานการณ์ทางเศรษฐกิจของกลุ่มผู้มีรายได้น้อยที่มีระดับรายได้เพิ่มขึ้น เพื่อประเมินถึงสถานะภาพทางด้านเศรษฐกิจของกลุ่มผู้มีรายได้น้อยในพื้นที่ โดยอ้างอิงข้อมูลจากการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน
การอ่านค่าตัวชี้วัด	หากพื้นที่ใดมีรายได้เฉลี่ยต่อหัวของกลุ่มประชากรร้อยละ 40 ที่มีรายได้ต่ำสุดเพิ่มขึ้น แสดงว่าจังหวัดนั้นมีการส่งเสริมให้ประชากรระดับล่างมีรายได้มากขึ้น ความเหลื่อมล้ำทางด้านรายได้ลดลง มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ในทางตรงกันข้าม หากมีค่าลดลงแสดงว่าพื้นที่นั้นยังเกิดความเหลื่อมล้ำทางด้านรายได้
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>รายได้เฉลี่ยต่อหัวของกลุ่มประชากรร้อยละ 40 ที่มีรายได้ต่ำสุดในแต่ละพื้นที่ คำนวณได้โดยจัดเรียงรายได้ต่อคนต่อเดือนจากน้อยไปมาก เพื่อทำการแบ่งกลุ่ม 5 กลุ่มเท่ากัน (ควินไทล์) และทำการเลือกควินไทล์ที่ 1 และ 2 ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีรายได้น้อย และทำการหาค่าเฉลี่ยของกลุ่มประชากรที่มีรายได้น้อย</p> <p><u>ผลรวมรายได้ทั้งสิ้นต่อคนต่อเดือนของกลุ่มประชากรร้อยละ 40 ที่มีรายได้ต่ำสุด</u></p> <p>จำนวนประชากรร้อยละ 40 ที่มีรายได้ต่ำสุด</p> <p>- ค่าสถิติรายจังหวัดที่ใช้ในการประเมินศักยภาพระดับพื้นที่ เป็นข้อมูลที่คำนวณหาค่าเฉลี่ยแล้วโดย สสช. - ใช้ค่าเฉลี่ยของค่าสถิติรายจังหวัดในกลุ่ม/ภาค เป็นตัวแทนค่าสถิติของกลุ่มจังหวัด/ภาคนั้นๆ เฉพาะวัตถุประสงค์เพื่อให้สามารถทำการประเมินศักยภาพของภูมิภาคจังหวัดและภาคได้</p>
หน่วยวัด	บาทต่อเดือนต่อคน
ความถี่ของข้อมูล	ราย 2 ปี (ทำการสำรวจทุก 2 ปี เฉพาะปี พ.ศ. เลขคู่)
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ฐานข้อมูลจากการสำรวจ ทำการสำรวจทุก 2 ปี
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักงานสถิติแห่งชาติ (การสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน)
หมายเหตุ	ค่าสถิติของกลุ่มจังหวัด/ภาค/ภาพรวม 76 จังหวัด ที่ประมาณโดยค่าเฉลี่ยของค่าสถิติรายจังหวัดในกลุ่ม/ภาคนั้น อาจมีค่าคลาดเคลื่อนจากค่าจริงเล็กน้อย

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	-
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	48. รายได้ครัวเรือนเฉลี่ย
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> รายได้ของครัวเรือน หมายถึง “เงินหรือสิ่งของ” ที่ครัวเรือนได้รับมาจากการทำงานหรือผลิตเองหรือจากทรัพย์สินหรือได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่น ประกอบด้วย <ul style="list-style-type: none"> รายได้ประจำ ได้แก่ 1.1) รายได้ที่เกิดจากการทำงานหรือผลิตเอง ประกอบด้วย ค่าจ้างและเงินเดือน รวมค่าตอบแทนอื่นๆ ที่ได้จากการทำงาน รายได้จากการประกอบธุรกิจอุตสาหกรรม วิชาชีพที่ไม่ใช่การเกษตร รายได้จากการประกอบการเกษตร และ 1.2) รายได้จากแหล่งอื่นๆ ที่ไม่ใช่จากการทำงาน เช่น เงินบำเหน็จ/บำนาญ เงินประโยชน์ทดแทนต่างๆ เงินชดเชยการออกจากงาน เงินและสิ่งของที่ได้รับความช่วยเหลือจากบุคคลนอกครัวเรือน/รัฐ/องค์กรต่าง ๆ รายได้จากทรัพย์สิน ฯลฯ รายได้ไม่ประจำ ได้แก่ เงินที่ได้รับเป็นเงินรางวัล เงินถูกสลากกินแบ่ง เงินมรดกของขวัญเงินได้รับการประกันสุขภาพ อุบัติเหตุ ไฟไหม้ หรือค่านายหน้า (ในกรณีที่ ไม่ได้ประกอบเป็นธุรกิจ)
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดนี้ประเมินถึงสถานะภาพทางด้านเศรษฐกิจของครัวเรือนในพื้นที่ โดยอ้างอิงข้อมูลจากการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดยังมีค่ามาก แสดงถึง ประชากรในจังหวัดมีสถานะภาพทางด้านเศรษฐกิจที่ดี
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>รายได้เฉลี่ยต่อครัวเรือน แต่ละจังหวัด คำนวณได้โดย</p> <p style="text-align: center;">ผลรวมรายได้ของครัวเรือนในจังหวัด</p> <p style="text-align: center;">จำนวนครัวเรือนทั้งสิ้นในจังหวัด</p> <p>- ค่าสถิติรายจังหวัดที่ใช้ในการประเมินศักยภาพระดับพื้นที่ เป็นข้อมูลที่คำนวณหาค่าเฉลี่ยแล้วโดย สสช.</p> <p>- ใช้ค่าเฉลี่ยของค่าสถิติรายจังหวัดในกลุ่ม/ภาค เป็นตัวแทนค่าสถิติของกลุ่มจังหวัด/ภาคนั้นๆ เฉพาะวัตถุประสงค์เพื่อให้สามารถทำการประเมินศักยภาพฯของกลุ่มจังหวัดและภาคได้</p>
หน่วยวัด	บาทต่อเดือน
ความถี่ของข้อมูล	ราย 2 ปี (ทำการสำรวจทุก 2 ปี เฉพาะปี พ.ศ. เลขคู่)
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ฐานข้อมูลจากการสำรวจ ทำการสำรวจทุก 2 ปี
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักงานสถิติแห่งชาติ (การสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน)
หมายเหตุ	ค่าสถิติของกลุ่มจังหวัด/ภาค/ภาพรวม 76 จังหวัด ที่ประมาณโดยค่าเฉลี่ยของค่าสถิติรายจังหวัดในกลุ่ม/ภาคนั้น อาจมีค่าคลาดเคลื่อนจากค่าจริงเล็กน้อย

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	ค่าสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาค (Gini Coefficient) ด้านรายได้ ลดลงเหลือ 0.41 เมื่อสิ้นสุดแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 12
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	49. ค่าสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาคด้านรายได้ (Gini coefficient)
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงลบ (อ่านค่าแบบผกผัน คือ ค่าน้อยดี ค่ามากต้องเฝ้าระวัง)
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● ค่าสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาคด้านรายได้ หรือค่าสัมประสิทธิ์จีนิ (Gini Coefficient) เป็นเครื่องมือในการวัดความไม่เท่าเทียมกันของรายได้ในรูปของสัดส่วน (Gini ratio) ซึ่งมีค่าอยู่ระหว่าง 0 ถึง 1 ● รายได้ หมายถึง รายได้ประจำที่ไม่รวมรายรับอื่นๆ (เช่น เงินทุนการศึกษา มรดก ภาษีกรรม ของขวัญ ประกันสุขภาพ ประกันภัยและประกันชีวิต/ประกันสังคม เงินถูกสลาก เงินรางวัล ค่านายหน้าและเงินได้จากการพนัน เป็นต้น)
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดค่าสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาคด้านรายได้ (Gini Coefficient) เพื่อประเมินความไม่เท่าเทียมในการกระจายรายได้ของประชากรในพื้นที่ หรืออีกนัยหนึ่งเป็นการชี้วัดว่าในพื้นที่นั้น ๆ มีช่องว่างระหว่างคนรวยและคนจนมากน้อยเท่าไร
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเป็นปัจจัยด้านลบ มีค่าระหว่าง 1 ถึง 0 อ่านค่าแบบผกผัน คือ 1) ถ้าค่า Gini Coefficient เข้าใกล้ 0 แสดงว่าความเท่าเทียมกันของรายได้มีมากขึ้น ถ้าค่า Gini Coefficient เท่ากับ 0 นั่นคือ ทุกคนมีรายได้เท่ากันหมด 2) ถ้าค่า Gini Coefficient เข้าใกล้ 1 มากเท่าไร แสดงว่าความไม่เท่าเทียมกันของรายได้อีกมีมากขึ้น
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	ค่าสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาคด้านรายได้ (Gini Coefficient) คำนวณได้โดย <u>พื้นที่ระหว่างเส้น Lorenz Curve กับเส้นการกระจายรายได้สมบูรณ์</u> <u>พื้นที่ใต้เส้นทแยงมุมทั้งหมด</u> - ค่าสถิติรายจังหวัด/กลุ่มจังหวัด/ภาค ที่ใช้ในการประเมินศักยภาพระดับพื้นที่ เป็นข้อมูลที่คำนวณหาค่าสำเร็จแล้วโดย สศช.
หน่วยวัด	คะแนน Gini (0-1)
ความถี่ของข้อมูล	ราย 2 ปี (ทำการสำรวจทุก 2 ปี (เฉพาะปี พ.ศ.เลขคู่))
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ทำการสำรวจทุก 2 ปี (เฉพาะปี พ.ศ.เลขคู่))
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักพัฒนาฐานข้อมูลและตัวชี้วัดภาวะสังคม สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ประมวลผลจากข้อมูลการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน (SES) สำนักงานสถิติแห่งชาติ
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	การถือครองสินทรัพย์ทางการเงินของกลุ่มประชากรร้อยละ 40 ที่มีรายได้ต่ำสุดเพิ่มขึ้น
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	50. มูลค่าสินทรัพย์ทางการเงินของกลุ่มประชากรร้อยละ 40 ที่มีรายได้ต่ำสุด
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● สินทรัพย์ของครัวเรือน ประกอบด้วยสินทรัพย์ทางการเงินและสินทรัพย์อื่น ๆ <ol style="list-style-type: none"> (1) สินทรัพย์ทางการเงินเพื่อการออม หมายถึง บัญชีเงินฝากในธนาคาร และสลากออมสิน/ธกส. กองทุนสำรองเลี้ยงชีพ/กบข. เบี้ยสะสมประกันชีวิต(เท่าที่ได้จ่ายไปแล้วถึงปัจจุบัน) บัญชีเงินฝากออมทรัพย์/ธนาคารหมู่บ้าน/หุ้นสหกรณ์ (2) สินทรัพย์ทางการเงินเพื่อการลงทุน หมายถึง พันธบัตร/หุ้นกู้ กองทุนรวมทั่วไป Mutual Fund กองทุนรวมเพื่อการเลี้ยงชีพ RMF/กองทุนรวมหุ้นระยะยาว LTF เป็นต้น (3) สินทรัพย์อื่นๆ หมายถึง ทอง อัญมณี เงินสด และลูกหนี้ เป็นต้น
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดนี้ประเมินถึงการมีสินทรัพย์ของครัวเรือนในรูปแบบต่างๆ เพื่อสามารถแปลงสินทรัพย์เป็นเงินสดได้ โดยอ้างอิงข้อมูลจากการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก มีค่ายิ่งมากยิ่งดี เนื่องจากตัวชี้วัดนี้แสดงถึงความมั่นคงทางการเงินของกลุ่มประชากรที่มีรายได้ต่ำสุดของประชากรทั้งหมด (ร้อยละ 40 แรก) ในรูปสินทรัพย์อื่น ๆ ของครัวเรือน ที่นอกเหนือจากรายได้ในรูปเงินสดของครัวเรือนที่สามารถหามาได้
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>มูลค่าสินทรัพย์ทางการเงินของกลุ่มประชากรร้อยละ 40 ที่มีรายได้ต่ำสุด คำนวณได้โดย</p> <p style="text-align: center;">ผลรวมมูลค่าสินทรัพย์ทางการเงินของครัวเรือนกลุ่มประชากรร้อยละ 40 ที่มีรายได้ต่ำสุดในพื้นที่</p> <p style="text-align: center;">จำนวนครัวเรือนกลุ่มประชากรร้อยละ 40 ที่มีรายได้ต่ำสุดในพื้นที่</p> <p>- ค่าสถิติรายจังหวัดที่ใช้ในการประเมินศักยภาพระดับพื้นที่ เป็นข้อมูลที่คำนวณหาค่าสำเร็จแล้วโดย สสช.</p> <p>- ใช้ค่าเฉลี่ยของค่าสถิติรายจังหวัดในกลุ่ม/ภาค เป็นตัวแทนค่าสถิติของกลุ่มจังหวัด/ภาคนั้นๆ เฉพาะวัตถุประสงค์เพื่อให้สามารถทำการประเมินศักยภาพฯของกลุ่มจังหวัดและภาคได้</p>
หน่วยวัด	บาทต่อครัวเรือน
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ราย 2 ปี (ทำการสำรวจทุก 2 ปี (เฉพาะปี พ.ศ.เลขคู่))
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	ทำการสำรวจทุก 2 ปี (เฉพาะปี พ.ศ.เลขคู่))
หมายเหตุ	ค่าสถิติของกลุ่มจังหวัด/ภาค/ภาพรวม 76 จังหวัด ที่ประมาณโดยค่าเฉลี่ยของค่าสถิติรายจังหวัดในกลุ่ม/ภาคนั้น อาจมีค่าคลาดเคลื่อนจากค่าจริงเล็กน้อย

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	สัดส่วนประชากรที่อยู่ใต้เส้นความยากจนลดลงเหลือร้อยละ 6.5 ณ สิ้นแผนพัฒนาฯ
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	51. สัดส่วนคนจน (ด้านรายจ่าย)
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงลบ (อ่านค่าแบบผกผัน คือ ค่าน้อยดี ค่ามากต้องเฝ้าระวัง)
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> จำนวนคนจน หมายถึง จำนวนประชากรที่มีรายจ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภคเฉลี่ยต่อคนต่อเดือน ต่ำกว่าเส้นความยากจน (Poverty line) เส้นความยากจน (Poverty line) เป็นเครื่องมือในการแบ่งคนจนและไม่จน โดยคำนวณจากต้นทุนหรือค่าใช้จ่ายในการดำรงชีวิตเฉลี่ยของปัจเจกบุคคลในระดับครัวเรือน ประกอบด้วยค่าใช้จ่ายด้านอาหาร (Food) สินค้าบริการที่จำเป็นพื้นฐานขั้นต่ำที่ไม่ใช่ด้านอาหาร (Non-food) ที่ทำให้สามารถดำรงชีพอยู่ได้ (เส้นความยากจนของแต่ละจังหวัดจะมีค่าต่างกันตามระดับค่าครองชีพ) สัดส่วนคนจนด้านรายจ่าย หมายถึง ร้อยละของคนที่มียาจ่ายอยู่ต่ำกว่าเส้นความยากจน
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดสัดส่วนคนจน เป็นเครื่องมือที่สะท้อนสภาวะสังคม ความไม่มั่นคงในการดำรงชีวิตสะท้อนถึงสัดส่วนประชากรในพื้นที่ที่ไม่สามารถบริโภคสินค้าและบริการในระดับความจำเป็นพื้นฐานของการดำรงชีพ
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดนี้เป็นปัจจัยส่งผลกระทบต่อด้านลบ อ่านค่าแบบผกผัน คือ ยิ่งมีค่ามาก หมายถึง มีจำนวนคนจนในสัดส่วนที่มาก การแก้ปัญหาความยากจนในพื้นที่ควรให้ความสำคัญกับพื้นที่ที่มีค่าสูง
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนคนจนในแต่ละพื้นที่ คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนประชากรที่มีรายจ่ายเพื่อการบริโภคต่ำกว่าเส้นความยากจน}}{\text{จำนวนประชากรทั้งหมดในพื้นที่}} \times 100$ <p>- ค่าสถิติรายจังหวัดที่ใช้ในการประเมินศักยภาพระดับพื้นที่ เป็นข้อมูลที่คำนวณหาค่าสัดส่วนแล้วโดย สศช.</p> <p>- ใช้ค่าเฉลี่ยของค่าสถิติรายจังหวัดในกลุ่ม/ภาค เป็นตัวแทนค่าสถิติของกลุ่มจังหวัด/ภาคนั้นๆ เฉพาะวัตถุประสงค์เพื่อให้สามารถทำการประเมินศักยภาพฯของกลุ่มจังหวัดและภาคได้</p>
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ฐานข้อมูลจากการสำรวจ
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	การสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน สำนักงานสถิติแห่งชาติ ประมวลผลโดยสำนักพัฒนาฐานข้อมูลและตัวชี้วัดภาวะสังคม สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.)
หมายเหตุ	ค่าสถิติของกลุ่มจังหวัด/ภาค/ภาพรวม 76 จังหวัด ที่ประมาณโดยค่าเฉลี่ยของค่าสถิติรายจังหวัดในกลุ่ม/ภาคนั้น อาจมีค่าคลาดเคลื่อนจากค่าจริงเล็กน้อย

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	สัดส่วนหนี้สินต่อรายได้ทั้งหมดของครัวเรือนของกลุ่มครัวเรือนที่ยากจนที่สุด ลดลง
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	52. สัดส่วนหนี้สินเฉลี่ยต่อรายได้เฉลี่ยของครัวเรือนกลุ่มที่ยากจนที่สุด
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงลบ (อ่านค่าแบบผกผัน คือ ค่าน้อยดี ค่ามากต้องเฝ้าระวัง)
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● หนี้สินของครัวเรือน (Household Debt) หมายถึง เงินกู้ยืมที่ค้างชำระ ทั้งจากสถาบันการเงินและบุคคลอื่นนอกครัวเรือน รวมหนี้ที่เกิดจากการเช่าซื้อ การซื้อสินค้าเงินผ่อน/การซื้อเชื่อสินค้า การจำนำ การจำนอง และเงินส่งแชร์ตาย เป็นต้น ● รายได้ของครัวเรือน หมายถึง “เงินหรือสิ่งของ” ที่ครัวเรือนได้รับมาจากการทำงานหรือผลิตเองหรือจากทรัพย์สินหรือได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่น ประกอบด้วย รายได้ประจำ และรายได้จากแหล่งอื่นๆ ที่ไม่ใช่จากการทำงาน รายได้ไม่ประจำ (เงินที่ได้รับเป็นเงินรางวัล เงินถูกสลากกินแบ่ง เงินมรดก ของขวัญเงินที่ได้รับจากการประกันสุขภาพ อุบัติเหตุ ไฟไหม้ หรือค่านายหน้า (ในกรณีที่ไม่ได้ประกอบเป็นธุรกิจ)) ● ครัวเรือนกลุ่มที่ยากจนที่สุด หมายถึง ครัวเรือนที่มีรายได้ทั้งสิ้นน้อยที่สุดในควินไทล์ที่ 1 (คำนวณจากกลุ่มควินไทล์ของรายได้ เป็นการแบ่งกลุ่มครัวเรือนออกเป็น 5 กลุ่มเท่ากัน (แต่ละกลุ่มมีจำนวนเท่ากับร้อยละ 20 ของจำนวนครัวเรือนทั้งหมด) โดยเรียงตามรายได้ของครัวเรือน โดยควินไทล์ที่ 1 แทนกลุ่มครัวเรือนที่มีรายได้น้อยที่สุด กลุ่มควินไทล์ที่ 5 แทนกลุ่มครัวเรือนที่มีรายได้มากที่สุด
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดสัดส่วนหนี้สินเฉลี่ยต่อรายได้เฉลี่ยของครัวเรือนกลุ่มที่ยากจนที่สุด เป็นเครื่องมือที่สะท้อนถึงความสามารถในการชำระหนี้ของครัวเรือน
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเป็นปัจจัยด้านลบ อ่านค่าแบบผกผัน คือ หากมียิ่งมากยิ่งไม่ดี เช่น 12 เท่า หมายถึง กลุ่มครัวเรือนที่ยากจนที่สุดในพื้นที่นั้นมีหนี้สินสูงกว่ารายได้ 12 เท่า หากนำรายได้ทั้งหมดที่ทำได้มาชำระหนี้จะต้องใช้เวลาถึง 12 เดือน ซึ่งในความเป็นจริงไม่สามารถนำรายได้ทั้งหมดไปชำระหนี้ได้ หรือหากทำก็จะต้องมีการก่อหนี้ก้อนใหม่เพื่อนำมาใช้จ่าย ก่อให้เกิดการก่อหนี้ซ้ำ ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นถึงภาวะวิกฤตในการบริหารจัดการหนี้ ในทางตรงกันข้าม หากตัวชี้วัดมีค่าน้อยกว่า 1 โดยมีค่าเข้าใกล้ 0 มาก ๆ ยิ่งดี เช่น 0.2 เท่า หมายถึงกลุ่มครัวเรือนที่ยากจนที่สุดในพื้นที่นั้น มีรายได้สูงกว่ามูลค่าหนี้มาก โอกาสที่จะสามารถชำระหนี้ได้เร็วมีมากขึ้น
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>ค่าสัดส่วนหนี้สินเฉลี่ยต่อรายได้เฉลี่ยของครัวเรือนกลุ่มที่ยากจนที่สุด คำนวณได้โดย</p> <p style="text-align: center;"><u>ปริมาณหนี้สินทั้งสิ้นของครัวเรือนกลุ่มควินไทล์ที่ 1 ที่มีรายได้ต่ำสุดในพื้นที่*</u></p> <p style="text-align: center;">รายได้ทั้งสิ้นของครัวเรือนกลุ่มควินไทล์ 1 ที่มีรายได้ต่ำสุดในพื้นที่</p> <p>* คำนวณค่าเฉลี่ยเฉพาะครัวเรือนที่เป็นหนี้</p>
หน่วยวัด	เท่า
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ราย 2 ปี (ทำการสำรวจทุก 2 ปี (เฉพาะปี พ.ศ.เลขคู่))
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	ทำการสำรวจทุก 2 ปี (เฉพาะปี พ.ศ.เลขคู่))
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	อัตราการเข้าเรียนสุทธิ (ที่ปรับปรุง) ในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานเท่ากับร้อยละ 90 โดยไม่มีความแตกต่างระหว่างกลุ่มนักเรียน/นักศึกษาที่ครอบครัวมีฐานะทางเศรษฐกิจสังคมและระหว่างพื้นที่
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	53. อัตราการเข้าเรียนของประชากรวัยเรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> การศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ การศึกษาก่อนระดับอุดมศึกษา จำแนกได้เป็นสามระดับ คือ <ul style="list-style-type: none"> การศึกษาระดับก่อนประถมศึกษา เป็นการจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีอายุสามถึงหกปี การศึกษาระดับประถมศึกษา เป็นการศึกษาระดับภาคบังคับ โดยปกติใช้เวลาเรียนหกปี การศึกษาระดับมัธยมศึกษา แบ่งเป็นการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นการศึกษาระดับภาคบังคับ โดยปกติใช้เวลาเรียนสามปี และการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยปกติใช้เวลาเรียนสามปี แบ่งเป็นสองประเภทคือ สามัญศึกษา และอาชีวศึกษา อัตราการเข้าเรียน (Enrollment Rate) หมายถึง สัดส่วนของตัวเลขที่สะท้อนถึงโอกาสของการจัดบริการการศึกษาที่ทำให้คนไทยตามช่วงอายุที่เหมาะสม สามารถเข้าถึงหรือได้รับบริการด้านการศึกษาแต่ละระดับขั้นในแต่ละระดับการศึกษาได้ตามสิทธิหรือตามความต้องการโดยปราศจากอุปสรรคอันเนื่องมาจากถิ่นที่อยู่อาศัย เพศ ฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจและความผิดปกติทางร่างกาย
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดนี้เป็นการหาค่าสัดส่วนของนักเรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานภาคบังคับ (ป.1-ม.6/ปวช.) โดยไม่จำกัดอายุ ต่อจำนวนประชากรที่อยู่ในวัยเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน (อายุ 6-17 ปี) เพื่อประเมินโอกาสในการเข้าถึงการบริการด้านการศึกษาของเด็กไทย
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าระหว่าง 0 ถึง 100 ค่าตัวชี้วัดยิ่งมีค่ามากยิ่งดี หมายถึง ประชากรเด็กไทยในพื้นที่สามารถเข้าถึงการบริการด้านการศึกษาได้ทั่วถึง อย่างไรก็ตาม หากค่าตัวชี้วัดอัตราการเข้าเรียนของประชากรวัยเรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่มีค่าเกินร้อยละ 100 อ่านค่าได้ว่า มีนักเรียนบางส่วนเข้าเรียนช้ากว่าเกณฑ์อายุที่กำหนด
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	อัตราการเข้าเรียนของประชากรวัยเรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน คำนวณได้โดย $\frac{\text{จำนวนนักเรียนทั้งหมดที่เรียนชั้น ป.1 - ม.6 หรือ ปวช. ในพื้นที่เป้าหมาย}}{\text{จำนวนประชากรทั้งหมดที่มีอายุ 6-17 ปี ในพื้นที่เป้าหมาย}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	-
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	- จำนวนนักเรียน จากสำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ (กลุ่มระบบฐานข้อมูลและสารสนเทศ ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร - จำนวนประชากรรายอายุ จากงานทะเบียน กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	-
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	54. สัดส่วนนักเรียนด้อยโอกาสต่อนักเรียนทั้งหมด
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงลบ (อ่านค่าแบบผกผัน คือ ค่าน้อยดี ค่ามากต้องเฝ้าระวัง)
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● จำนวนนักเรียนด้อยโอกาส หมายถึง นักเรียนในโรงเรียนที่ด้อยโอกาสทางการศึกษา ประกอบด้วย นักเรียนถูกบังคับให้ขายแรงงานหรือแรงงานเด็ก นักเรียนที่อยู่ในธุรกิจบริการทางเพศหรือโสเภณีเด็ก นักเรียนที่ถูกทอดทิ้ง นักเรียนที่อยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน นักเรียนเร่ร่อน นักเรียนที่ได้รับผลกระทบจากเอดส์ นักเรียนที่เป็นชนกลุ่มน้อย นักเรียนที่ถูกทำร้ายทารุณ นักเรียนยากจน นักเรียนที่มีปัญหาเกี่ยวกับยาเสพติด และอื่นๆ ● จำนวนนักเรียนทั้งหมด หมายถึง จำนวนนักเรียนทั้งหมดในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา (สพป.) ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (ไม่นับรวมนักเรียนในเขต สพม. เนื่องจากไม่มีข้อมูลแจกแจงรายจังหวัด)
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดจำนวนนักเรียนด้อยโอกาสต่อจำนวนนักเรียนทั้งหมดของจังหวัด เพื่อประเมินสถานการณ์ความชุกของนักเรียนที่มีความด้อยโอกาสทางการศึกษา
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเป็นปัจจัยด้านลบ อ่านค่าแบบผกผัน คือ ค่าตัวชี้วัดยิ่งมีค่ามาก หมายถึง มีจำนวนนักเรียนด้อยโอกาสทางการศึกษาเพิ่มมากขึ้นในพื้นที่ ทางจังหวัดควรต้องเพิ่มความสำคัญในการจัดการศึกษาหรือสนับสนุนโอกาสทางการศึกษาให้นักเรียนกลุ่มนี้ให้มากขึ้น
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนนักเรียนด้อยโอกาสต่อนักเรียนทั้งหมด คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนนักเรียนด้อยโอกาส (คน)}}{\text{จำนวนนักเรียนทั้งหมด (คน)}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปีการศึกษา
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ข้อมูลที่น่ามาวิเคราะห์ยังไม่นับรวมจำนวนนักเรียนฯ ในสังกัด สพม. เนื่องจากยังไม่สามารถแยกย่อยข้อมูลเป็นรายจังหวัดได้
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	-
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	55. จำนวนนักเรียนพิการเรียนร่วมเฉลี่ยต่อโรงเรียน
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● จำนวนนักเรียนพิการ หมายถึง นักเรียนที่มีความบกพร่องทางร่างกายและจิตใจ ประกอบด้วยบกพร่องทางการเห็น บกพร่องทางการได้ยิน บกพร่องทางสติปัญญา บกพร่องทางร่างกายหรือสุขภาพ มีปัญหาทางการเรียนรู้ บกพร่องทางการพูดและภาษา มีปัญหาทางพฤติกรรมหรือทางอารมณ์ ออทิสติก และมีความบกพร่องหรือพิการซ้ำซ้อน ● การเรียนร่วม ตามความหมายของกระทรวงศึกษาธิการ หมายถึง วิธีการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษได้เรียนร่วมกับเด็กปกติ เพื่อส่งเสริมให้เด็กเหล่านี้ได้มีโอกาสเรียนรู้ตามรูปแบบที่เหมาะสม โดยคำนึงถึงความสามารถของบุคคลนั้นให้สามารถดำรงชีวิตในสังคมอย่างปกติสุข สามารถจัดการศึกษาได้หลากหลายรูปแบบ คือ การเรียนร่วมบางเวลา(Integration) และการเรียนร่วมเต็มเวลา(Mainstreaming) ● โรงเรียน หมายถึง สถานที่สำหรับจัดการเรียนการสอนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยนับรวมจำนวนโรงเรียนหลักและโรงเรียนสาขา
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดจำนวนนักเรียนพิการเรียนร่วมเฉลี่ยต่อโรงเรียน เพื่อประเมินศักยภาพของจังหวัดในด้านความพร้อมในการรองรับและสนับสนุนโอกาสทางการศึกษาแก่คนพิการ
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเป็นปัจจัยด้านบวก คือจังหวัดให้ความสำคัญและมีการจัดการระบบศึกษาเพื่อเพิ่มโอกาสทางการศึกษาแก่คนพิการได้ดียิ่งขึ้นตามลำดับ
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>ค่าจำนวนนักเรียนพิการเรียนร่วมเฉลี่ยต่อโรงเรียน คำนวณได้โดย</p> <p style="text-align: center;">จำนวนนักเรียนพิการเรียนร่วมในพื้นที่เป้าหมาย (คน)</p> <p style="text-align: center;">จำนวนโรงเรียนในพื้นที่เป้าหมาย (แห่ง)</p>
หน่วยวัด	คนต่อโรงเรียน
ความถี่ของข้อมูล	รายปีการศึกษา
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ข้อมูลที่นำมาวิเคราะห์หยังไม่นับรวมจำนวนนักเรียนฯ ในสังกัด สพม. เนื่องจากยังไม่สามารถแยกย่อยข้อมูลเป็นรายจังหวัดได้
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	สัดส่วนแรงงานนอกระบบที่อยู่ภายใต้ประกันสังคม (ผู้ประกันตนตามมาตรา 40) และที่เข้าร่วมกองทุนการออมแห่งชาติต่อกำลังแรงงานเพิ่มขึ้น
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	56. สัดส่วนแรงงานนอกระบบที่อยู่ในระบบประกันสังคมต่อกำลังแรงงานทั้งหมด
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> • แรงงานนอกระบบที่อยู่ภายใต้ประกันสังคม ในที่นี้หมายถึง ผู้ประกันตนตามมาตรา 40 • การประกันสังคม คือ การสร้างหลักประกันในการดำรงชีวิตในกลุ่มของสมาชิกที่เข้าร่วมโครงการเพื่อรับผิตชอบในการเฉลี่ยความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นจากการเจ็บป่วย คลอดบุตร ตาย ทูพพลภาพ สงเคราะห์บุตร ชราภาพ และการว่างงาน เพื่อให้ได้รับการรักษาพยาบาลและมีรายได้อย่างต่อเนื่อง
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดเป็นการพิจารณาถึงความครอบคลุมในการเข้าถึงระบบประกันสังคมของแรงงานนอกระบบในพื้นที่
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าระหว่าง 0 ถึง 100 ค่าตัวชี้วัดยิ่งมีค่ามากจะสะท้อนถึงความคุ้มครองทางสังคมของพื้นที่ที่มากขึ้น
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนแรงงานนอกระบบที่อยู่ในระบบประกันสังคมต่อกำลังแรงงานทั้งหมด คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนแรงงานนอกระบบที่อยู่ในระบบประกันสังคม (ผู้ประกันตนตามมาตรา 40) (คน)}}{\text{กำลังแรงงานรวมทั้งหมด Total Labor Force (คน)}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักงานประกันสังคม กระทรวงแรงงาน รวบรวมโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ
หมายเหตุ	

ความหมายตัวชี้วัด

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	สัดส่วนแรงงานนอกระบบที่อยู่ภายใต้ประกันสังคม (ผู้ประกันตนตามมาตรา 40) และที่เข้าร่วมกองทุนการออมแห่งชาติต่อกำลังแรงงานเพิ่มขึ้น
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	57. สัดส่วนแรงงานที่เป็นสมาชิกกองทุนการออมแห่งชาติต่อกำลังแรงงานทั้งหมด
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> กองทุนการออมแห่งชาติ (กอช.) คือ กองทุนบำนาญสำหรับทุกคนที่มีอาชีพอิสระ ให้ได้มีหลักประกันความมั่นคงให้ชีวิตยามเกษียณของตนเอง มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ประชาชนมีการออมเงิน โดยมี กอช. เป็นหลักประกันการจ่ายบำนาญและให้ประโยชน์ตอบแทนเมื่อสิ้นสุดการเป็นสมาชิก
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดเป็นการพิจารณาถึงความครอบคลุมในการมีหลักประกันทางการเงินยามเกษียณของแรงงานนอกระบบในพื้นที่
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าระหว่าง 0 ถึง 100 ค่าตัวชี้วัดยิ่งมีค่ามากจะสะท้อนถึงความครอบคลุมในหลักประกันทางการเงินยามเกษียณของแรงงานในพื้นที่ที่มากขึ้น
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนแรงงานที่เป็นสมาชิกกองทุนการออมแห่งชาติต่อกำลังแรงงานทั้งหมด คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนสมาชิกกองทุนการออมแห่งชาติ ณ วันสิ้นปี (คน)}}{\text{กำลังแรงงานรวมทั้งหมด Total Labor Force (คน)}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	<ol style="list-style-type: none"> ข้อมูลกำลังแรงงาน จากสำนักงานประกันสังคม กระทรวงแรงงาน รวบรวมโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ ข้อมูลจำนวนสมาชิกกองทุนการออมแห่งชาติ จากกองทุนการออมแห่งชาติ
หมายเหตุ	ข้อมูลตัวชี้วัดปี 2560 เป็นข้อมูลประมาณการเบื้องต้น โดยใช้ข้อมูลกำลังแรงงานรวมของปี 2559 เป็นตัวหาร (เนื่องจากยังไม่มีข้อมูลปีปัจจุบันจากหน่วยงานที่จัดทำข้อมูล)

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	ความแตกต่างของสัดส่วนบุคลากรทางการแพทย์ต่อประชากรระหว่างพื้นที่ลดลง
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	58. สัดส่วนประชากรต่อแพทย์ 1 คน
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงลบ (อ่านค่าแบบผกผัน คือ ค่าน้อยดี ค่ามากต้องเฝ้าระวัง)
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> • สัดส่วนประชากรต่อแพทย์ หมายถึง จำนวนประชากรกลางปี เทียบกับจำนวนแพทย์ในพื้นที่นั้นๆ
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดเป็นการพิจารณาว่า โดยเฉลี่ยแล้ว แพทย์ 1 คน รับภาระในการดูแลรักษาผู้ป่วยจำนวนกี่คน ซึ่งสามารถสะท้อนถึงความแออัดหรือการให้บริการทางด้านสาธารณสุขว่าสามารถให้บริการได้มากน้อยเพียงใด
การอ่านค่าตัวชี้วัด	สัดส่วนประชากรต่อจำนวนแพทย์มีค่าน้อย จะสะท้อนถึงการกระจายการให้บริการสาธารณสุขที่มากขึ้น
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนประชากรต่อแพทย์ 1 คน คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนประชากรทั้งหมดในพื้นที่ (คน)}}{\text{จำนวนแพทย์ทั้งหมดในพื้นที่ (คน)}}$
หน่วยวัด	คน
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	มีปัจจัยเกี่ยวข้องที่จังหวัดไม่สามารถควบคุมได้ เช่น นโยบายการผลิตแพทย์ โควตาแพทย์แต่ละพื้นที่ หรือโครงสร้างอัตราค่าจ้าง
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงสาธารณสุข รวบรวมโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ
หมายเหตุ	

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	-
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	59. สัดส่วนประชากรในการเข้าถึงสวัสดิการ (National Coverage)
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● การเข้าถึงสวัสดิการ หมายถึง ความครอบคลุมของหลักประกันสุขภาพ (National Coverage (NC)) หมายถึง สัดส่วนความครอบคลุมการมีสิทธิในการรักษาพยาบาลทุกสิทธิ ● สวัสดิการ ในรายงานนี้หมายถึง หลักประกันสุขภาพหรือสิทธิในการรักษาพยาบาลทุกสิทธิ ซึ่งรวมถึง สิทธิประกันสังคม สิทธิข้าราชการ สิทธิประกันสุขภาพถ้วนหน้า ทั้งหมด และสิทธิอื่นๆ
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดสัดส่วนประชากรในการเข้าถึงสวัสดิการ หรือความครอบคลุมของหลักประกันสุขภาพ เพื่อประเมินการรับรู้ถึงสิทธิสวัสดิการรวมถึงความสามารถในการเข้าถึงสวัสดิการของประชาชนในพื้นที่เป้าหมาย
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าระหว่าง 0 ถึง 100 ค่าตัวชี้วัดยังมีค่ามากแสดงว่า พื้นที่มีการจัดการที่ดีทำให้ประชาชนสามารถเข้าถึงสวัสดิการได้อย่างสะดวกและรวดเร็ว
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>ค่าสัดส่วนประชากรในการเข้าถึงสวัสดิการ คำนวณได้โดย</p> $UC \text{ ที่ลงทะเบียนในจังหวัด} + \text{สิทธิประกันสุขภาพกองทุนอื่น} + \text{บุคคลที่มีปัญหาสถานะและสิทธิ} \times 100$ <p>(ปชก.ทั้งปท.-สิทธิป.สุขภาพกองทุนอื่น-สิทธิคนไทยในตปท.-สิทธิคนต่างด้าว-ค่าว่าง-บุคคลผู้มีปัญหาสถานะและสิทธิ)</p>
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปีงบประมาณ
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ
หมายเหตุ	

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	-
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	60. สัดส่วนประชากรผู้ไปใช้สิทธิประกันสุขภาพ
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> • ประชากรผู้ไปใช้สิทธิประกันสุขภาพ ในรายงานนี้หมายถึง จำนวนผู้ป่วยนอก และผู้ป่วยใน ที่ใช้สิทธิประกันสุขภาพถ้วนหน้า (สิทธิ UCS + WEL) • สัดส่วนหรืออัตราการให้บริการผู้ป่วยนอก สิทธิ UC เป็นการดูจำนวนผู้ป่วยนอก สิทธิ UC ในพื้นที่ เปรียบเทียบกับประชากร UC ในพื้นที่นั้น นับเป็นจำนวนคนในแต่ละปี • จำนวนประชากรผู้ไปใช้สิทธิประกันสุขภาพตามระบุไว้ ทั้งผู้ป่วยนอกและผู้ป่วยในที่ใช้สิทธิประกันสุขภาพถ้วนหน้า (สิทธิตาม UC)
คำอธิบาย	ค่าตัวชี้วัดสัดส่วนประชากรผู้ไปใช้สิทธิประกันสุขภาพ เพื่อประเมินสถานการณ์การใช้สิทธิประกันสุขภาพของประชากรที่มีสิทธิ
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรู้อยู่หรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าระหว่าง 0 ถึง 100 ค่าตัวชี้วัดยังมีค่ามาก แสดงว่า จังหวัดมีการบริหารจัดการที่ดีทำให้ประชาชนสามารถเข้าถึงสวัสดิการได้สะดวกและรวดเร็ว
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนประชากรผู้ไปใช้สิทธิประกันสุขภาพ คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนผู้ป่วยในสิทธิ UC} + \text{จำนวนผู้ป่วยนอกสิทธิ UC (คน)}}{\text{จำนวนประชากรผู้ลงทะเบียนสิทธิ UC (คน)}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปีงบประมาณ
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	ศูนย์บริการสารสนเทศการประกันสุขภาพ สำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ
หมายเหตุ	ปีข้อมูล หมายถึง ปีงบประมาณ (แสดงข้อมูลของเดือนล่าสุดหรือกันยายน ของแต่ละปีงบประมาณ)

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	-
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	61. สัดส่วนคนพิการได้รับการดูแลจากคนในครัวเรือน ชุมชน หรือภาครัฐ
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● จำนวนคนพิการ หมายถึง คนพิการทางร่างกายและ/หรือสมองจนไม่สามารถช่วยตนเองได้ ได้แก่ คนพิการหรือคนที่ตาบอด 2 ข้าง ตาบอดข้างเดียวและอีกข้างเลือนราง หูหนวก เป็นใบ้ อัมพาต ไม่มีฝ่ามือ ไม่มีฝ่าเท้า ปัญญาอ่อน ออทิสติก วิกลจริต เป็นต้น ● จำนวนคนพิการที่ได้รับการดูแลจากคนในครัวเรือน ชุมชน หรือภาครัฐ หมายถึง คนพิการทุกคนที่ได้รับการดูแลเอาใจใส่ในชีวิตความเป็นอยู่ด้านอาหารการกินเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม และได้รับการดูแลเมื่อยามเจ็บไข้ได้ป่วย การดูแลเอาใจใส่ด้านสภาพจิตใจจากคนในครัวเรือน หรือหมู่บ้าน/ชุมชน รวมทั้งได้รับสวัสดิการชุมชน หรือเบี้ยความพิการจากภาครัฐ
คำอธิบาย	ค่าตัวชี้วัดนี้ เพื่อประเมินถึงการให้ความสำคัญและดูแลเอาใจใส่ประชากรคนพิการในจังหวัด โดยอ้างอิงข้อมูลจากการสำรวจข้อมูลครัวเรือนพื้นฐาน (จปฐ)
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าระหว่าง 0 ถึง 100 ค่าตัวชี้วัดยิ่งมีค่ามากแสดงถึง ประชากรคนพิการในพื้นที่ที่ได้รับการดูแลที่เหมาะสม ในทางตรงกันข้าม หากตัวชี้วัดมีค่าต่ำ หมายความว่า มีผู้พิการที่ถูกกละเลยไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรเข้าไปดูแลเพิ่มขึ้น
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนคนพิการได้รับการดูแลจากคนในครัวเรือน ชุมชน หรือภาครัฐ คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนคนพิการในพื้นที่ที่ได้รับการดูแลจากคนในครัวเรือน/ชุมชน/ภาครัฐ (จน.ผู้ที่ผ่านเกณฑ์)} \times 100}{\text{จำนวนประชากรที่สำรวจทั้งหมดในจังหวัด (คน)}}$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ฐานข้อมูลจากการสำรวจ
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	การสำรวจข้อมูลพื้นฐานครัวเรือน (จปฐ) กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	การเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมของกลุ่มประชากรที่มีฐานะยากจนเพิ่มขึ้น
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	62. จำนวนสำนวนการขอรับความช่วยเหลือจากกองทุนยุติธรรม
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> • แนวทางสำคัญเพื่อช่วยลดปัญหาความเหลื่อมล้ำในการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมคือ การให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายแก่ประชาชน (Legal Aid) เพื่อให้คนยากจนมีสิทธิเข้าถึงความยุติธรรมได้มากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการช่วยเหลือในด้านค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดี การให้ความช่วยเหลือในทางคดีความโดยการจัดหาทนาย การให้คำปรึกษาปัญหาทางกฎหมาย และการเผยแพร่ความรู้ทางกฎหมาย เป็นต้น ซึ่งปัจจุบันมีหลายหน่วยงานที่ให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายแก่ประชาชนในประเทศไทยทั้งที่เป็นหน่วยงานภาครัฐ หน่วยงานภาคประชาชน องค์กรวิชาชีพ องค์กรเอกชน และหน่วยงานในระดับอุดมศึกษา • กองทุนยุติธรรม เป็นแนวทางหนึ่งที่รัฐบาลดำเนินการเพื่อให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายแก่ประชาชน โดยเฉพาะกลุ่มคนที่มีฐานะยากจน มีความเดือดร้อนและไม่ได้รับความเป็นธรรมให้ได้มีโอกาสเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมมากขึ้น
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดเพื่อประเมินสถานการณ์การรับรู้และเข้าถึงกระบวนการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายในกลุ่มประชากรที่มีฐานะยากจน โดยอ้างอิงข้อมูลจากจำนวนสำนวนการขอรับความช่วยเหลือจากกองทุนยุติธรรม
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดยังมีค่ามาก แสดงถึงประชากรในพื้นที่ที่สามารถเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมได้โดยง่าย
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	จำนวนสำนวนการขอรับความช่วยเหลือจากกองทุนยุติธรรม คำนวณได้โดย จำนวนผู้ยื่นคำขอรับการช่วยเหลือจากกองทุนยุติธรรม ในปีที่ประมวลข้อมูล (สำนวน)
หน่วยวัด	สำนวน
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	-
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	<ol style="list-style-type: none"> 1. สถิติผลการดำเนินงานกองทุนยุติธรรม ปี พ.ศ. 2557 โดยกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กระทรวงยุติธรรม ข้อมูล ณ วันที่ 30 กันยายน 2557 เผยแพร่โดย สำนักงานประมาณของรัฐสภา สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร (การวิเคราะห์การดำเนินงานและแนวทางการพัฒนากองทุนยุติธรรม ฉ.6/2559) 2. สถิติผลการดำเนินงานกองทุนยุติธรรม ปี พ.ศ. 2558 จากบทสรุปสถิติสำหรับผู้บริหาร การดำเนินงานกองทุนยุติธรรม โดยกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กระทรวงยุติธรรม ข้อมูล ณ วันที่ 30 กันยายน 2558 เผยแพร่โดย สำนักงานประมาณของรัฐสภา สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร (การวิเคราะห์การดำเนินงานและแนวทางการพัฒนากองทุนยุติธรรม ฉ.6/2559) 3. สถิติผลการดำเนินงานกองทุนยุติธรรม ปี พ.ศ. 2561 จากสำนักงานกองทุนยุติธรรม (สถิติการดำเนินงานช่วยเหลือประชาชน ภารกิจกองทุนยุติธรรม รายงานจังหวัด รายงานสรุปจำนวนสำนวน ปี 2561 http://jfo.moj.go.th/TH/Statistical.html ดาวันโหลดข้อมูลเมื่อวันที่ 22 พฤศจิกายน 2561)
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	สัดส่วนครัวเรือนที่เข้าถึงแหล่งเงินทุนเพิ่มขึ้น
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	63. สัดส่วนครัวเรือนที่มีหนี้ในระบบต่อครัวเรือนที่มีหนี้ทั้งหมด
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> หนี้ในระบบ หมายถึง หนี้ที่ถูกต้องตามกฎหมาย มีสัญญาถูกต้อง และมีการคิดอัตราดอกเบี้ยตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ซึ่งแบ่งได้เป็น 3 กลุ่มตามประเภทของเจ้าหนี้ดังนี้ <ol style="list-style-type: none"> สถาบันการเงินที่เป็นธนาคารได้แก่ธนาคารพาณิชย์ต่างๆ ที่ให้บริการสินเชื่อ สถาบันการเงินที่ไม่ใช่ธนาคารได้แก่บริษัทผู้ให้บริการด้านสินเชื่อต่างๆ เช่น สินเชื่อเงินสด สินเชื่อเช่าซื้อ บุคคลธรรมดาซึ่งให้กู้ยืมโดยปฏิบัติตามกฎหมายโดยคิดอัตราดอกเบี้ยตามที่กฎหมายกำหนด
คำอธิบาย	สัดส่วนครัวเรือนที่มีหนี้ในระบบ เพื่อประเมินสถานการณ์การเข้าถึงแหล่งเงินทุนเงินกู้ในระบบที่ดีขึ้นของครัวเรือนในพื้นที่
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าระหว่าง 0 ถึง 100 ตัวชี้วัดยังมีค่ามากแสดงให้เห็นว่า ครัวเรือนส่วนใหญ่ในพื้นที่มีความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนในระบบได้มากขึ้น
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนครัวเรือนที่มีหนี้ในระบบต่อครัวเรือนที่มีหนี้ทั้งหมด คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนครัวเรือนที่มีหนี้ในระบบ (ครัวเรือน)}}{\text{จำนวนครัวเรือนทั้งหมดที่มีหนี้ (ครัวเรือน)}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	ราย 2 ปี (เฉพาะปี พ.ศ. เลขคู่)
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ฐานข้อมูลจากการสำรวจ ทำการสำรวจทุก 2 ปี
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักงานสถิติแห่งชาติ (การสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน)
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	ดัชนีชุมชนเข้มแข็งเพิ่มขึ้นในทุกภาค
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	64. สัดส่วนองค์กรชุมชน (สหกรณ์และกลุ่มเกษตรกร) ที่มีเสถียรภาพทางการเงินในระดับมั่นคงดีถึงดีมาก
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> • สัดส่วนความมีเสถียรภาพทางการเงินของชุมชน ในรายงานนี้หมายถึงความถึง จำนวนองค์กรชุมชนประเภทสหกรณ์และกลุ่มเกษตรกร ที่มีเสถียรภาพทางการเงินในระดับมั่นคงดีถึงดีมาก เทียบกับจำนวนสหกรณ์และกลุ่มเกษตรกรที่มีทั้งหมดในพื้นที่
คำอธิบาย	<ul style="list-style-type: none"> • “ดัชนีชุมชนเข้มแข็ง” ที่จัดทำโดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เป็นองค์ประกอบหนึ่งของ “ดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย” ประกอบด้วยองค์ประกอบ ใน 2 ด้านด้วยกัน คือ <ol style="list-style-type: none"> 1) มิติชุมชนพึ่งตนเองได้ (ชี้วัดจาก สัดส่วนความมีเสถียรภาพทางการเงินของชุมชน หรือความเข้มแข็งขององค์กรในชุมชน และ ชุมชนมีการเรียนรู้เพื่อแก้ไขปัญหา ร่วมกันอย่างต่อเนื่อง (สัดส่วนของหมู่บ้านที่มีการเรียนรู้โดยชุมชน) และ 2) มิติชุมชนเกื้อกูลกัน (ชี้วัดจากสัดส่วนครัวเรือนที่มีคนในครัวเรือนเป็นสมาชิก องค์กรชุมชนที่มีการจัดสวัสดิการ) • ตัวชี้วัดสัดส่วนองค์กรชุมชน (สหกรณ์และกลุ่มเกษตรกร) ที่มีเสถียรภาพทางการเงิน เป็นตัวชี้วัดหนึ่งที่สามารถสะท้อนถึงความเข้มแข็งของชุมชนได้
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าระหว่าง 0 ถึง 100 ตัวชี้วัดยังมีค่ามาก แสดงให้เห็นว่า องค์กรชุมชนส่วนใหญ่ในพื้นที่ที่มีเสถียรภาพทางการเงินที่มั่นคง สะท้อน ถึงความเข้มแข็งและการให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันของคนในชุมชน
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนสหกรณ์และกลุ่มเกษตรกรที่มีเสถียรภาพทางการเงินในระดับมั่นคงดีถึงดีมาก คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนสหกรณ์และกลุ่มเกษตรกรที่มีเสถียรภาพทางการเงินในระดับมั่นคงดีหรือดีมาก (แห่ง)}}{\text{จำนวนสหกรณ์และกลุ่มเกษตรกรทั้งหมดในพื้นที่ (แห่ง)}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	-
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	กรมตรวจบัญชีสหกรณ์ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ (ข้อมูลภาวะเศรษฐกิจทางการเงินของสหกรณ์และกลุ่มสหกรณ์)
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	ดัชนีชุมชนเข้มแข็งเพิ่มขึ้นในทุกภาค
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	65. สัดส่วนศูนย์การเรียนรู้ชุมชนต่อจำนวนหมู่บ้าน
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> จำนวนศูนย์การเรียนรู้ชุมชน หมายถึง แหล่งหรือสถานที่ที่มีการจัดการศึกษาเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต สำหรับประชาชนที่เกิดโดยชุมชน ซึ่งเกิดขึ้นจากการสืบทอดภูมิปัญญาท้องถิ่น โดยมีปราชญ์ชาวบ้านเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ ทั้งนี้ไม่จำเป็นต้องมีสิ่งปลูกสร้างรองรับ อาจเป็นแปลงนา หรือกระบวนการที่เป็นแหล่งความรู้
คำอธิบาย	<ul style="list-style-type: none"> “ดัชนีชุมชนเข้มแข็ง” ที่จัดทำโดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เป็นองค์ประกอบหนึ่งของ “ดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย” ประกอบด้วยองค์ประกอบ ใน 2 ด้านด้วยกัน คือ <ol style="list-style-type: none"> 1) มิติชุมชนพึ่งตนเองได้ (ชี้วัดจาก สัดส่วนความมีเสถียรภาพทางการเงินของชุมชน หรือความเข้มแข็งขององค์กรในชุมชน และ ชุมชนมีการเรียนรู้เพื่อแก้ไขปัญหา ร่วมกันอย่างต่อเนื่อง (สัดส่วนของหมู่บ้านที่มีการเรียนรู้โดยชุมชน) และ 2) มิติชุมชนเกื้อกูลกัน (ชี้วัดจากสัดส่วนครัวเรือนที่มีคนในครัวเรือนเป็นสมาชิก องค์กรชุมชนที่มีการจัดสวัสดิการ) ตัวชี้วัดสัดส่วนศูนย์การเรียนรู้ชุมชนต่อจำนวนหมู่บ้าน เป็นตัวชี้วัดหนึ่งที่สามารถสะท้อนถึงความเข้มแข็งของชุมชนได้ เพื่อประเมินการขยายโอกาสในการเรียนรู้ให้ประชาชนในทุกช่วงวัย รวมไปถึงการพัฒนาชุมชนให้เกิดสังคมแห่งการเรียนรู้ที่ยั่งยืน
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเป็นปัจจัยด้านบวก คือ ยิ่งมีค่ามากยิ่งดี พื้นที่ที่มีความพร้อมในการขยายโอกาสในการเรียนรู้และมีความสามารถในการพัฒนาสังคมสู่การเรียนรู้ที่เพิ่มมากขึ้นตามลำดับ
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>จำนวนศูนย์การเรียนรู้ชุมชนต่อจำนวนหมู่บ้าน คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนศูนย์การเรียนรู้ชุมชนในพื้นที่เป้าหมาย ในปีที่สำรวจ (แห่ง)}}{\text{จำนวนหมู่บ้านในพื้นที่เป้าหมาย (หมู่บ้าน)}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี (สำรวจปีเว้นปี)
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ทำการสำรวจ 2 ปีครั้ง (เฉพาะปี พ.ศ. เลขคู่)
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	แบบสำรวจข้อมูลพื้นฐานระดับหมู่บ้าน (กชช. 2ค) ศูนย์ข้อมูลเพื่อการพัฒนาชุมชน กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	ดัชนีชุมชนเข้มแข็งเพิ่มขึ้นในทุกภาค
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	66. จำนวนผู้มีภูมิปัญญาท้องถิ่นหรือปราชญ์ชาวบ้านเฉลี่ยต่อหมู่บ้าน
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> จำนวนองค์ความรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นไทย หมายถึง จำนวนภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาชาวบ้าน หรือปราชญ์ชาวบ้าน ที่มีการได้รับและสืบทอดจาก ผู้รู้ ผู้ชำนาญการ ผู้นำ หรือบุคคลตัวอย่าง ในด้านเกษตรกรรม อุตสาหกรรมและหัตถกรรม การแพทย์แผนไทย การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กองทุนและธุรกิจชุมชน ศิลปกรรม ภาษาและวรรณกรรม ประเพณี ศาสนาและประเพณี และด้านโภชนาการ เป็นต้น ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาชาวบ้าน หรือปราชญ์ชาวบ้าน ในรายงานนี้หมายถึง ผู้รู้ ผู้ชำนาญการ ผู้นำ หรือบุคคลตัวอย่าง ในด้านเกษตรกรรม อุตสาหกรรมและหัตถกรรม การแพทย์แผนไทย การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กองทุนและธุรกิจชุมชน ศิลปกรรม ภาษาและวรรณกรรม ประเพณี ด้านโภชนาการ เป็นต้น
คำอธิบาย	<ul style="list-style-type: none"> “ดัชนีชุมชนเข้มแข็ง” ที่จัดทำโดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เป็นองค์ประกอบหนึ่งของ “ดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย” ประกอบด้วยองค์ประกอบ ใน 2 ด้านด้วยกัน คือ <ol style="list-style-type: none"> 1) มิติชุมชนพึ่งตนเองได้ (ชี้วัดจาก สัดส่วนความมีเสถียรภาพทางการเงินของชุมชน หรือความเข้มแข็งขององค์กรในชุมชน และ ชุมชนมีการเรียนรู้เพื่อแก้ไขปัญหาร่วมกันอย่างต่อเนื่อง (สัดส่วนของหมู่บ้านที่มีการเรียนรู้โดยชุมชน) และ 2) มิติชุมชนเกื้อกูลกัน ((ชี้วัดจากสัดส่วนครัวเรือนที่มีคนในครัวเรือนเป็นสมาชิกองค์กรชุมชนที่มีการจัดสวัสดิการ) ตัวชี้วัดจำนวนผู้มีภูมิปัญญาท้องถิ่นหรือปราชญ์ชาวบ้านเฉลี่ยต่อหมู่บ้าน เป็นตัวชี้วัดหนึ่งที่สามารถสะท้อนถึงความเข้มแข็งของชุมชนได้ เพื่อประเมินศักยภาพของการเสริมสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ของชุมชนในพื้นที่
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเป็นปัจจัยด้านบวก คือ ค่าตัวชี้วัดยิ่งมีค่ามาก แสดงถึง ในพื้นที่ที่มีการเพิ่มโอกาสในการสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ที่เพิ่มขึ้น มีจำนวนองค์ความรู้หรือมีจำนวนนักปราชญ์ชาวบ้านซึ่งเป็นผู้รู้หรือเชี่ยวชาญที่สามารถเสริมสร้างการเรียนรู้ให้แก่ประชาชนในชุมชนในอัตราที่สูง
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	จำนวนผู้มีภูมิปัญญาท้องถิ่นหรือปราชญ์ชาวบ้านเฉลี่ยต่อหมู่บ้าน คำนวณได้โดย จำนวนผู้รู้ ผู้ชำนาญการ ผู้นำ บุคคลตัวอย่างในด้านต่างๆ ในพื้นที่เป้าหมาย (คน) จำนวนหมู่บ้านในพื้นที่เป้าหมาย (หมู่บ้าน)
หน่วยวัด	คน
ความถี่ของข้อมูล	ราย 2 ปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ทำการสำรวจ 2 ปีครั้ง (เฉพาะปี พ.ศ. เลขคู่)
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	แบบสำรวจข้อมูลพื้นฐานระดับหมู่บ้าน (กชช. 2ค) ศูนย์ข้อมูลเพื่อการพัฒนาชุมชน กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	ดัชนีชุมชนเข้มแข็งเพิ่มขึ้นในทุกภาค
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	67. จำนวนองค์กรชุมชนต่อประชากรแสนคน
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> องค์กรชุมชน หมายถึง การรวมตัวกันของคนในชุมชนที่ต่างคนต่างอยู่แต่มารวมกันบนฐานปัญหาาร่วมกัน ก่อเกิดการค้นหาคิดค้นวิธีการในการแก้ไขและจัดการ โดยในการรวมตัวกันนั้น ต้องมีกระบวนการจัดการให้ผู้คนหรือสมาชิกนั้นๆ อยู่ร่วมกันได้อย่างเท่าเทียม และมีส่วนร่วม เกิดความตระหนักร่วม ยึดเหนี่ยวร่วม และรู้สึกเป็นครอบครัวเดียวกัน เพื่อให้การแก้ไขปัญหาต่างๆ ดำเนินไปได้อย่างลุล่วง
คำอธิบาย	<ul style="list-style-type: none"> “ดัชนีชุมชนเข้มแข็ง” ที่จัดทำโดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เป็นองค์ประกอบหนึ่งของ “ดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย” ประกอบด้วยองค์ประกอบ ใน 2 ด้านด้วยกัน คือ <ol style="list-style-type: none"> 1) มิติชุมชนพึ่งตนเองได้ (ชี้วัดจาก สัดส่วนความมีเสถียรภาพทางการเงินของชุมชน หรือ ความเข้มแข็งขององค์กรในชุมชน และ ชุมชนมีการเรียนรู้เพื่อแก้ไขปัญหาาร่วมกันอย่างต่อเนื่อง (สัดส่วนของหมู่บ้านที่มีการเรียนรู้โดยชุมชน) และ 2) มิติชุมชนเกื้อกูลกัน ((ชี้วัดจากสัดส่วนครัวเรือนที่มีคนในครัวเรือนเป็นสมาชิกองค์กรชุมชนที่มีการจัดสวัสดิการ) ตัวชี้วัดจำนวนองค์กรชุมชนต่อประชากรแสนคน เป็นตัวชี้วัดหนึ่งที่สามารถสะท้อนถึงความเข้มแข็งของชุมชนได้ ในมิติชุมชนเกื้อกูลกัน
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดยังมีค่ามาก สะท้อนให้เห็นถึงการมีส่วนร่วมของคนในชุมชน การเห็นถึงประโยชน์ส่วนรวมและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เสริมสร้างให้ชุมชนมีความเข้มแข็ง
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>จำนวนองค์กรชุมชนต่อประชากรแสนคน คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนองค์กรชุมชนในพื้นที่ (แห่ง)}}{\text{จำนวนประชากรทั้งหมดในพื้นที่ (คน)}} \times 100,000$ <p>- ค่าสถิติรายจังหวัดที่ใช้ในการประเมินศักยภาพระดับพื้นที่ เป็นข้อมูลที่คำนวณหาค่าสัดส่วนแล้วโดย สศช.</p> <p>- ใช้ค่าเฉลี่ยของค่าสถิติรายจังหวัดในกลุ่ม/ภาค เป็นตัวแทนค่าสถิติของกลุ่มจังหวัด/ภาคนั้นๆ เฉพาะวัตถุประสงค์เพื่อให้สามารถทำการประเมินศักยภาพของกลุ่มจังหวัดและภาคได้</p>
หน่วยวัด	แห่ง
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	-
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน และกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย ประมวลผลโดยสำนักพัฒนาฐานข้อมูลและตัวชี้วัดภาวะสังคม สศช.
หมายเหตุ	ค่าสถิติของกลุ่มจังหวัด/ภาค/ภาพรวม 76 จังหวัด ที่ประมาณโดยค่าเฉลี่ยของค่าสถิติรายจังหวัดในกลุ่ม/ภาคนั้น อาจมีค่าคลาดเคลื่อนจากค่าจริงเล็กน้อย

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	ดัชนีชุมชนเข้มแข็งเพิ่มขึ้นในทุกภาค
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	68. สัดส่วนครัวเรือนที่มีคนในครัวเรือนเป็นสมาชิกกลุ่มหรือองค์กรในท้องถิ่น
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> • สัดส่วนครัวเรือนที่มีคนในครัวเรือนเป็นสมาชิกกลุ่มหรือองค์กรในท้องถิ่น หมายถึง ครัวเรือนที่เป็นสมาชิกกลุ่ม สหกรณ์ กองทุน เช่น กลุ่มอาชีพ กลุ่มออมทรัพย์เพื่อการผลิต กลุ่มสตรี สหกรณ์การเกษตร กลุ่มอาชีพเกษตร หรือกองทุนหมู่บ้าน/ชุมชน เป็นต้น
คำอธิบาย	<ul style="list-style-type: none"> • “ดัชนีชุมชนเข้มแข็ง” ที่จัดทำโดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เป็นองค์ประกอบหนึ่งของ “ดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย” ประกอบด้วยองค์ประกอบ ใน 2 ด้านด้วยกัน คือ <ol style="list-style-type: none"> 1) มิติชุมชนพึ่งตนเองได้ (ชี้วัดจาก สัดส่วนความมีเสถียรภาพทางการเงินของชุมชน หรือ ความเข้มแข็งขององค์กรในชุมชน และ ชุมชนมีการเรียนรู้เพื่อแก้ไขปัญหาาร่วมกันอย่างต่อเนื่อง (สัดส่วนของหมู่บ้านที่มีการเรียนรู้โดยชุมชน) และ 2) มิติชุมชนเกื้อกูลกัน (ชี้วัดจากสัดส่วนครัวเรือนที่มีคนในครัวเรือนเป็นสมาชิกองค์กร ชุมชนที่มีการจัดสวัสดิการ) • ตัวชี้วัดสัดส่วนครัวเรือนที่มีคนในครัวเรือนเป็นสมาชิกกลุ่มหรือองค์กรในท้องถิ่น เป็นตัวชี้วัดหนึ่งที่สามารถสะท้อนถึงความเข้มแข็งของชุมชนได้ ในมิติชุมชนเกื้อกูลกัน
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดยิ่งมีค่ามาก สะท้อนให้เห็นถึงการมีส่วนร่วมของคนในชุมชน การเห็นถึงประโยชน์ส่วนรวมและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เสริมสร้างให้ชุมชนมีความเข้มแข็ง
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนครัวเรือนที่มีคนในครัวเรือนเป็นสมาชิกกลุ่มหรือองค์กรในท้องถิ่น คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนครัวเรือนที่มีคนในครัวเรือนเป็นสมาชิกกลุ่มหรือองค์กรในท้องถิ่น (ครัวเรือน)}}{\text{จำนวนครัวเรือนที่สำรวจทั้งหมดในพื้นที่ (ครัวเรือน)}} \times 100$ <p>- ค่าสถิติรายจังหวัดที่ใช้ในการประเมินศักยภาพระดับพื้นที่ เป็นข้อมูลที่คำนวณค่าสัดส่วนแล้ว โดย สศช.</p> <p>- ใช้ค่าเฉลี่ยของค่าสถิติรายจังหวัดในกลุ่ม/ภาค เป็นตัวแทนค่าสถิติของกลุ่มจังหวัด/ภาคนั้นๆ เฉพาะวัตถุประสงค์เพื่อให้สามารถทำการประเมินศักยภาพของภูมิภาคและภาคได้</p>
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	ราย 2 ปี (ทำการสำรวจปีเว้นปี)
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ฐานข้อมูลจากการสำรวจ
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	ข้อมูลพื้นฐานระดับหมู่บ้าน (กชช 2.ค) กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย ประมวลผลโดยสำนักพัฒนาฐานข้อมูลและตัวชี้วัดภาวะสังคม สศช.
หมายเหตุ	ค่าสถิติของกลุ่มจังหวัด/ภาค/ภาพรวม 76 จังหวัด ที่ประมาณโดยค่าเฉลี่ยของค่าสถิติรายจังหวัดในกลุ่ม/ภาคนั้น อาจมีค่าคลาดเคลื่อนจากค่าจริงเล็กน้อย

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	ธุรกิจที่เป็นวิสาหกิจเพื่อสังคมเพิ่มขึ้น
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	69. จำนวนวิสาหกิจชุมชนและเครือข่ายวิสาหกิจชุมชนที่ได้รับอนุมัติการจดทะเบียน
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● วิสาหกิจเพื่อสังคม (Social Enterprise) หมายถึง กิจการที่เป็นประโยชน์แก่คนในชุมชนหรือกิจการเพื่อผลิตสินค้าหรือให้บริการ ส่งเสริมการจ้างงาน โดยมิได้มีเป้าหมายเพื่อสร้างกำไรอย่างเดียว แต่เพื่อแก้ปัญหาพัฒนาชุมชน สังคม หรือสิ่งแวดล้อม ด้วย ● วิสาหกิจชุมชน (community enterprise) หมายถึง กิจการของชุมชนเกี่ยวกับการผลิตสินค้า การให้บริการหรือการอื่น ๆ ที่ดำเนินการโดยคณะบุคคลที่มีความผูกพัน มีวิถีชีวิตร่วมกันและรวมตัวกันประกอบกิจการดังกล่าว ไม่ว่าจะเป็นิติบุคคลในรูปแบบใด หรือไม่เป็นิติบุคคล เพื่อสร้างรายได้และเพื่อการพึ่งพาตนเองของครอบครัว ชุมชนและระหว่างชุมชน โดยตามประกาศคณะกรรมการส่งเสริมวิสาหกิจชุมชนเรื่องคุณสมบัติและหลักเกณฑ์ของวิสาหกิจชุมชนที่ประสงค์ขอจดทะเบียนต่อกรมส่งเสริมการเกษตรต้องมีคุณสมบัติและหลักเกณฑ์ ดังนี้ <ol style="list-style-type: none"> 1) เป็นกิจการที่เกี่ยวกับการผลิตสินค้า การให้บริการหรือการอื่น ๆ ที่ทำให้เกิดการพัฒนาและแก้ไขปัญหาของชุมชน 2) เป็นกิจการที่ดำเนินการหรือประสงค์จะดำเนินการร่วมกันในชุมชน โดยคณะบุคคล ที่เป็นนิติบุคคลหรือไม่เป็นนิติบุคคล ประกอบด้วยสมาชิกที่อยู่ร่วมกันในชุมชนไม่น้อยกว่า 7 คน โดยบุคคลดังกล่าวต้องไม่อยู่ในครอบครัวเดียวกัน 3) เป็นกิจการที่มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างรายได้ เพื่อการพึ่งพาตนเองและเพื่อประโยชน์สุขของคนในชุมชน 4) เป็นกิจการที่ไม่ขัดต่อกฎหมาย ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน และวิสาหกิจชุมชนที่จดทะเบียนจะต้องมีคำว่า “วิสาหกิจชุมชน” อยู่หน้าชื่อ
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดจำนวนวิสาหกิจชุมชนและเครือข่ายวิสาหกิจชุมชนที่ได้รับอนุมัติการจดทะเบียนสะท้อนถึงจำนวนวิสาหกิจเพื่อสังคม ซึ่งเป็นเครื่องมือหนึ่งในการลดความเหลื่อมล้ำของคนในสังคมโดยความร่วมมือจากคนในชุมชนเองเพื่อช่วยกันแก้ไขปัญหาและพัฒนาชุมชน สังคม หรือสิ่งแวดล้อม อีกทั้งสะท้อนถึงความเข้มแข็งของชุมชนในการพัฒนาเศรษฐกิจจากฐานราก
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเป็นปัจจัยด้านบวก ยังมีค่ามากสะท้อนว่าในพื้นที่มีศักยภาพและให้ความสำคัญกับวิสาหกิจเพื่อสังคม ในทางตรงข้าม หากมีค่าน้อยสะท้อนให้เห็นว่าในพื้นที่ยังขาดความร่วมมือกัน ในชุมชนที่จะแก้ช่วยกันแก้ปัญหาและพัฒนาชุมชนของตน
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	จำนวนวิสาหกิจชุมชนและเครือข่ายวิสาหกิจชุมชนที่ได้รับอนุมัติการจดทะเบียน คำนวณได้โดย จำนวนวิสาหกิจชุมชนและเครือข่ายวิสาหกิจชุมชนในพื้นที่ที่ได้รับอนุมัติการจดทะเบียนแล้ว ในช่วงปีที่เก็บข้อมูล (แห่ง)
หน่วยวัด	แห่ง
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	-
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	กลุ่มทะเบียนและสารสนเทศวิสาหกิจชุมชน กรมส่งเสริมการเกษตร
หมายเหตุ	ใช้ข้อมูลจำนวนวิสาหกิจชุมชนและเครือข่ายวิสาหกิจชุมชน ตัดยอดจำนวน ณ วันสิ้นปี

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	มูลค่าสินค้าชุมชนเพิ่มขึ้น
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	70. อัตราเพิ่มของรายได้จากการจำหน่ายสินค้า OTOP
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	สังคม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● โครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ หรือเรียกย่อว่า โอทอป (OTOP) เป็นโครงการกระตุ้นธุรกิจประกอบการท้องถิ่น มีเป้าหมายเพื่อสนับสนุนผลิตภัณฑ์ลักษณะเฉพาะที่ผลิตและจำหน่ายในท้องถิ่นแต่ละตำบล กระตุ้นให้ชุมชนหมู่บ้านพัฒนาคุณภาพผลิตภัณฑ์ท้องถิ่นและการตลาด เลือกผลิตภัณฑ์ที่โดดเด่นมาหนึ่งชิ้นจากแต่ละตำบลมาประทับตราว่า “ผลิตภัณฑ์โอทอป” และจัดหาเวทีในประเทศและระหว่างประเทศเพื่อประชาสัมพันธ์สินค้าเหล่านี้ ผลิตภัณฑ์โอทอปครอบคลุมผลิตภัณฑ์ท้องถิ่นอย่างกว้างขวาง ซึ่งรวมไปถึงงานหัตถกรรม ผ้าและผ้าไหม เครื่องปั้นดินเผา เครื่องประดับแฟชั่น ของใช้ในครัวเรือนและอาหาร และอื่นๆ ● รายได้จากการจำหน่ายสินค้าหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ เป็นการรวมยอดจำหน่ายทั้งในประเทศและต่างประเทศ ของผลิตภัณฑ์ทุกประเภท
คำอธิบาย	อัตราเพิ่มของรายได้จากการจำหน่ายสินค้า OTOP สะท้อนถึงการให้ความสำคัญในการเพิ่มมูลค่าสินค้าชุมชน รวมถึงเพื่อประเมินศักยภาพและโอกาสของการพัฒนาผลิตภัณฑ์ท้องถิ่นในพื้นที่
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ หากมีค่าเป็นบวกยิ่งมากยิ่งดี แสดงให้เห็นว่าสินค้าชุมชนหรือผลิตภัณฑ์โอทอปในพื้นที่มีศักยภาพในการพัฒนาสร้างรายได้ให้แก่คนในท้องถิ่น ในทางตรงกันข้าม หากมีค่าน้อยหรือติดลบ สะท้อนว่าควรมีการเร่งพัฒนาหรือวิเคราะห์ถึงปัจจัยที่ส่งผลลบหรือผลกระทบต่อมูลค่าของผลิตภัณฑ์ เพื่อหาจุดแข็งและโอกาสในการพัฒนาและเพิ่มมูลค่าให้สินค้าชุมชนอย่างยั่งยืน
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	อัตราเพิ่มของรายได้จากการจำหน่ายสินค้า OTOP คำนวณได้โดย $\frac{\text{รายได้จากจำหน่าย OTOP ปีปัจจุบัน} - \text{รายได้ฯ ปีก่อนหน้า (บาท)}}{\text{รายได้จากจำหน่าย OTOP ปีก่อนหน้า (บาท)}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปีงบประมาณ (กันยายน - ตุลาคม)
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	กรมพัฒนาชุมชน
หมายเหตุ	เริ่มเก็บข้อมูลสถิติรายจังหวัดเมื่อปีงบประมาณ 2558

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 3: การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจเฉลี่ยในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 12 ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 5
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	71. อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ แบบปริมาณลูกโซ่
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	เศรษฐกิจ
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ผลิตภัณฑ์มวลรวมรายจังหวัด หรือ ผลิตภัณฑ์จังหวัด (Gross Provincial Product : GPP) ผลิตภัณฑ์มวลรวมรายกลุ่มจังหวัด หรือ ผลิตภัณฑ์กลุ่มจังหวัด (Gross Provincial Cluster Product : GPCP) และ ผลิตภัณฑ์มวลรวมรายภาค หรือผลิตภัณฑ์ภาค (Gross Regional Product : GRP) เป็นการวัดมูลค่าของสินค้าและบริการขั้นสุดท้ายทั้งหมดที่ผลิตได้ในระบบเศรษฐกิจในรอบระยะเวลาหนึ่ง มีค่าเท่ากับมูลค่าเพิ่ม (Value Added : VA) ของกิจกรรมการผลิตสินค้าและบริการทุกชนิดที่ผลิตขึ้นในขอบเขตของจังหวัดหรือกลุ่มจังหวัดหรือภาคนั้น โดยมูลค่าเพิ่มของการผลิตสินค้าและบริการแต่ละรายการมีค่าเท่ากับ มูลค่าการผลิต (Gross Output : GO) หักด้วย ค่าใช้จ่ายขั้นกลางในการผลิต (Intermediate Cost : IC) ของสินค้าและบริการแต่ละรายการ โดยสินค้าและบริการทุกชนิดที่นำมาคำนวณหามูลค่า ประกอบด้วย 16 สาขาการผลิตตามการจัดหมวดหมู่ตามประเภทมาตรฐานอุตสาหกรรมของประเทศไทย (TSIC) วิธีคิดแบบปริมาณลูกโซ่หรือ Chain Volume Measures (CVMs) เป็นการวัดการเปลี่ยนแปลงเชิงปริมาณของการผลิต ณ ราคาคงที่ ในปีที่ดีดกัน แทนการวัดในราคาปีฐานที่อยู่ห่างกัน ซึ่งวิธีดังกล่าวนี้จะทำให้โครงสร้างราคาสินค้าและบริการมีความเป็นปัจจุบันมากกว่าวิธีการคำนวณแบบปีฐานคงที่ อย่างไรก็ตาม การคำนวณหามูลค่าผลรวมจากการผลิตทุกสาขาที่เกิดจากการทำปริมาณลูกโซ่ จะทำให้มูลค่าสินค้าและบริการจากการผลิตทุกสาขา (GPP/GPCP/GRP) ไม่เท่ากับผลรวมของมูลค่าสินค้าและบริการส่วนย่อยแต่ละรายการ เนื่องจากเกิดการสูญเสียคุณสมบัติของการบวกที่เป็นจุดเด่นของการจัดทำสถิติผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ ณ ราคาปีฐานคงที่ เนื่องจากแต่ละสาขาการผลิตจะขยายตัวตามอัตราการขยายตัวของแต่ละสาขาจากปีอ้างอิงตาม Chain index ของแต่ละสาขาการผลิต และ ผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ จะขยายตัวตามอัตราการขยายตัวของ Chain index ของผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ โดยตรง ไม่ได้เกิดจากการบวกรวมของมูลค่าแต่ละสาขาการผลิต อัตราการขยายตัว หมายถึง การคำนวณร้อยละของการเปลี่ยนแปลงของมูลค่าผลิตภัณฑ์รายจังหวัด/รายกลุ่มจังหวัด/รายภาค ในระยะเวลาที่แตกต่างกัน หรือต่อเนื่องกัน
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดอัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ แบบปริมาณลูกโซ่ สะท้อนถึงการเติบโตของเศรษฐกิจในพื้นที่แบบเปรียบเทียบปีต่อปีกับปีก่อนหน้า อาจมีค่าเป็นบวกหรือลบก็ได้
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ หากมีค่าเป็นบวก แสดงให้เห็นว่าในพื้นที่ที่มีการเติบโตทางเศรษฐกิจมากขึ้นกว่าปีก่อนหน้า อย่างไรก็ตาม หากปีใดปีหนึ่งมีการเติบโตทางเศรษฐกิจสูงมาก อาจส่งผลให้ปีถัดไปมีอัตราการเติบโตติดลบได้ ซึ่งอาจไม่ได้หมายความว่าเศรษฐกิจแย่ลงเสมอไป การวิเคราะห์จำเป็นจะต้องติดตามการเปลี่ยนแปลงของค่าตัวชี้วัดนี้อย่างต่อเนื่อง
วิธีการวัด	อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ แบบปริมาณลูกโซ่ คำนวณได้โดย
สูตรคำนวณ	$\frac{(\text{ผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ ปีปัจจุบัน} - \text{ผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ ปีก่อนหน้า})}{\text{ผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ ปีก่อนหน้า}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.)
หมายเหตุ 1	<ul style="list-style-type: none"> ปริมาณลูกโซ่ไม่มีคุณสมบัติของการบวก คือ ผลรวมของมูลค่าส่วนย่อยไม่เท่ากับมูลค่าส่วนรวมที่เกิดจากปริมาณลูกโซ่ r = Revised (ตัวเลขปรับปรุงใหม่) p = Preliminary based on annual figure (ตัวเลขเบื้องต้น)
หมายเหตุ 2	<p>GRP ของภาคใต้และภาคกลางตามการกระจายภาคของกระทรวงมหาดไทย เป็นค่าที่คำนวณเพิ่มเติมจากค่าของสศช. ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> GRP แบบปริมาณลูกโซ่ของภาคใต้จัดกลุ่มตามกระทรวงมหาดไทย = (GRP CVMs. ภาคใต้จัดกลุ่มตาม สศช.) - (GPCP CVMs. กลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน) GRP แบบปริมาณลูกโซ่ของภาคกลางจัดกลุ่มตามกระทรวงมหาดไทย = (GRP CVMs. ภาคกลาง สศช.) + (GRP CVMs. ภาคตะวันตก สศช.) + (GRP CVMs. ภาคกลางและปริมณฑล - GPP CVMs. กรุงเทพฯ) GPP รวม 76 จังหวัด (ไม่รวมกรุงเทพฯ) = (GDP CVMs. ทั่วราชอาณาจักร) - (GPP กรุงเทพฯ)

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 3: การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	รายได้ต่อหัวไม่ต่ำกว่า 8,200 ดอลลาร์ สรอ. ณ สิ้นแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 12 (ปี 2564) และรายได้สุทธิของรัฐบาลต่อมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศไม่ต่ำกว่าร้อยละ 19.0
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	72. มูลค่าผลิตภัณฑ์ฯ เฉลี่ยต่อหัว (Per Capita)
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	เศรษฐกิจ
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ผลิตภัณฑ์มวลรวมรายจังหวัด หรือ ผลิตภัณฑ์จังหวัด (Gross Provincial Product : GPP) ผลิตภัณฑ์มวลรวมรายกลุ่มจังหวัด หรือ ผลิตภัณฑ์กลุ่มจังหวัด (Gross Provincial Cluster Product : GPCP) และผลิตภัณฑ์มวลรวมรายภาค หรือผลิตภัณฑ์ภาค (Gross Regional Product : GRP) เป็นการวัดมูลค่าของสินค้าและบริการขั้นสุดท้ายทั้งหมดที่ผลิตได้ในระบบเศรษฐกิจในรอบระยะเวลาหนึ่ง มีค่าเท่ากับมูลค่าเพิ่ม (Value Added : VA) ของกิจกรรมการผลิตสินค้าและบริการทุกชนิดที่ผลิตขึ้นในขอบเขตของจังหวัดหรือกลุ่มจังหวัดหรือภาคนั้น โดยมูลค่าเพิ่มของการผลิตสินค้าและบริการแต่ละรายการมีค่าเท่ากับ มูลค่าการผลิต (Gross Output : GO) หักด้วย ค่าใช้จ่ายขั้นกลางในการผลิต (Intermediate Cost : IC) ของสินค้าและบริการแต่ละรายการ โดยสินค้าและบริการทุกชนิดที่นำมาคำนวณหามูลค่า ประกอบด้วย 16 สาขาการผลิตตามการจัดหมวดหมู่ตามประเภทมาตรฐานอุตสาหกรรมของประเทศไทย ปี พ.ศ. 2544 (TSIC) มูลค่าผลิตภัณฑ์จังหวัดเฉลี่ยต่อหัว/ มูลค่าผลิตภัณฑ์กลุ่มจังหวัดเฉลี่ยต่อหัว/ มูลค่าผลิตภัณฑ์ภาคเฉลี่ยต่อหัว (GPP/GPCP/GRP per capita) เป็นการวัดมูลค่าของสินค้าและบริการขั้นสุดท้ายทั้งหมดที่ผลิตได้เทียบต่อกำลังแรงงานในพื้นที่
คำอธิบาย	แสดงให้เห็นถึงความสามารถในการผลิตสินค้าและบริการของประชากรในพื้นที่นั้นๆ โดยเฉลี่ยว่าสูงหรือต่ำสะท้อนระดับการครองชีพโดยเฉลี่ยของคนในพื้นที่
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดยังมีค่ามากยิ่งดี สะท้อนให้เห็นว่า ในพื้นที่นั้นมีความเจริญทางเศรษฐกิจอยู่ในระดับสูง ทั้งนี้ควรวิเคราะห์ร่วมกับสาขาการผลิตหรือประเภทของธุรกิจหรืออุตสาหกรรมในพื้นที่ ว่าเป็นพื้นที่ผลิตสินค้าเทคโนโลยีหรือผลิตภัณฑ์ที่มูลค่าสูง หรือเป็นพื้นที่ผลิตสินค้าทางการเกษตร เป็นต้น
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>มูลค่าผลิตภัณฑ์จังหวัด/กลุ่มจังหวัด/ภาค เฉลี่ยต่อหัว (GPP/GPCP/GRP per capita) คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{มูลค่าผลิตภัณฑ์จังหวัด/กลุ่มจังหวัด/ภาค ณ ราคาประจำปี}}{\text{จำนวนประชากรที่อยู่ในกำลังแรงงานในพื้นที่}}$ <p>- ค่าสถิติที่ใช้ในการประเมินศักยภาพระดับพื้นที่ เป็นข้อมูลที่คำนวณหาค่าสำเร็จแล้วโดย สศช.</p>
หน่วยวัด	บาท/ปี
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	<p>สถิติผลิตภัณฑ์จังหวัด/กลุ่มจังหวัด/ภาค ณ ราคาประจำปี ซึ่งจัดทำโดย สศช. ดำเนินการโดยใช้วิธีการจัดทำแบบบนลงล่าง (Top down approach) ซึ่งจะมีมูลค่าไม่เท่ากับผลิตภัณฑ์จังหวัด/กลุ่มจังหวัด/ภาค ที่จัดทำโดยจังหวัดแต่ละจังหวัดด้วยวิธีจากล่างขึ้นบน (Bottom up approach)</p> <p>โดยที่อนุกรมแบบ Top down ยังเป็นสถิติที่เป็นทางการ เนื่องจากมีความสอดคล้องกับสถิติผลิตภัณฑ์มวลรวมประเทศ (GDP) ที่ได้ผ่านกระบวนการสมดุลงาน (Reconciliation) ในระบบเศรษฐกิจแล้ว และนำไปกระจายค่าออกเป็นรายจังหวัดด้วยเครื่องชี้ (Indicator) ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง สถิติผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดแบบวิธี Top down จึงสามารถใช้ในการวิเคราะห์ในภาพรวมของโครงสร้างการผลิตของจังหวัดที่เชื่อมโยงและเปรียบเทียบกับระดับประเทศได้</p> <p>อย่างไรก็ตามวิธี Top down มีข้อจำกัดเกี่ยวกับความสมบูรณ์ของข้อมูลที่ใช้เป็นเครื่องชี้ในการกระจายมูลค่าระดับประเทศออกเป็นรายจังหวัด ในขณะที่อนุกรมแบบวิธี Bottom up เป็นสถิติข้อมูลที่จัดเก็บในจังหวัดโดยตรง จึงมีรายละเอียดกิจกรรมการผลิตของพื้นที่มากกว่าแบบ Top down ดังนั้น จึงสามารถให้ภาพในรายละเอียดของจังหวัดได้มากกว่า</p>
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.)
หมายเหตุ	r = Revised (ตัวเลขปรับปรุงใหม่) p = Preliminary based on annual figure (ตัวเลขเบื้องต้น)

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 3: การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	อัตราการขยายตัวของการลงทุนภาครัฐไม่ต่ำกว่าร้อยละ 10 ต่อปี
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	73. อัตราการขยายตัวของการลงทุนภาครัฐ
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	เศรษฐกิจ
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● การลงทุนภาครัฐ หมายถึง งบรายจ่ายลงทุนภาครัฐ ได้แก่ <ol style="list-style-type: none"> 1) รายจ่ายลงทุน (Capital expenditure: Cap) ที่ได้รับจัดสรรเงินงบประมาณ ได้แก่ <ul style="list-style-type: none"> - ค่าใช้จ่ายสำหรับซื้อหรือลงทุนในโครงการเพื่อให้ได้มาซึ่งครุภัณฑ์ ที่ดิน และสิ่งก่อสร้างและอื่น ๆ (Acquisition of fixed capital assets : Acquis) - เงินกู้เพื่อลงทุน (Lending) 2) เงินโอนรายจ่ายลงทุน (Capital transfers expenditure : Captr) ได้แก่ เงินโอนเพื่อการลงทุนที่รัฐบาลกลางโอนให้กับ <ul style="list-style-type: none"> - องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (LG) อาทิ เงินอุดหนุนเพื่อสนับสนุนการบริการสาธารณะ เช่น งานสูบน้ำด้วยไฟฟ้า เงินอุดหนุนสำหรับการก่อสร้างระบบประปาหมู่บ้าน - รัฐวิสาหกิจ (SOE) อาทิ การชำระหนี้ให้กับโครงการก่อสร้างต่าง ๆ เช่น การทางพิเศษ โครงการทางด่วนสายต่าง ๆ เป็นต้น - ครุภัณฑ์และอื่นๆ (HH) คือ กองทุนต่าง ๆ อาทิ รายการชำระเงินกู้และดอกเบี้ยโครงการกองทุนหมู่บ้าน ให้กับธนาคารออมสิน และ ธกส. กองทุนส่งเสริม SMEs เป็นต้น ● งบรายจ่ายลงทุนภาครัฐ ในรายงานนี้พิจารณาเฉพาะงบรายจ่ายลงทุนที่มีการเบิกจ่ายแล้วในแต่ละปีงบประมาณ
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดสะท้อนถึงเม็ดเงินจากภาครัฐที่ได้จัดสรรลงพื้นที่ ซึ่งคาดว่าเป็นปัจจัยกระตุ้นให้เกิดการหมุนเวียนของเม็ดเงินในระบบเศรษฐกิจในพื้นที่ ก่อให้เกิดการใช้จ่าย การบริโภค การผลิต และการจ้างงานอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้เกิดการเติบโตทางเศรษฐกิจในพื้นที่
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ หากมีค่าเป็นบวก แสดงให้เห็นว่าภาครัฐมีการเพิ่มการลงทุนในพื้นที่มากขึ้น อีกทั้งยังสะท้อนให้เห็นถึงความสามารถในการเบิกจ่ายงบประมาณของหน่วยงานในพื้นที่ด้วย
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	อัตราการขยายตัวของการลงทุนภาครัฐ คำนวณได้โดย $\frac{\text{ยอดรวมเบิกจ่ายงบรายจ่ายลงทุนในปีงบประมาณปัจจุบัน} - \text{ปีก่อนหน้า}}{\text{ยอดรวมเบิกจ่ายงบรายจ่ายลงทุนในปีงบประมาณปีก่อนหน้า}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปีงบประมาณ (ข้อมูล ณ สิ้นเดือนกันยายน ของทุกปีงบประมาณ)
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	-
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักงานคลังจังหวัด
หมายเหตุ	ยอดเบิกจ่ายงบรายจ่ายลงทุนของกลุ่มจังหวัด/ภาค คำนวณจากยอดรวมการเบิกจ่ายฯ ของจังหวัดในกลุ่ม/ภาคนั้นๆ

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 3: การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	ผลิตภาพการผลิตของปัจจัยแรงงานไม่ต่ำกว่าร้อยละ 2.5
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	74. ผลิตภาพแรงงานเฉลี่ย
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	เศรษฐกิจ
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> • ผลิตภาพแรงงาน (Labor Productivity : LP) ในรายงานนี้หมายถึง ผลิตภาพแรงงานเฉลี่ยต่อคน คือ การวัดมูลค่าผลผลิตต่อปัจจัยแรงงาน 1 คน โดยคิดเทียบผลผลิตของแรงงานผ่านผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ ในพื้นที่ • การศึกษาผลิตภาพของแรงงานช่วยให้สามารถวัดความสำเร็จของแรงงาน วัดประสิทธิภาพการผลิต โดยส่วนรวม ช่วยให้เข้าใจถึงแรงผลักดันที่อยู่เบื้องหลังการเปลี่ยนแปลงค่าจ้าง และช่วยให้สามารถหาระดับความต้องการกำลังคนได้ ทั้งนี้ การเพิ่มขึ้นในผลิตภาพของแรงงานทำให้เกิดผลหลายประการ เช่น ทำให้สินค้าราคาถูกลง มีการจ้างงานมากขึ้น เป็นเครื่องมือในการเพิ่มค่าแรง เป็นต้น
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดผลิตภาพแรงงานเฉลี่ยต่อคน สะท้อนให้เห็นถึงความสามารถในการผลิตของแรงงานในพื้นที่ ทักษะและความชำนาญของแรงงานในการสร้างมูลค่าผลผลิตเฉลี่ยต่อคน รวมถึงความต้องการในการพัฒนาทักษะของแรงงานและการลงทุนในเทคโนโลยีหรือเครื่องจักรในระยะยาว
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดยังมีค่ามาก สะท้อนถึงความสามารถในการผลิตสินค้าและบริการของแรงงานที่สูง อย่างไรก็ตามค่าผลิตภาพแรงงานเฉลี่ยอาจไม่ได้สะท้อนผลิตภาพของแรงงานอย่างแท้จริง เนื่องจากในการผลิตส่วนใหญ่มีการนำเทคโนโลยีเข้ามาช่วยในการผลิตด้วย
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	ผลิตภาพแรงงานเฉลี่ย คำนวณได้โดย $\frac{\text{มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด/กลุ่มจังหวัด/ภาค (GPP/GPCP/GRP) ณ ราคาประจำปี}}{\text{จำนวนผู้จ้างงานในพื้นที่ (Employed)}}$
หน่วยวัด	บาท/คน/ปี
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	<p>สถิติผลิตภัณฑ์จังหวัด/กลุ่มจังหวัด/ภาค ณ ราคาประจำปี ซึ่งจัดทำโดย สศช. ดำเนินการโดยใช้วิธีการจัดทำแบบบนลงล่าง (Top down approach) ซึ่งจะมีมูลค่าไม่เท่ากับผลิตภัณฑ์จังหวัด /กลุ่มจังหวัด/ภาค ที่จัดทำโดยจังหวัดแต่ละจังหวัดด้วยวิธีจากล่างขึ้นบน (Bottom up approach)</p> <p>โดยที่อนุกรมแบบ Top down ยังเป็นสถิติที่เป็นทางการ เนื่องจากมีความสอดคล้องกับสถิติผลิตภัณฑ์มวลรวมประเทศ (GDP) ที่ได้ผ่านกระบวนการสมมูล (Reconciliation) ในระบบเศรษฐกิจแล้ว และนำไปกระจายค่าออกเป็นรายจังหวัดด้วยเครื่องชี้ (Indicator) ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ สถิติผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดแบบวิธี Top down จึงสามารถใช้ในการวิเคราะห์ในภาพรวมของโครงสร้างการผลิตของจังหวัดที่เชื่อมโยงและเปรียบเทียบกับระดับประเทศได้</p> <p>อย่างไรก็ตามวิธี Top down มีข้อจำกัดเกี่ยวกับความสมบูรณ์ของข้อมูลที่ใช้เป็นเครื่องชี้ในการกระจายมูลค่าระดับประเทศออกเป็นรายจังหวัด ในขณะที่อนุกรมแบบวิธี Bottom up เป็นสถิติข้อมูลที่จัดเก็บในจังหวัดโดยตรง จึงมีรายละเอียดกิจกรรมการผลิตของพื้นที่มากกว่าแบบ Top down ดังนั้น จึงสามารถให้ภาพในรายละเอียดของจังหวัดได้มากกว่า</p>
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	<ul style="list-style-type: none"> - สถิติมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด/กลุ่มจังหวัด/ภาค จาก สศช. (สภาพัฒนา) - สถิติจำนวนผู้จ้างงานทำ จากสำนักงานสถิติแห่งชาติ
หมายเหตุ	<ul style="list-style-type: none"> - ใช้มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ ณ ราคาประจำปี เนื่องจากเป็นข้อมูลที่แสดงถึงภาวะเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นตามเหตุการณ์ที่เป็นจริงในช่วงระยะเวลาหนึ่ง เพื่อติดตามภาวะเศรษฐกิจในแต่ละช่วงเวลา มีประโยชน์ต่อการวิเคราะห์สาเหตุของการเปลี่ยนแปลงของภาวะเศรษฐกิจโดยรวม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของระดับราคาหรือภาวะเงินเฟ้อ แต่หากต้องการเปรียบเทียบภาวะเศรษฐกิจที่ต่างช่วงเวลากัน จะต้องวัดการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจในเชิงปริมาณที่แท้จริง (Real term) เพื่อบ่งชี้ว่าขนาดของเศรษฐกิจหรือปริมาณของสินค้าและบริการในเศรษฐกิจมีการเปลี่ยนแปลงไปมากน้อยเพียงใด

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 3: การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	อัตราเงินเฟ้อระยะปานกลางอยู่ที่ร้อยละ 2.5 ± 1.5
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	75. อัตราเงินเฟ้อทั่วไป
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	เศรษฐกิจ
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> อัตราเงินเฟ้อ (Inflation rate) หมายถึง อัตราการเปลี่ยนแปลงของดัชนีราคาของปีปัจจุบันเปรียบเทียบกับดัชนีราคาของปีก่อน หรืออัตราการเปลี่ยนแปลงที่เปรียบเทียบกับช่วงเวลาที่ผ่านมา การวัดอัตราเงินเฟ้ออาจวัดด้วยดัชนีราคาผู้ผลิต (producer price index: PPI หรือ ดัชนีราคาผู้บริโภค (consumer price index: CPI) หรือ GDP deflator แต่โดยทั่วไป รวมทั้งของประเทศไทยใช้ดัชนีราคาผู้บริโภค เป็นตัววัดภาวะเงินเฟ้อ ดัชนีราคาผู้บริโภค คือ ดัชนีที่ใช้วัดการเปลี่ยนแปลงของราคาขายปลีกโดยเฉลี่ยที่ผู้บริโภคจ่ายเพื่อซื้อสินค้าและบริการจำนวนหนึ่ง ณ เวลาหนึ่ง ๆ เทียบกับปีฐาน โดยสำนักงานพาณิชย์จังหวัดร่วมกับสำนักสารสนเทศและดัชนีเศรษฐกิจการค้า ทำการจัดเก็บราคาสินค้าและบริการในพื้นที่ จำนวน 236 รายการ ครอบคลุม 7 หมวดใหญ่ คือหมวดอาหารและเครื่องดื่ม หมวดเครื่องนุ่งห่มและรองเท้า หมวดเคหะสถาน หมวดการตรวจรักษาและบริการส่วนบุคคล หมวดพาหนะการขนส่งและการสื่อสาร หมวดการบันเทิง การอ่านและการศึกษา และหมวดยาสูบและเครื่องดื่มมีแอลกอฮอล์ เพื่อนำมาคำนวณดัชนีราคาผู้บริโภคของจังหวัด และจัดทำรายงานความเคลื่อนไหวของดัชนีราคาผู้บริโภค
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดอัตราเงินเฟ้อทั่วไปสะท้อนการเปลี่ยนแปลงของสภาวะเศรษฐกิจในพื้นที่
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดแสดงอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ หากมีค่าอยู่ในช่วงที่กำหนดหรือยอมรับได้ (ร้อยละ 2.5 ± 1.5) แสดงให้เห็นว่า เศรษฐกิจในพื้นที่มีการเติบโตและดำเนินไปอย่างมั่นคง ตามที่คาดการณ์ไว้ ในทางตรงข้าม หากค่าตัวชี้วัดมีค่ามากกว่าหรือน้อยกว่าช่วงที่กำหนดไว้ สะท้อนถึงปัญหาทางเศรษฐกิจที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ไม่ว่าจะเป็นอัตราเงินเฟ้อที่สูงเกินกว่าค่าเป้าหมาย (มีการเพิ่มขึ้นของราคาของสินค้าเป็นอย่างมาก หรือภาวะที่ค่าเงินที่แท้จริงลดลงอย่างมาก) หรือกรณีอัตราเงินเฟ้อที่มีค่าติดลบอาจนำไปสู่ภาวะเงินฝืดได้
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>อัตราเงินเฟ้อทั่วไป คำนวณได้โดย</p> $\frac{(\text{ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปปีปัจจุบัน} - \text{ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปปีก่อนหน้า})}{\text{ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปปีก่อนหน้า}} \times 100$ <p>- ใช้ค่าเฉลี่ยของค่าสถิติรายจังหวัดในกลุ่ม/ภาค เป็นตัวแทนค่าสถิติของกลุ่มจังหวัด/ภาคนั้นๆ เฉพาะวัตถุประสงค์เพื่อให้สามารถทำการประเมินศักยภาพของกลุ่มจังหวัดและภาคได้</p>
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	-
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักดัชนีเศรษฐกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์
หมายเหตุ	ค่าสถิติของกลุ่มจังหวัด/ภาค/ภาพรวม 76 จังหวัด ที่ประมาณโดยค่าเฉลี่ยของค่าสถิติรายจังหวัดในกลุ่ม/ภาคนั้น อาจมีค่าคลาดเคลื่อนจากค่าจริงเล็กน้อย

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 3: การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	อัตราการขยายตัวของภาคเกษตร อุตสาหกรรม และบริการ (นอกเหนือจากบริการภาครัฐ) ขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 3, 4.5 และ 6 ต่อปี ตามลำดับ
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	76. สัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคเกษตรต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมทั้งหมดแบบปริมาณลูกโซ่
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	เศรษฐกิจ
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ผลิตภัณฑ์มวลรวมรายจังหวัด หรือ ผลิตภัณฑ์จังหวัด (Gross Provincial Product : GPP) ผลิตภัณฑ์มวลรวมรายกลุ่มจังหวัด หรือ ผลิตภัณฑ์กลุ่มจังหวัด (Gross Provincial Cluster Product : GPCP) และ ผลิตภัณฑ์มวลรวมรายภาค หรือผลิตภัณฑ์ภาค (Gross Regional Product : GRP) เป็นการวัดมูลค่าของสินค้าและบริการขั้นสุดท้ายทั้งหมดที่ผลิตได้ในระบบเศรษฐกิจในรอบระยะเวลาหนึ่ง มีค่าเท่ากับมูลค่าเพิ่ม (Value Added : VA) ของกิจกรรมการผลิตสินค้าและบริการทุกชนิดที่ผลิตขึ้นในขอบเขตของจังหวัดหรือกลุ่มจังหวัดหรือภาคนั้น โดยมูลค่าเพิ่มของการผลิตสินค้าและบริการแต่ละรายการมีค่าเท่ากับ มูลค่าการผลิต (Gross Output : GO) หักด้วย ค่าใช้จ่ายขั้นกลางในการผลิต (Intermediate Cost : IC) ของสินค้าและบริการแต่ละรายการ โดยสินค้าและบริการทุกชนิดที่นำมาคำนวณหามูลค่า ประกอบด้วย 16 สาขาการผลิต ตามการจัดหมวดหมู่ตามประเภทมาตรฐานอุตสาหกรรมของประเทศไทย (TSIC) มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคเกษตร หมายถึง ผลิตภัณฑ์รายจังหวัด หรือรายกลุ่มจังหวัด หรือรายภาค ในสาขาการเกษตร (รวมเกษตรกรรม การล่าสัตว์ การป่าไม้ และการประมง) วิธีคิดแบบปริมาณลูกโซ่หรือ Chain Volume Measures (CVMs) เป็นการวัดการเปลี่ยนแปลงเชิงปริมาณของการผลิต ณ ราคาคงที่ ในปีที่ดีดกัน แทนการวัดในราคาปีฐานที่อยู่ห่างกัน ซึ่งวิธีดังกล่าวนี้จะทำให้โครงสร้างราคาสินค้าและบริการมีความเป็นปัจจุบันมากกว่าวิธีการคำนวณแบบปีฐานคงที่ อย่างไรก็ตาม การคำนวณหามูลค่าผลรวมจากการผลิตทุกสาขาที่เกิดจากการทำปริมาณลูกโซ่ จะทำให้มูลค่าสินค้าและบริการจากการผลิตทุกสาขา (GPP/GPCP/GRP) ไม่เท่ากับผลรวมของมูลค่าสินค้าและบริการส่วนย่อยแต่ละรายการ เนื่องจากเกิดการสูญเสียคุณสมบัติของการบวกที่เป็นจุดเด่นของการจัดทำสถิติผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ ณ ราคาปีฐานคงที่ เนื่องจากแต่ละสาขาการผลิตจะขยายตัวตามอัตราการขยายตัวของแต่ละสาขาจากปีอ้างอิงตาม Chain index ของแต่ละสาขาการผลิต และ ผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ จะขยายตัวตามอัตราการขยายตัวของ Chain index ของผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ โดยตรง ไม่ได้เกิดจากการบวกรวมของมูลค่าแต่ละสาขาการผลิต
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดเพื่อพิจารณาว่า มูลค่าผลิตภัณฑ์ภาคเกษตรมีสัดส่วนมากน้อยเพียงใดเมื่อเทียบกับมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมฯทั้งหมด ซึ่งสะท้อนถึงศักยภาพและขนาดเศรษฐกิจภาคเกษตรกรรมของพื้นที่
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดยังมีค่ามาก สะท้อนถึงขนาดเศรษฐกิจภาคเกษตรที่ใหญ่ เป็นพื้นที่ที่มีศักยภาพด้านการเกษตร
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	สัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคเกษตรต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมทั้งหมดแบบปริมาณลูกโซ่ คำนวณได้โดย $\frac{\text{มูลค่าผลิตภัณฑ์จังหวัด/กลุ่มจังหวัด/ภาค (GPP/GPCP/GRP) สาขาการเกษตร แบบปริมาณลูกโซ่}}{\text{มูลค่าผลิตภัณฑ์จังหวัด/กลุ่มจังหวัด/ภาค รวมทุกสาขา แบบปริมาณลูกโซ่}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัด/ข้อพิจารณา	- ควรพิจารณาควบคู่กับขนาดและโครงสร้างเศรษฐกิจของจังหวัด/กลุ่มจังหวัด/ภาค
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.)
หมายเหตุ 1	- ปริมาณลูกโซ่ไม่มีคุณสมบัติของการบวก คือ ผลรวมของมูลค่าส่วนย่อยไม่เท่ากับมูลค่าส่วนรวมที่เกิดจากปริมาณลูกโซ่ - r = Revised (ตัวเลขปรับปรุงใหม่) p = Preliminary based on annual figure (ตัวเลขเบื้องต้น)
หมายเหตุ 2	GRP ของภาคใต้และภาคกลางตามการจัดแบ่งภาคของกระทรวงมหาดไทย เป็นค่าที่คำนวณเพิ่มเติมจากค่าของสศช. ดังนี้ - GRP แบบปริมาณลูกโซ่ของภาคใต้จัดกลุ่มตามกระทรวงมหาดไทย = (GRP CVMs. ภาคใต้จัดกลุ่มตาม สศช.) - (GPCP CVMs. กลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน) - GRP แบบปริมาณลูกโซ่ของภาคกลางจัดกลุ่มตามกระทรวงมหาดไทย = (GRP CVMs. ภาคกลาง สศช.) + (GRP CVMs. ภาคตะวันตก สศช.) + (GRP CVMs. ภาคกลางและปริมณฑล - GPP CVMs. กรุงเทพฯ) - GPP รวม 76 จังหวัด (ไม่รวมกรุงเทพฯ) = (GDP CVMs. ทั่วราชอาณาจักร) - (GPP กรุงเทพฯ)

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 3: การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	อัตราการขยายตัวของภาคเกษตร อุตสาหกรรม และบริการ (นอกเหนือจากบริการภาครัฐ) ขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 3, 4.5 และ 6 ต่อปี ตามลำดับ
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	77. อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคเกษตร แบบปริมาณลูกโซ่
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	เศรษฐกิจ
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคเกษตร หมายถึง ผลิตภัณฑ์มวลรวมรายจังหวัด หรือรายกลุ่มจังหวัด หรือรายภาค ในสาขาการเกษตร (รวมเกษตรกรรม การล่าสัตว์ การป่าไม้ และการประมง) วิธีคิดแบบปริมาณลูกโซ่หรือ Chain Volume Measures (CVMs) เป็นการวัดการเปลี่ยนแปลงเชิงปริมาณของการผลิต ณ ราคาคงที่ ในปีที่ยึดกัน แทนการวัดในราคาปีฐานที่อยู่ห่างกัน ซึ่งวิธีดังกล่าวนี้จะทำให้โครงสร้างราคาสินค้าและบริการมีความเป็นปัจจุบันมากกว่าวิธีการคำนวณแบบปีฐานคงที่ อย่างไรก็ตาม การคำนวณหามูลค่าผลรวมจากการผลิตทุกสาขาที่เกิดจากการทำปริมาณลูกโซ่ จะทำให้มูลค่าสินค้าและบริการจากการผลิตทุกสาขา (GPP/GPCP/GRP) ไม่เท่ากับผลรวมของมูลค่าสินค้าและบริการส่วนย่อยแต่ละรายการ เนื่องจากเกิดการสูญเสียคุณสมบัติของการบวกที่เป็นจุดเด่นของการจัดทำสถิติผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ ณ ราคาปีฐานคงที่ เนื่องจากแต่ละสาขาการผลิตจะขยายตัวตามอัตราการขยายตัวของแต่ละสาขาจากปีอ้างอิงตาม Chain index ของแต่ละสาขาการผลิต และผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ จะขยายตัวตามอัตราการขยายตัวของ Chain index ของผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ โดยตรง ไม่ได้เกิดจากการบวกรวมของมูลค่าแต่ละสาขาการผลิต
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดสะท้อนถึงการเติบโตของเศรษฐกิจภาคเกษตรในพื้นที่แบบเปรียบเทียบปีต่อปีกับปีก่อนหน้า อาจมีค่าเป็นบวกหรือลบก็ได้
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ หากมีค่าเป็นบวก แสดงให้เห็นว่าในพื้นที่มีการเติบโตทางเศรษฐกิจภาคเกษตรกรรมมากขึ้นกว่าปีก่อนหน้า อย่างไรก็ตาม หากปีใดปีหนึ่งมีอัตราการเติบโตที่สูงมาก อาจส่งผลให้ปีถัดไปมีอัตราการเติบโตติดลบได้ ซึ่งอาจไม่ได้หมายความว่าเศรษฐกิจภาคเกษตรแยกลงเสมอไป การวิเคราะห์จำเป็นต้องติดตามการเปลี่ยนแปลงของค่าตัวชี้วัดอย่างต่อเนื่อง
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคเกษตร แบบปริมาณลูกโซ่ คำนวณได้โดย $\frac{\text{มูลค่าผลิตภัณฑ์ภาคเกษตร ปีปัจจุบัน} - \text{มูลค่าผลิตภัณฑ์ภาคเกษตร ปีก่อนหน้า}}{\text{มูลค่าผลิตภัณฑ์ภาคเกษตร ปีก่อนหน้า}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัด/ข้อพิจารณา	ควรพิจารณาควบคู่กับขนาดและโครงสร้างเศรษฐกิจ และพิจารณาแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงที่เป็นอนุกรม เนื่องจากบางปีอาจเกิดเหตุการณ์ผิดปกติ เช่น ภัยธรรมชาติ ซึ่งส่งผลต่อภาคเกษตรได้
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.)
หมายเหตุ 1	<ul style="list-style-type: none"> ปริมาณลูกโซ่ไม่มีคุณสมบัติของการบวก คือ ผลรวมของมูลค่าส่วนย่อยไม่เท่ากับมูลค่าส่วนรวมที่เกิดจากปริมาณลูกโซ่ r = Revised (ตัวเลขปรับปรุงใหม่) p = Preliminary based on annual figure (ตัวเลขเบื้องต้น)
หมายเหตุ 2	<p>GRP ของภาคใต้และภาคกลางตามการจัดแบ่งภาคของกระทรวงมหาดไทย เป็นค่าที่คำนวณเพิ่มเติมจากค่าของสศช. ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> GRP แบบปริมาณลูกโซ่ของภาคใต้จัดกลุ่มตามกระทรวงมหาดไทย = (GRP CVMs. ภาคใต้จัดกลุ่มตาม สศช.) - (GPCP CVMs. กลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน) GRP แบบปริมาณลูกโซ่ของภาคกลางจัดกลุ่มตามกระทรวงมหาดไทย = (GRP CVMs. ภาคกลาง สศช.) + (GRP CVMs. ภาคตะวันตก สศช.) + (GRP CVMs. ภาคกลางและปริณพทล - GPP CVMs. กรุงเทพฯ) GPP รวม 76 จังหวัด (ไม่รวมกรุงเทพฯ) = (GDP CVMs. ทั่วราชอาณาจักร) - (GPP กรุงเทพฯ)

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 3: การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	อัตราการขยายตัวของภาคเกษตร อุตสาหกรรม และบริการ (นอกเหนือจากบริการภาครัฐ) ขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 3, 4.5 และ 6 ต่อปี ตามลำดับ
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	78. สัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคอุตสาหกรรมต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมทุกสาขา แบบปริมาณลูกโซ่
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	เศรษฐกิจ
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ผลิตภัณฑ์มวลรวมรายจังหวัด หรือ ผลิตภัณฑ์จังหวัด (Gross Provincial Product : GPP) ผลิตภัณฑ์มวลรวมรายกลุ่มจังหวัด หรือ ผลิตภัณฑ์กลุ่มจังหวัด (Gross Provincial Cluster Product : GPCP) และ ผลิตภัณฑ์มวลรวมรายภาค หรือผลิตภัณฑ์ภาค (Gross Regional Product : GRP) เป็นการวัดมูลค่าของสินค้าและบริการขั้นสุดท้ายทั้งหมดที่ผลิตได้ในระบบเศรษฐกิจในรอบระยะเวลาหนึ่ง มีค่าเท่ากับมูลค่าเพิ่ม (Value Added : VA) ของกิจกรรมการผลิตสินค้าและบริการทุกชนิดที่ผลิตขึ้นในขอบเขตของจังหวัดหรือกลุ่มจังหวัดหรือภาคนั้น โดยมูลค่าเพิ่มของการผลิตสินค้าและบริการแต่ละรายการมีค่าเท่ากับ มูลค่าการผลิต (Gross Output : GO) หักด้วย ค่าใช้จ่ายขั้นกลางในการผลิต (Intermediate Cost : IC) ของสินค้าและบริการแต่ละรายการ โดยสินค้าและบริการทุกชนิดที่นำมาคำนวณหามูลค่า ประกอบด้วย 16 สาขาการผลิต ตามการจัดหมวดหมู่ตามประเภทมาตรฐานอุตสาหกรรมของประเทศไทย (TSIC) มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคอุตสาหกรรม หมายถึง ผลิตภัณฑ์รายจังหวัด หรือรายกลุ่มจังหวัด หรือรายภาค ในสาขาอุตสาหกรรม และสาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน วิธีคิดแบบปริมาณลูกโซ่หรือ Chain Volume Measures (CVMs) เป็นการวัดการเปลี่ยนแปลงเชิงปริมาณของการผลิต ณ ราคาคงที่ ในปีที่ติดกัน แทนการวัดในราคาปีฐานที่อยู่ห่างกัน ซึ่งวิธีดังกล่าวนี้จะทำให้โครงสร้างราคาสินค้าและบริการมีความเป็นปัจจุบันมากกว่าวิธีการคำนวณแบบปีฐานคงที่ อย่างไรก็ตาม การคำนวณหามูลค่าผลรวมจากการผลิตทุกสาขาที่เกิดจากการทำปริมาณลูกโซ่ จะทำให้มูลค่าสินค้าและบริการจากการผลิตทุกสาขา (GPP/GPCP/GRP) ไม่เท่ากับผลรวมของมูลค่าสินค้าและบริการส่วนย่อยแต่ละรายการ เนื่องจากเกิดการสูญเสียคุณสมบัติของการบวกที่เป็นจุดเด่นของการจัดทำสถิติผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ ณ ราคาปีฐานคงที่ เนื่องจากแต่ละสาขาการผลิตจะขยายตัวตามอัตราการขยายตัวของแต่ละสาขาจากปีอ้างอิงตาม Chain index ของแต่ละสาขาการผลิต และ ผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ จะขยายตัวตามอัตราการขยายตัวของ Chain index ของผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ โดยตรง ไม่ได้เกิดจากการบวกรวมของมูลค่าแต่ละสาขาการผลิต
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดเพื่อพิจารณาว่า มูลค่าผลิตภัณฑ์ภาคอุตสาหกรรมมีส่วนน้อยเพียงใดเมื่อเทียบกับมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมฯทั้งหมด ซึ่งสะท้อนถึงศักยภาพและขนาดเศรษฐกิจภาคอุตสาหกรรมของพื้นที่
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดยังมีค่ามาก สะท้อนถึงขนาดเศรษฐกิจภาคอุตสาหกรรมที่ใหญ่ เป็นพื้นที่ที่มีศักยภาพด้านอุตสาหกรรม
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	สัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคอุตสาหกรรมต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมทั้งหมดแบบปริมาณลูกโซ่ คำนวณได้โดย $\frac{\text{มูลค่าผลิตภัณฑ์จังหวัด/กลุ่มจังหวัด/ภาค (GPP/GPCP/GRP) ภาคอุตสาหกรรม แบบปริมาณลูกโซ่}}{\text{มูลค่าผลิตภัณฑ์จังหวัด/กลุ่มจังหวัด/ภาค รวมทุกสาขา แบบปริมาณลูกโซ่}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัด/ข้อพิจารณา	ควรพิจารณาควบคู่กับขนาดและโครงสร้างเศรษฐกิจของจังหวัด/กลุ่มจังหวัด/ภาค
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.)
หมายเหตุ 1	<ul style="list-style-type: none"> ปริมาณลูกโซ่ไม่มีคุณสมบัติของการบวก คือ ผลรวมของมูลค่าส่วนย่อยไม่เท่ากับมูลค่าส่วนรวมที่เกิดจากปริมาณลูกโซ่ r = Revised (ตัวเลขปรับปรุงใหม่) p = Preliminary based on annual figure (ตัวเลขเบื้องต้น)
หมายเหตุ 2	<p>GRP ของภาคใต้และภาคกลางตามการจัดแบ่งภาคของกระทรวงมหาดไทย เป็นค่าที่คำนวณเพิ่มเติมจากค่าของสศช. ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> GRP แบบปริมาณลูกโซ่ของภาคใต้จัดกลุ่มตามกระทรวงมหาดไทย = (GRP CVMs. ภาคใต้จัดกลุ่มตาม สศช.) - (GPCP CVMs. กลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน) GRP แบบปริมาณลูกโซ่ของภาคกลางจัดกลุ่มตามกระทรวงมหาดไทย = (GRP CVMs. ภาคกลาง สศช.) + (GRP CVMs. ภาคตะวันตก สศช.) + (GRP CVMs. ภาคกลางและปริมณฑล - GPP CVMs. กรุงเทพฯ) GPP รวม 76 จังหวัด (ไม่รวมกรุงเทพฯ) = (GDP CVMs. ทั่วราชอาณาจักร) - (GPP กรุงเทพฯ)

ความหมายตัวชี้วัด

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 3: การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	-
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	79. สัดส่วนมูลค่าสินค้าอุตสาหกรรมเกษตรต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ แบบปริมาณลูกโซ่
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	เศรษฐกิจ
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> • สินค้าอุตสาหกรรมเกษตร หมายถึง ผลผลิตทางการเกษตรขั้นต้นหลักที่เป็นฐานวัตถุดิบและโครงสร้างการผลิตของภาคอุตสาหกรรมโดยตรง ได้แก่ ข้าว ยางพารา อ้อยโรงงาน มันสำปะหลัง และปาล์มน้ำมัน • มูลค่าสินค้าอุตสาหกรรมเกษตร หมายถึง มูลค่าของสินค้าอุตสาหกรรมเกษตรทั้ง 5 ประเภทหลัก โดยพิจารณาจากจำนวนผลผลิตของสินค้าแต่ละประเภทคูณด้วยราคาเฉลี่ยที่เกษตรกรขายได้ในปีนั้นๆ • ผลิตภัณฑ์มวลรวมรายจังหวัด หรือ ผลิตภัณฑ์จังหวัด (Gross Provincial Product : GPP) ผลิตภัณฑ์มวลรวมรายกลุ่มจังหวัด หรือ ผลิตภัณฑ์กลุ่มจังหวัด (Gross Provincial Cluster Product : GPCP) และผลิตภัณฑ์มวลรวมรายภาค หรือผลิตภัณฑ์ภาค (Gross Regional Product : GRP) เป็นการวัดมูลค่าของสินค้าและบริการขั้นสุดท้ายทั้งหมดที่ผลิตได้ในระบบเศรษฐกิจในรอบระยะเวลาหนึ่ง มีค่าเท่ากับมูลค่าเพิ่ม (Value Added : VA) ของกิจกรรมการผลิตสินค้าและบริการทุกชนิดที่ผลิตขึ้นในขอบเขตของจังหวัดหรือกลุ่มจังหวัดหรือภาคนั้น โดยมูลค่าเพิ่มของการผลิตสินค้าและบริการแต่ละรายการมีค่าเท่ากับ มูลค่าการผลิต (Gross Output : GO) หักด้วย ค่าใช้จ่ายขั้นกลางในการผลิต (Intermediate Cost : IC) ของสินค้าและบริการแต่ละรายการ โดยสินค้าและบริการทุกชนิดที่นำมาคำนวณหามูลค่า ประกอบด้วย 16 สาขาการผลิตตามการจัดหมวดหมู่ตามประเภทมาตรฐานอุตสาหกรรมของประเทศไทย (TSIC) • วิธีคิดแบบปริมาณลูกโซ่หรือ Chain Volume Measures (CVMs) เป็นการวัดการเปลี่ยนแปลงเชิงปริมาณของการผลิต ณ ราคาคงที่ ในปีที่ยึดกัน แทนการวัดในราคาปีฐานที่อยู่ห่างกัน ซึ่งวิธีดังกล่าวนี้จะทำให้โครงสร้างราคาสินค้าและบริการมีความเป็นปัจจุบันมากกว่าวิธีการคำนวณแบบปีฐานคงที่
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดเพื่อประเมินศักยภาพด้านอุตสาหกรรมเกษตรของแต่ละพื้นที่
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดยังมีค่ามาก หมายถึง พื้นที่นั้นเป็นพื้นที่ที่มีศักยภาพด้านอุตสาหกรรมเกษตร
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนมูลค่าสินค้าอุตสาหกรรมเกษตรต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมทั้งหมดแบบปริมาณลูกโซ่ คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{มูลค่าสินค้าอุตสาหกรรมเกษตร (ข้าว+อ้อย+มันสำปะหลัง+ยางพารา+ปาล์มน้ำมัน)}}{\text{มูลค่าผลิตภัณฑ์จังหวัด/กลุ่มจังหวัด/ภาค รวมทุกสาขา แบบปริมาณลูกโซ่}} \times 100$ <p>โดยมูลค่าสินค้าอุตสาหกรรมเกษตร = ผลผลิตสินค้าอุตสาหกรรมเกษตร (ตัน) x ราคาเฉลี่ยที่เกษตรกรขายได้ (บ./ตัน)</p>
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัด/ข้อพิจารณา	ควรพิจารณาควบคู่กับขนาดและโครงสร้างเศรษฐกิจของจังหวัด/กลุ่มจังหวัด/ภาค
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร และ สศช. (สภาพัฒน์)
หมายเหตุ 1	ปริมาณลูกโซ่ไม่มีคุณสมบัติการบวก คือ ผลรวมของมูลค่าส่วนย่อยไม่เท่ากับมูลค่าส่วนรวมที่เกิดจากการทำปริมาณลูกโซ่ r = Revised (ตัวเลขปรับปรุงใหม่) p = Preliminary based on annual figure (ตัวเลขเบื้องต้น)
หมายเหตุ 2	GRP ของภาคใต้และภาคกลางตามการจัดแบ่งภาคของกระทรวงมหาดไทย เป็นค่าที่คำนวณเพิ่มเติมจากค่า GRP ของสศช. ดังนี้ GRP แบบปริมาณลูกโซ่ของภาคใต้จัดกลุ่มตามกระทรวงมหาดไทย = (GRP CVMs. ภาคใต้จัดกลุ่มตาม สศช.) - (GPCP CVMs. กลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน) GRP แบบปริมาณลูกโซ่ของภาคกลางจัดกลุ่มตามกระทรวงมหาดไทย = (GRP CVMs. ภาคกลาง สศช.) + (GRP CVMs. ภาคตะวันตก สศช.) + (GRP CVMs. ภาคกลางและปริมณฑล - GPP CVMs. กรุงเทพฯ) GPP รวม 76 จังหวัด (ไม่รวมกรุงเทพฯ) = (GDP CVMs. ทั่วราชอาณาจักร) - (GPP กรุงเทพฯ)

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 3: การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	อัตราการขยายตัวของภาคเกษตร อุตสาหกรรม และบริการ (นอกเหนือจากบริการภาครัฐ) ขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 3, 4.5 และ 6 ต่อปี ตามลำดับ
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	80. อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคอุตสาหกรรม แบบปริมาณลูกโซ่
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	เศรษฐกิจ
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคอุตสาหกรรม หมายถึง ผลิตภัณฑ์รายจังหวัด หรือรายกลุ่มจังหวัด หรือรายภาค ในสาขาอุตสาหกรรม และสาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน วิธีคิดแบบปริมาณลูกโซ่หรือ Chain Volume Measures (CVMs) เป็นการวัดการเปลี่ยนแปลงเชิงปริมาณของการผลิต ณ ราคาคงที่ ในปีที่ยึดกัน แทนการวัดในราคาปีฐานที่อยู่ห่างกัน ซึ่งวิธีดังกล่าวนี้จะทำให้โครงสร้างราคาสินค้าและบริการมีความเป็นปัจจุบันมากกว่าวิธีการคำนวณแบบปีฐานคงที่ อย่างไรก็ตาม การคำนวณหามูลค่าผลรวมจากการผลิตทุกสาขาที่เกิดจากการทำปริมาณลูกโซ่ จะทำให้มูลค่าสินค้าและบริการจากการผลิตทุกสาขา (GPP/GPCP/GRP) ไม่เท่ากับผลรวมของมูลค่าสินค้าและบริการส่วนย่อยแต่ละรายการ เนื่องจากเกิดการสูญเสียคุณสมบัติของการบวกที่เป็นจุดเด่นของการจัดทำสถิติผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ ณ ราคาปีฐานคงที่ เนื่องจากแต่ละสาขาการผลิตจะขยายตัวตามอัตราการขยายตัวของแต่ละสาขาจากปีอ้างอิงตาม Chain index ของแต่ละสาขาการผลิต และผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ จะขยายตัวตามอัตราการขยายตัวของ Chain index ของผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ โดยตรง ไม่ได้เกิดจากการบวกรวมของมูลค่าแต่ละสาขาการผลิต
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดสะท้อนถึงการเติบโตของเศรษฐกิจภาคอุตสาหกรรมในพื้นที่แบบเปรียบเทียบปีต่อปีกับปีก่อนหน้า อาจมีค่าเป็นบวกหรือลบก็ได้
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ หากมีค่าเป็นบวก แสดงให้เห็นว่าในพื้นที่มีการเติบโตทางเศรษฐกิจภาคอุตสาหกรรมมากขึ้นกว่าปีก่อนหน้า อย่างไรก็ตาม หากปีใดปีหนึ่งมีอัตราการเติบโตที่สูงมาก อาจส่งผลให้ปีถัดไปมีอัตราการเติบโตติดลบได้ ซึ่งอาจไม่ได้หมายความว่าเศรษฐกิจภาค อุตสาหกรรมแย่ลงเสมอไป การวิเคราะห์จำเป็นต้องติดตามการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคอุตสาหกรรม แบบปริมาณลูกโซ่ คำนวณได้โดย $\left(\frac{\text{มูลค่าผลิตภัณฑ์ภาคอุตสาหกรรม ปีปัจจุบัน} - \text{มูลค่าผลิตภัณฑ์ภาคอุตสาหกรรม ปีก่อนหน้า}}{\text{มูลค่าผลิตภัณฑ์ภาคอุตสาหกรรม ปีก่อนหน้า}} \right) \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัด/ข้อพิจารณา	ควรพิจารณาควบคู่กับขนาดและโครงสร้างเศรษฐกิจ และพิจารณาแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงที่เป็นอนุกรม เนื่องจากบางปีอาจเกิดเหตุการณ์ผิดปกติ เช่น วิกฤติทางการเงิน ภาวะสงคราม
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.)
หมายเหตุ 1	<ul style="list-style-type: none"> ปริมาณลูกโซ่ไม่มีคุณสมบัติของการบวก คือ ผลรวมของมูลค่าส่วนย่อยไม่เท่ากับมูลค่าส่วนรวมที่เกิดจากปริมาณลูกโซ่ r = Revised (ตัวเลขปรับปรุงใหม่) p = Preliminary based on annual figure (ตัวเลขเบื้องต้น)
หมายเหตุ 2	<ul style="list-style-type: none"> GRP ของภาคใต้และภาคกลางตามการจัดแบ่งภาคของกระทรวงมหาดไทย เป็นค่าที่คำนวณเพิ่มเติมจากค่าของสศช. ดังนี้ GRP แบบปริมาณลูกโซ่ของภาคใต้จัดกลุ่มตามกระทรวงมหาดไทย = (GRP CVMs. ภาคใต้จัดกลุ่มตาม สศช.) - (GPCP CVMs. กลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน) GRP แบบปริมาณลูกโซ่ของภาคกลางจัดกลุ่มตามกระทรวงมหาดไทย = (GRP CVMs. ภาคกลาง สศช.) + (GRP CVMs. ภาคตะวันตก สศช.) + (GRP CVMs. ภาคกลางและปริมณฑล - GPP CVMs. กรุงเทพฯ) GPP รวม 76 จังหวัด (ไม่รวมกรุงเทพฯ) = (GDP CVMs. ทั่วราชอาณาจักร) - (GPP กรุงเทพฯ)

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 3: การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	อัตราการขยายตัวของภาคเกษตร อุตสาหกรรม และบริการ (นอกเหนือจากบริการภาครัฐ) ขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 3, 4.5 และ 6 ต่อปี ตามลำดับ
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	81. สัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคบริการ (นอกเหนือจากบริการภาครัฐ) ต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมทั้งหมด แบบปริมาณลูกโซ่
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	เศรษฐกิจ
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ผลิตภัณฑ์มวลรวมรายจังหวัด หรือ ผลิตภัณฑ์จังหวัด (Gross Provincial Product : GPP) ผลิตภัณฑ์มวลรวมรายกลุ่มจังหวัด หรือ ผลิตภัณฑ์กลุ่มจังหวัด (Gross Provincial Cluster Product : GPCP) และผลิตภัณฑ์มวลรวมรายภาค หรือผลิตภัณฑ์ภาค (Gross Regional Product : GRP) เป็นการวัดมูลค่าของสินค้าและบริการขั้นสุดท้ายทั้งหมดที่ผลิตได้ในระบบเศรษฐกิจในรอบระยะเวลาหนึ่ง มีค่าเท่ากับมูลค่าเพิ่ม (Value Added : VA) ของกิจกรรมการผลิตสินค้าและบริการทุกชนิดที่ผลิตขึ้นในขอบเขตของจังหวัดหรือกลุ่มจังหวัดหรือภาคนั้น โดยมูลค่าเพิ่มของการผลิตสินค้าและบริการแต่ละรายการมีค่าเท่ากับ มูลค่าการผลิต (Gross Output : GO) หักด้วย ค่าใช้จ่ายขั้นกลางในการผลิต (Intermediate Cost : IC) ของสินค้าและบริการแต่ละรายการ โดยสินค้าและบริการทุกชนิดที่นำมาคำนวณหามูลค่า ประกอบด้วย 16 สาขาการผลิต ตามการจัดหมวดหมู่ตามประเภทมาตรฐานอุตสาหกรรมของประเทศไทย (TSIC) มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคบริการ หมายถึง ผลรวมของมูลค่าผลิตภัณฑ์ 15 สาขา คือ 1) สาขาไฟฟ้า ก๊าซ ไอน้ำ และระบบปรับอากาศ 2) สาขาการจัดการน้ำ การจัดการและการบำบัดน้ำเสีย ของเสีย และสิ่งปฏิกูล 3) สาขาการก่อสร้าง 4) สาขาการขนส่งและการขายปลีก การซ่อมยานยนต์และจักรยายนต์ 5) สาขาการขนส่งและสถานที่เก็บสินค้า 6) สาขาที่พักแรมและบริการด้านอาหาร 7) สาขาข้อมูลข่าวสารและการสื่อสาร 8) สาขากิจกรรมทางการเงินและการประกันภัย 9) สาขากิจกรรมอสังหาริมทรัพย์ 10) สาขากิจกรรมทางวิชาชีพ วิทยาศาสตร์ และเทคนิค 11) สาขากิจกรรมการบริหารและการบริการสนับสนุน 12) สาขาการศึกษา 13) สาขากิจกรรมด้านสุขภาพและงานสังคมสงเคราะห์ 14) สาขาศิลปะ ความบันเทิง และนันทนาการ และ 15) สาขากิจกรรมบริการด้านอื่นๆ
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดเพื่อพิจารณาว่า มูลค่าผลิตภัณฑ์ภาคบริการมีส่วนมากน้อยเพียงใดเมื่อเทียบกับมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมฯทั้งหมด ซึ่งสะท้อนถึงศักยภาพและขนาดเศรษฐกิจภาคบริการของพื้นที่
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดยังมีค่ามาก สะท้อนถึงขนาดเศรษฐกิจภาคบริการที่ใหญ่ เป็นพื้นที่ที่มีศักยภาพด้านภาคบริการ
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคบริการต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมทั้งหมดแบบปริมาณลูกโซ่ คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{มูลค่าผลิตภัณฑ์จังหวัด/กลุ่มจังหวัด/ภาค (GPP/GPCP/GRP) ภาคบริการ แบบปริมาณลูกโซ่}}{\text{มูลค่าผลิตภัณฑ์จังหวัด/กลุ่มจังหวัด/ภาค รวมทุกสาขา แบบปริมาณลูกโซ่}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัด/ข้อพิจารณา	ควรพิจารณาควบคู่กับขนาดและโครงสร้างเศรษฐกิจของจังหวัด/กลุ่มจังหวัด/ภาค
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.)
หมายเหตุ 1	<ul style="list-style-type: none"> ปริมาณลูกโซ่ไม่มีคุณสมบัติของการบวก คือ ผลรวมของมูลค่าส่วนย่อยไม่เท่ากับมูลค่าส่วนรวมที่เกิดจากปริมาณลูกโซ่ r = Revised (ตัวเลขปรับปรุงใหม่) p = Preliminary based on annual figure (ตัวเลขเบื้องต้น)
หมายเหตุ 2	<p>GRP ของภาคใต้และภาคกลางตามการจัดแบ่งภาคของกระทรวงมหาดไทย เป็นค่าที่คำนวณเพิ่มเติมจากค่าของสศช. ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> GRP แบบปริมาณลูกโซ่ของภาคใต้จัดกลุ่มตามกระทรวงมหาดไทย = (GRP CVMs. ภาคใต้จัดกลุ่มตาม สศช.) - (GPCP CVMs. กลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน) GRP แบบปริมาณลูกโซ่ของภาคกลางจัดกลุ่มตามกระทรวงมหาดไทย = (GRP CVMs. ภาคกลาง สศช.) + (GRP CVMs. ภาคตะวันตก สศช.) + (GRP CVMs. ภาคกลางและปริมนตล - GPP CVMs. กรุงเทพฯ) GPP รวม 76 จังหวัด (ไม่รวมกรุงเทพฯ) = (GDP CVMs. ทั่วราชอาณาจักร) - (GPP กรุงเทพฯ)

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 3: การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	อัตราการขยายตัวของภาคเกษตร อุตสาหกรรม และบริการ (นอกเหนือจากบริการภาครัฐ) ขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 3, 4.5 และ 6 ต่อปี ตามลำดับ
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	82. อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคบริการ (นอกเหนือจากบริการภาครัฐ) แบบปริมาณลูกโซ่
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	เศรษฐกิจ
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคบริการ หมายถึง ผลรวมของมูลค่าผลิตภัณฑ์ 15 สาขา คือ 1) สาขาไฟฟ้า ก๊าซไอน้ำ และระบบปรับอากาศ 2) สาขาการจัดการน้ำ การจัดการและการบำบัดน้ำเสีย ของเสีย และสิ่งปฏิกูล 3) สาขาการก่อสร้าง 4) สาขาการขนส่งและการขายปลีก การซ่อมยานยนต์และจักรยานยนต์ 5) สาขาการขนส่งและสถานที่เก็บสินค้า 6) สาขาที่พักแรมและบริการด้านอาหาร 7) สาขาข้อมูลข่าวสารและการสื่อสาร 8) สาขากิจกรรมทางการเงินและการประกันภัย 9) สาขากิจกรรมอสังหาริมทรัพย์ 10) สาขากิจกรรมทางวิชาชีพ วิทยาศาสตร์ และเทคนิค 11) สาขากิจกรรมการบริหารและการบริการสนับสนุน 12) สาขาการศึกษา 13) สาขากิจกรรมด้านสุขภาพและงานสังคมสงเคราะห์ 14) สาขาศิลปะ ความบันเทิง และนันทนาการ และ 15) สาขากิจกรรมบริการด้านอื่นๆ วิธีคิดแบบปริมาณลูกโซ่หรือ Chain Volume Measures (CVMs) เป็นการวัดการเปลี่ยนแปลงเชิงปริมาณของการผลิต ณ ราคาคงที่ ในปีที่ตั้งกัน แทนการวัดในราคาปีฐานที่อยู่ห่างกัน ซึ่งวิธีดังกล่าวนี้จะทำให้โครงสร้างราคาสินค้าและบริการมีความเป็นปัจจุบันมากกว่าวิธีการคำนวณแบบปีฐานคงที่
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดสะท้อนถึงการเติบโตของเศรษฐกิจภาคบริการในพื้นที่แบบเปรียบเทียบปีต่อปีกับปีก่อนหน้า อาจมีค่าเป็นบวกหรือลบก็ได้
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ หากมีค่าเป็นบวก แสดงให้เห็นว่าในพื้นที่ที่มีการเติบโตทางเศรษฐกิจภาคบริการมากขึ้นกว่าปีก่อนหน้า อย่างไรก็ตาม หากปีใดปีหนึ่งมีอัตราการเติบโตที่สูงมาก อาจส่งผลให้ปีถัดไปมีอัตราการเติบโตติดลบได้ ซึ่งอาจไม่ได้หมายความว่าเศรษฐกิจภาคบริการแยลงเสมอไป การวิเคราะห์จำเป็นจะต้องติดตามการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคบริการ แบบปริมาณลูกโซ่ คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{มูลค่าผลิตภัณฑ์ภาคบริการ ปีปัจจุบัน} - \text{มูลค่าผลิตภัณฑ์ภาคบริการ ปีก่อนหน้า}}{\text{มูลค่าผลิตภัณฑ์ภาคบริการ ปีก่อนหน้า}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัด/ข้อพิจารณา	ควรพิจารณาควบคู่กับขนาดและโครงสร้างเศรษฐกิจ และพิจารณาแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงที่เป็นอนุกรม เนื่องจากบางปีอาจเกิดเหตุการณ์ผิดปกติ เช่น วิกฤติทางการเงิน ภาวะสงคราม
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.)
หมายเหตุ 1	<ul style="list-style-type: none"> ปริมาณลูกโซ่ไม่มีคุณสมบัติของการบวก คือ ผลรวมของมูลค่าส่วนย่อยไม่เท่ากับมูลค่าส่วนรวมที่เกิดจากปริมาณลูกโซ่ r = Revised (ตัวเลขปรับปรุงใหม่) p = Preliminary based on annual figure (ตัวเลขเบื้องต้น)
หมายเหตุ 2	<p>GRP ของภาคใต้และภาคกลางตามการจัดแบ่งภาคของกระทรวงมหาดไทย เป็นค่าที่คำนวณเพิ่มเติมจากค่าของสศช. ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> GRP แบบปริมาณลูกโซ่ของภาคใต้จัดกลุ่มตามกระทรวงมหาดไทย = (GRP CVMs. ภาคใต้จัดกลุ่มตาม สศช.) - (GPCP CVMs. กลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน) GRP แบบปริมาณลูกโซ่ของภาคกลางจัดกลุ่มตามกระทรวงมหาดไทย = (GRP CVMs. ภาคกลาง สศช.) + (GRP CVMs. ภาคตะวันตก สศช.) + (GRP CVMs. ภาคกลางและปริมณฑล - GPP CVMs. กรุงเทพฯ) GPP รวม 76 จังหวัด (ไม่รวมกรุงเทพฯ) = (GDP CVMs. ทั่วราชอาณาจักร) - (GPP กรุงเทพฯ)

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 3: การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	รายได้เงินสดสุทธิทางการเกษตรเพิ่มขึ้นเป็น 59,460 บาทต่อครัวเรือนในปี 2564
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	83. รายได้เงินสดสุทธิทางการเกษตรเฉลี่ยต่อครัวเรือน
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	เศรษฐกิจ
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● รายได้เงินสดทางการเกษตร หมายถึง รายได้เฉพาะที่เป็นเงินสดที่เกิดขึ้นจากการประกอบกิจกรรมการผลิตทางการเกษตรทุกประเภท ทั้งการปลูกพืช (รายได้ที่เกิดจากการขายผลผลิตพืชและผลิตภัณฑ์พืชทุกชนิด) เลี้ยงสัตว์ (รายได้ที่เกิดจากการขายผลผลิตสัตว์และผลิตภัณฑ์สัตว์ทุกชนิด) และทำกิจกรรมอื่นที่เกี่ยวกับการเกษตรทั้งที่เกิดขึ้นบนฟาร์มและนอกฟาร์มของเกษตรกร (รายได้ที่เกิดจากกิจกรรมทางการเกษตรอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นในฟาร์มของเกษตรกร ได้แก่ ได้รับค่าเช่าที่ดินเกษตร รับค่าเช่าโรงเรือนเกษตร ขายพันธุ์พืช/สัตว์ขายทรัพย์สินทางการเกษตร) ● รายจ่ายเงินสดทางการเกษตร หมายถึง รายจ่ายที่เกี่ยวกับการจ้างแรงงาน และรายจ่ายที่เกี่ยวข้องกับค่าวัสดุอุปกรณ์การเกษตรที่นำมาใช้ในการผลิตเฉพาะที่เป็นเงินสดที่เกิดขึ้นจากการประกอบกิจกรรมการผลิตทางการเกษตรทั้งทางพืชและสัตว์ที่เกิดขึ้นบนฟาร์มของเกษตรกร รวมถึงรายจ่ายเงินสดที่เกี่ยวกับการประกอบกิจกรรมทางการเกษตร แต่ไม่สามารถจำแนกออกมาเป็นรายจ่ายที่ใช้เกี่ยวกับพืชหรือสัตว์ชนิดใดชนิดหนึ่งโดยเฉพาะแต่เป็นรายจ่ายใช้ร่วมกันในกิจกรรมเกษตรในฟาร์ม ได้แก่ ค่าเช่าที่ดิน ภาษีที่ดินค่าซ่อมแซมอุปกรณ์การเกษตร ค่าดอกเบี้ยวเงินกู้ค่าจัดรูปที่ดิน ค่าซื้อที่ดินการเกษตร ค่าซื้อเครื่องจักรอุปกรณ์การเกษตร รายจ่ายแปรรูปสินค้าเกษตร เป็นต้น
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดรายได้เงินสดสุทธิทางการเกษตรเฉลี่ยต่อครัวเรือน เป็นการวิเคราะห์ว่าในรอบปีการผลิตหนึ่งๆ เกษตรกรมีรายได้จากการประกอบการเกษตรเป็นจำนวนเท่าไร โดยพิจารณาจากส่วนต่างของรายได้และรายจ่ายในการเกษตรในรูปของเงินสด ซึ่งสามารถสะท้อนถึงความมั่นคงด้านรายได้ของเกษตรกรในพื้นที่
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดยังมีค่ามาก แสดงถึงความมีเสถียรภาพด้านรายได้จากการเกษตร ส่งผลด้านบวกต่อการสร้างแรงจูงใจให้เกษตรกรรุ่นใหม่ รวมถึงแรงงานที่มีคุณภาพเข้าสู่ภาคเกษตรกรรม
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>รายได้เงินสดสุทธิทางการเกษตรต่อครัวเรือน คำนวณได้โดย</p> <p style="text-align: center;">รายได้เงินสดทางการเกษตร - รายจ่ายเงินสดทางการเกษตร</p> <p>- ค่าสถิติที่ใช้ในการประเมินศักยภาพระดับจังหวัด เป็นข้อมูลที่คำนวณหาค่าสำเร็จแล้วโดยสำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร</p> <p>- ใช้ค่าเฉลี่ยของค่าสถิติรายจังหวัดในกลุ่ม/ภาค เป็นตัวแทนค่าสถิติของกลุ่มจังหวัด/ภาคนั้นๆ เฉพาะวัตถุประสงค์เพื่อให้สามารถทำการประเมินศักยภาพของกลุ่มจังหวัดและภาคได้</p>
หน่วยวัด	บาทต่อครัวเรือน
ความถี่ของข้อมูล	รายปีเพาะปลูก (คาบเวลาของข้อมูลแต่ละปีเพาะปลูก คือตั้งแต่ 1 พฤษภาคม ถึง 30 เมษายน)
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	-
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร (ผลการสำรวจภาวะเศรษฐกิจครัวเรือนและแรงงานเกษตร)
หมายเหตุ 1	<ul style="list-style-type: none"> - na = Not available (ไม่มีข้อมูล) - ตั้งแต่ปีเพาะปลูก 2555/56 เป็นต้นไป ไม่ได้ทำการสำรวจข้อมูลจังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส
หมายเหตุ 2	ค่าสถิติของกลุ่มจังหวัด/ภาค/ภาพรวม 76 จังหวัด ที่ประมาณโดยค่าเฉลี่ยของค่าสถิติรายจังหวัดในกลุ่ม/ภาคนั้น อาจมีค่าคลาดเคลื่อนจากค่าจริงเล็กน้อย

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 3: การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	-
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	84. สัดส่วนหนี้สินต่อรายได้เงินสดสุทธิทางเกษตร
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงลบ
สาขาสถิติทางการ	เศรษฐกิจ
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● หนี้สิน ในรายงานนี้หมายถึง หนี้สินปลายปี คือ จำนวนเงินที่ทำการกู้ยืมหรือเป็นหนี้สินค้างชำระมาแต่เมื่อใดก็ตาม แต่ ณ 31 มี.ค.ของปีเพาะปลูก หนี้สินจำนวนดังกล่าวยังมิได้มีการชำระคืนหรือยังชำระคืนไม่ครบจำนวน ถือว่าเป็นหนี้สินค้างชำระปลายปีเพาะปลูก ● รายได้เงินสดสุทธิทางการเกษตร หมายถึง ส่วนต่างของรายได้เฉพาะที่เป็นเงินสดที่เกิดขึ้นจากการประกอบกิจกรรมการผลิตทางการเกษตรทุกประเภท ทั้งการปลูกพืช เลี้ยงสัตว์ และทำกิจกรรมอื่นที่เกี่ยวกับการเกษตรทั้งที่เกิดขึ้นบนฟาร์มและนอกฟาร์มของเกษตรกร หักลบกับรายจ่ายที่เกี่ยวข้องกับการจ้างแรงงาน และรายจ่ายเกี่ยวกับค่าวัสดุอุปกรณ์การเกษตรเฉพาะที่เป็นเงินสดที่เกิดขึ้นจากการประกอบกิจกรรมการผลิตทางการเกษตรทั้งทางพืชและสัตว์ และที่ไม่สามารถจำแนกออกกว่าเป็นรายจ่ายที่ใช้เกี่ยวกับพืชหรือสัตว์ชนิดใดชนิดหนึ่งโดยเฉพาะแต่เป็นรายจ่ายใช้ร่วมกันในกิจกรรมเกษตรในฟาร์ม
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดสัดส่วนหนี้สินต่อรายได้เงินสดสุทธิทางเกษตร เพื่อประเมินสถานการณ์หนี้และโอกาสในการชำระหนี้ของเกษตรกรในแต่ละพื้นที่ โดยพิจารณาจากมูลค่าหนี้สินปลายปีเทียบต่อรายได้เงินสดสุทธิทางการเกษตร
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเป็นปัจจัยเชิงลบ อ่านค่าแบบผกผันคือ ยิ่งมีค่าน้อยยิ่งดี สะท้อนถึงครัวเรือนเกษตรกรในพื้นที่มีภาระหนี้อยู่ในอัตราส่วนที่ต่ำเมื่อเทียบกับรายได้เงินสด ซึ่งมีโอกาสที่จะชำระหนี้คืนได้เร็วขึ้น
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนหนี้สินต่อรายได้เงินสดสุทธิทางเกษตร คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{มูลค่าหนี้สินปลายปี (บาทต่อครัวเรือน)}}{\text{รายได้เงินสดสุทธิทางการเกษตร (บาทต่อครัวเรือน)}}$ <p>- ใช้ค่าเฉลี่ยของค่าสถิติรายจังหวัดในกลุ่ม/ภาค เป็นตัวแทนค่าสถิติของกลุ่มจังหวัด/ภาคนั้นๆ เฉพาะวัตถุประสงค์เพื่อให้สามารถทำการประเมินศักยภาพฯของกลุ่มจังหวัดและภาคได้</p>
หน่วยวัด	เท่า
ความถี่ของข้อมูล	รายปีเพาะปลูก (คาบเวลาของข้อมูลแต่ละปีเพาะปลูก คือตั้งแต่ 1 พฤษภาคม ถึง 30 เมษายน)
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	-
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร (ผลการสำรวจภาวะเศรษฐกิจครัวเรือนและแรงงานเกษตร)
หมายเหตุ 1	<ul style="list-style-type: none"> - na = Not available (ไม่มีข้อมูล) - ตั้งแต่ปีเพาะปลูก 2555/56 เป็นต้นไป ไม่ได้ทำการสำรวจข้อมูลจังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส
หมายเหตุ 2	ค่าสถิติของกลุ่มจังหวัด/ภาค/ภาพรวม 76 จังหวัด ที่ประมาณโดยค่าเฉลี่ยของค่าสถิติรายจังหวัดในกลุ่ม/ภาคนั้น อาจมีค่าคลาดเคลื่อนจากค่าจริงเล็กน้อย

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 3: การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	-
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	85. สัดส่วนหนี้เสียต่อปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อการเกษตร
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงลบ
สาขาสถิติทางการ	เศรษฐกิจ
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● หนี้เสีย หมายถึง สินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (Non-Performing Loans : NPLs) หรือหนี้เสีย หรือหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ คือ ลูกหนี้เงินกู้ของสถาบันการเงินไม่สามารถจะชำระดอกเบี้ยและเงินต้นคืนให้สถาบันการเงินเป็นระยะเวลาเกินกว่า 3 เดือนขึ้นไป การพิจารณาว่าลูกหนี้รายใดจะเป็น NPL หรือไม่ จะพิจารณาดูเป็นรายบัญชี และนับเฉพาะบัญชีที่ผิดนัดเกิน 3 เดือนขึ้นไป ● ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อการเกษตร (Loan) หมายถึง สินเชื่อเพื่อการเกษตร ซึ่งเป็น การกู้ยืมของเกษตรกรในการลงทุนประกอบการเกษตร เช่น ช่วยให้เกษตรกรมีกรรมสิทธิ์ในที่ดินเพื่อเกษตรกรรม หรือเพื่อช่วยในการผลิต การจำหน่ายผลผลิต สินเชื่อเกษตรกรอาจเป็นเงินสด และ/หรือสิ่งของ เช่น พันธุ์พืช พันธุ์สัตว์ ปุ๋ย ยาปราบศัตรูพืช หรือวัสดุเกษตรอื่นๆ
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดนี้เพื่อวิเคราะห์ความสามารถในการชำระหนี้ของเกษตรกรโดยพิจารณาจากร้อยละของหนี้เสีย หรือหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ในภาคการเกษตรต่อมูลค่าสินเชื่อเพื่อการเกษตรในพื้นที่เป้าหมาย
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดแสดงอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าระหว่าง 0- 100 เป็นตัวชี้วัดปัจจัยเชิงลบ หรือยังมีค่าน้อยหรือมีค่าเข้าใกล้ 0 ยิ่งดี แสดงให้เห็นว่า เกษตรกรในพื้นที่ที่มีความสามารถในการชำระหนี้อยู่ในเกณฑ์ดี ในทางตรงข้าม หากมีค่ามากหรือค่าเข้าใกล้ 100 มากเท่าไรสะท้อนถึงความสามารถในการชำระหนี้ของครัวเรือนเกษตรกรในพื้นที่ดังกล่าวอยู่ในเกณฑ์ต่ำ ก่อให้เกิดหนี้เสีย ซึ่งส่งผลให้การหมุนเวียนของเงินในระบบเศรษฐกิจเกิดการชะงัก เกษตรกรรายใหม่ ๆ เข้าถึงแหล่งเงินทุนหรือเงินกู้ยืมเพื่อการลงทุนทางการเกษตรได้ยากขึ้น
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนหนี้เสียต่อปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อการเกษตร คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{มูลค่าหนี้เสีย NPLs ภาคการเกษตร (ล้านบาท)}}{\text{ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อการเกษตร (ล้านบาท)}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปีบัญชี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ข้อมูลสถิติเฉพาะมูลค่าหนี้ในระบบ ไม่ครอบคลุมมูลค่าหนี้นอกระบบ
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 3: การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	พื้นที่การทำเกษตรกรรมยั่งยืนเพิ่มขึ้นเป็น 5 ล้านไร่ ในปี 2564
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	86. สัดส่วนการใช้ประโยชน์ที่ดินเพื่อภาคเกษตร
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	เศรษฐกิจ
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> การใช้ประโยชน์ที่ดินเพื่อการเกษตร หมายถึงการใช้ที่ดินในการทำนาข้าว ปลูกพืชไร่ ทำสวนผลไม้ ไม้ยืนต้น ทำสวนผัก ไม้ดอก/ไม้ประดับ และใช้ประโยชน์ทางการเกษตรอื่นๆ
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดนี้เพื่อประเมินศักยภาพในการพัฒนาพื้นที่การใช้ประโยชน์ทางการเกษตรอย่างยั่งยืน
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดยิ่งมีค่ามาก แสดงถึงควมมีศักยภาพในการพัฒนาเศรษฐกิจด้านการเกษตร
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนการใช้ประโยชน์ที่ดินเพื่อภาคเกษตร คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{พื้นที่ใช้ประโยชน์ทางการเกษตรทั้งหมด (ไร่)}}{\text{เนื้อที่จังหวัด ตามระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ กรมการปกครอง (ไร่)}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัด/ข้อพิจารณา	ควรพิจารณาควบคู่กับขนาดและโครงสร้างเศรษฐกิจของจังหวัด/กลุ่มจังหวัด/ภาค
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	<ul style="list-style-type: none"> พื้นที่ใช้ประโยชน์ทางการเกษตร อ้างอิงจากสำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ รวบรวมโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ พื้นที่จังหวัดทั้งหมด อ้างอิงจากสำนักบริหารการปกครองท้องถิ่น กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย รวบรวมโดยสำนักจัดการที่ดินป่าไม้ กรมป่าไม้
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 3: การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	-
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	87. อัตราเพิ่มของแรงงานเกษตรกรในพื้นที่
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	เศรษฐกิจ
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● แรงงานเกษตรกร หมายถึง ประชากรแรงงานเกษตร อายุ 15-64 ปี ที่อาศัยในช่วงปีเพาะปลูก ● การทำการเกษตร หมายถึง การเพาะปลูกพืช การเลี้ยงปศุสัตว์ การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำในพื้นที่น้ำจืด และการทำนาเกลือสมุทร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อขาย
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดอัตราเพิ่มของจำนวนแรงงานเกษตรในพื้นที่สะท้อนถึงแนวโน้มของอาชีพเกษตรกรในพื้นที่ และสะท้อนถึงปริมาณแรงงานเกษตรรายใหม่ที่เข้าสู่ระบบได้ในคราวเดียวกัน
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ โดยหากมีค่าเป็นบวก หมายถึงมีแรงงานเกษตรเพิ่มมากขึ้นเมื่อเทียบกับปีเพาะปลูกก่อนหน้า ในทางตรงกันข้าม หากมีค่าเป็นลบ หมายถึงมีจำนวนแรงงานเกษตรในพื้นที่ลดลง แรงงานมีการโยกย้ายไปทำงานอื่นที่ไม่ใช่ภาคการเกษตร
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	อัตราเพิ่มของเกษตรกรในพื้นที่ คำนวณได้โดย $\frac{(\text{จำนวนแรงงานเกษตรในพื้นที่ ปีปัจจุบัน} - \text{จำนวนแรงงานเกษตรในพื้นที่ ปีก่อนหน้า}) \times 100}{\text{จำนวนแรงงานเกษตรในพื้นที่ ในปีก่อนหน้า}}$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปีเพาะปลูก (คาบเวลาของข้อมูลแต่ละปีเพาะปลูก คือตั้งแต่ 1 พ.ค. - 30 เม.ย.)
ข้อจำกัด/ข้อพิจารณา	ควรพิจารณาควบคู่กับขนาดและโครงสร้างเศรษฐกิจของจังหวัด/กลุ่มจังหวัด/ภาค
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร (ผลการสำรวจภาวะเศรษฐกิจครัวเรือนและแรงงานเกษตร)
หมายเหตุ	<ul style="list-style-type: none"> - na = Not available (ไม่มีข้อมูล) - ตั้งแต่ปีเพาะปลูก 2555/56 เป็นต้นไป ไม่ได้ทำการสำรวจข้อมูลจังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 3: การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	-
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	88. ผลผลิตสินค้าเกษตรสำคัญเฉลี่ยต่อไร่ (พืช)
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	เศรษฐกิจ
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● ผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ หมายถึง ปริมาณผลผลิตต่อเนื้อที่เก็บเกี่ยวหนึ่งไร่ คำนวณได้โดย ผลผลิตที่เก็บเกี่ยวได้ทั้งหมดหารด้วยเนื้อที่เก็บเกี่ยว ● พืชเกษตรสำคัญที่นำมาใช้ในการประมวลผล อ้างอิงจากรายงานสถิติการเกษตรประเทศไทย ซึ่งมีข้อมูลของพืชเกษตรสำคัญรวม 31 ชนิด แบ่งออกเป็น ข้าวรวม (ข้าวนาปี ข้าวนาปรัง) พืชไร่ 5 ชนิด (มันสำปะหลัง อ้อยโรงงาน ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ สับปะรด ถั่วเหลือง) พืชสวน 14 ชนิด (ยางพารา ปาล์มน้ำมัน กาแฟ ลำไยทุเรียน เงาะ มังคุด ลิ้นจี่ ลองกอง ส้มเขียวหวาน มะพร้าว พริกไทย มะนาว ฝรั่ง) และพืชผักและไม้ดอกไม้ประดับ 10 ชนิด (หอมแดง กระเทียม หอมหัวใหญ่ มันฝรั่ง ข้าวโพดฝักอ่อน ข้าวโพดหวาน มะเขือเทศ หน่อไม้ฝรั่ง กระเจียวเขียว และกล้วยไม้)
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดเพื่อประเมินศักยภาพและประสิทธิภาพในการเพาะปลูกพืชเปรียบเทียบในแต่ละพื้นที่ รวมไปถึงเพื่อวิเคราะห์หาความเหมาะสมของการเลือกปลูกพืชในแต่ละพื้นที่ซึ่งเป็นปัจจัยหนึ่งส่งผลกระทบต่อปริมาณผลผลิตต่อไร่ อย่างไรก็ตาม ตัวชี้วัดนี้เป็นค่าเฉลี่ยของพืชเกษตรรวม 31 ชนิด ซึ่งสามารถประเมินศักยภาพได้ในภาพรวมเท่านั้น หากต้องการวิเคราะห์ศักยภาพเชิงลึกควรพิจารณาไปถึงข้อมูลสถิติผลผลิตต่อไร่เป็นรายพืชที่มีการเพาะปลูกในพื้นที่นั้นๆ เนื่องจากแต่ละพื้นที่มีการเพาะปลูกพืชต่างชนิดกัน รวมถึงพิจารณาปัจจัยและข้อจำกัดในการปลูกพืชแต่ละชนิดและโครงสร้างเศรษฐกิจของพื้นที่ด้วย
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดยังมีค่ามาก แสดงถึงควมมีศักยภาพด้านการเพาะปลูกพืชของพื้นที่นั้นๆ
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>ผลผลิตสินค้าเกษตรสำคัญเฉลี่ยต่อไร่ (พืช) คำนวณได้โดย</p> <p>ค่าเฉลี่ยของ (ผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ของข้าวมรวม, ผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ของพืชไร่, ผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ของพืชสวน, ผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ของพืชผักไม้ดอกไม้ประดับ)</p> <p>โดย ผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ = $\frac{\text{ปริมาณผลผลิตที่เก็บเกี่ยวได้ (กิโลกรัม)}}{\text{เนื้อที่เก็บเกี่ยว (ไร่)}}$</p> <p>(คำนวณเฉพาะข้อมูลพืชที่มีการเพาะปลูกในพื้นที่นั้นๆ ซึ่งแต่ละพื้นที่มีการเพาะปลูกพืชแตกต่างกัน)</p>
หน่วยวัด	กก.ต่อไร่
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัด/ข้อพิจารณา	<ul style="list-style-type: none"> - เป็นข้อมูลสถิติเฉพาะพืชเกษตร 31 ชนิด ซึ่งบางพื้นที่อาจมีพืชเกษตรสำคัญที่แตกต่างนอกเหนือจากพืช 31 ชนิดนี้ - การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงลึกควรพิจารณาไปถึงข้อมูลสถิติจำแนกรายพืช และวิเคราะห์ควบคู่กับโครงสร้างเศรษฐกิจของพื้นที่
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร
หมายเหตุ	na (ไม่มีข้อมูล)

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 3: การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	-
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	89. อัตราเพิ่มเฉลี่ยของผลผลิตสินค้าเกษตรสำคัญเฉลี่ยต่อไร่ (พืช)
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	เศรษฐกิจ
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ หมายถึง ปริมาณผลผลิตต่อเนื้อที่เก็บเกี่ยวหนึ่งไร่ คำนวณได้โดย ผลผลิตที่เก็บเกี่ยวได้ทั้งหมดหารด้วยเนื้อที่เก็บเกี่ยว พืชเกษตรสำคัญที่นำมาใช้ในการประมวลผล อ้างอิงจากรายงานสถิติการเกษตรประเทศไทย ซึ่งมีข้อมูลของพืชเกษตรสำคัญรวม 31 ชนิด แบ่งออกเป็น ข้าวรวม (ข้าวนาปี ข้าวนาปรัง) พืชไร่ 5 ชนิด (มันสำปะหลัง อ้อยโรงงาน ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ สับปะรด ถั่วเหลือง) พืชสวน 14 ชนิด (ยางพารา ปาล์มน้ำมัน กาแฟ ลำไย ทูเรียน เงาะ มังคุด ลิ้นจี่ ลองกอง ส้มเขียวหวาน มะพร้าว พริกไทย มะนาว ฝรั่ง) และพืชผักและไม้ดอกไม้ประดับ 10 ชนิด (หอมแดง กระเทียม หอมหัวใหญ่ มันฝรั่ง ข้าวโพดฝักอ่อน ข้าวโพดหวาน มะเขือเทศ หน่อไม้ฝรั่ง กระเจี๊ยบเขียว และกล้วยไม้) อัตราเพิ่ม หมายถึง การคำนวณร้อยละของการเปลี่ยนแปลงของผลผลิตสินค้าเกษตรสำคัญเฉลี่ยต่อไร่ ในระยะเวลาที่แตกต่างกัน หรือต่อเนื่องกัน
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดเพื่อประเมินสถานการณ์และแนวโน้มการผลิตสินค้าเกษตรสำคัญประเภทพืชเกษตรในแต่ละพื้นที่
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ โดยหากมีค่าเป็นบวก หมายถึงความมีประสิทธิภาพในการผลิตพืชเกษตรเพิ่มมากขึ้นเมื่อเทียบกับปีก่อนหน้า ในทางตรงกันข้าม หากมีค่าเป็นลบ หมายถึงความมีประสิทธิภาพในการผลิตพืชเกษตรในพื้นที่ลดลง ซึ่งต้องมีการวิเคราะห์เพิ่มเติมในเชิงลึกต่อไปว่ามีการเพิ่มขึ้นหรือลดลงในผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ในพืชชนิดใด และหาสาเหตุที่ส่งผลต่อผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ที่เพิ่มขึ้นหรือลดลงต่อไป
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>อัตราเพิ่มของผลผลิตสินค้าเกษตรสำคัญเฉลี่ยต่อไร่ (พืช) คำนวณได้โดย</p> <p>ค่าเฉลี่ยของ (อัตราเพิ่มผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ของข้าวมรวม, อัตราเพิ่มผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ของพืชไร่, อัตราเพิ่มผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่พืชสวน, อัตราเพิ่มผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่พืชผักไม้ดอกไม้ประดับ)</p> <p>โดย อัตราเพิ่มผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ = $\frac{\text{ผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ ปีปัจจุบัน} - \text{ปีก่อนหน้า}}{\text{ผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ ปีก่อนหน้า}} \times 100$</p>
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัด/ข้อพิจารณา	<ul style="list-style-type: none"> เป็นข้อมูลสถิติเฉพาะพืชเกษตร 31 ชนิด ซึ่งบางพื้นที่อาจมีพืชเกษตรสำคัญที่แตกต่างนอกเหนือจากพืช 31 ชนิดนี้ การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงลึกควรพิจารณาไปถึงข้อมูลสถิติจำแนกรายพืช และวิเคราะห์ควบคู่กับโครงสร้างเศรษฐกิจของพื้นที่
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร
หมายเหตุ	na (ไม่มีข้อมูล)

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 3: การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	-
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	90. ผลผลิตสินค้าเกษตรสำคัญต่อไร่ (ประมง)
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	เศรษฐกิจ
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> • ผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ของการประมง หมายถึง ปริมาณผลผลิตต่อเนื้อที่เพาะเลี้ยงหนึ่งไร่ คำนวณได้โดย ปริมาณผลผลิตทั้งหมดหารด้วยเนื้อที่เพาะเลี้ยง • สินค้าเกษตรประมงที่สำคัญที่นำมาใช้ในการประมวลผล อ้างอิงจากรายงานสถิติการประมง ซึ่งแบ่งออกเป็น การเพาะเลี้ยงชายฝั่ง (กุ้ง ปลาน้ำกร่อย และหอย) และการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำจืดทุกชนิด
คำอธิบาย	<p>ตัวชี้วัดเพื่อประเมินศักยภาพและประสิทธิภาพในการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำเปรียบเทียบกับในแต่ละพื้นที่ รวมไปถึงเพื่อวิเคราะห์หาความเหมาะสมของการทำการประมงในแต่ละพื้นที่ซึ่งเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อปริมาณผลผลิตต่อไร่</p> <p>อย่างไรก็ตาม ตัวชี้วัดนี้เป็นค่าเฉลี่ยของการประมงเพาะเลี้ยงทุกชนิด ซึ่งสามารถประเมินศักยภาพได้ในภาพรวมเท่านั้น หากต้องการวิเคราะห์ศักยภาพเชิงลึกควรพิจารณาไปถึงข้อมูลสถิติผลผลิตต่อไร่เป็นรายชนิดของสัตว์น้ำ เนื่องจากแต่ละพื้นที่มีการทำการประมงที่แตกต่างกัน รวมถึงพิจารณาปัจจัยและข้อจำกัดในการทำการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำแต่ละชนิดและโครงสร้างเศรษฐกิจของพื้นที่ด้วย</p>
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดยังมีค่ามาก แสดงถึงควมมีศักยภาพด้านการทำการประมงเพาะเลี้ยงของพื้นที่นั้นๆ
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>ผลผลิตสินค้าเกษตรสำคัญเฉลี่ยต่อไร่ (ประมง) คำนวณได้โดย</p> <p>ค่าเฉลี่ยของ (ผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ของกุ้งเลี้ยงชายฝั่ง, ผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ของปลาน้ำกร่อย, ผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ของหอยเลี้ยงชายฝั่ง, ผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ของสัตว์น้ำจืด)</p> <p>โดย ผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ = $\frac{\text{ปริมาณผลผลิต (กิโลกรัม)}}{\text{เนื้อที่เพาะเลี้ยง (ไร่)}}$</p> <p>(คำนวณเฉพาะข้อมูลการประมงที่มีการเพาะเลี้ยงในพื้นที่นั้นๆ ซึ่งแต่ละพื้นที่มีการเพาะเลี้ยงแตกต่างกัน)</p>
หน่วยวัด	กก.ต่อไร่
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัด/ข้อพิจารณา	<ul style="list-style-type: none"> - บางพื้นที่อาจมีการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำสำคัญอื่นๆ ที่แตกต่างจากที่มีการรวบรวมข้อมูลนี้ - การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงลึกควรพิจารณาไปถึงข้อมูลสถิติจำแนกรายสัตว์น้ำ และวิเคราะห์ควบคู่กับโครงสร้างเศรษฐกิจของพื้นที่
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	กรมการประมง
หมายเหตุ	na (ไม่มีข้อมูล)

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 3: การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	-
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	91. อัตราเพิ่มเฉลี่ยของผลผลิตสินค้าเกษตรสำคัญเฉลี่ยต่อไร่ (ประมง)
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	เศรษฐกิจ
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● ผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ของการประมง หมายถึง ปริมาณผลผลิตต่อเนื้อที่เพาะเลี้ยงหนึ่งไร่ คำนวณได้โดย ปริมาณผลผลิตทั้งหมดหารด้วยเนื้อที่เพาะเลี้ยง ● สินค้าเกษตรประมงที่สำคัญที่นำมาใช้ในการประมวลผล อ้างอิงจากรายงานสถิติการประมง ซึ่งแบ่งออกเป็น การเพาะเลี้ยงชายฝั่ง (กุ้ง ปลาน้ำกร่อย และหอย) และการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำจืดทุกชนิด ● อัตราเพิ่ม หมายถึง การคำนวณร้อยละของการเปลี่ยนแปลงของผลผลิตสินค้าเกษตรสำคัญเฉลี่ยต่อไร่ ในระยะเวลาที่แตกต่างกัน หรือต่อเนื่องกัน
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดเพื่อประเมินสถานการณ์และแนวโน้มการผลิตสินค้าเกษตรสำคัญประเภทประมงในแต่ละพื้นที่
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ โดยหากมีค่าเป็นบวก หมายถึงความมีประสิทธิภาพในการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำเพิ่มมากขึ้นเมื่อเทียบกับปีก่อนหน้า ในทางตรงกันข้าม หากมีค่าเป็นลบ หมายถึงความมีประสิทธิภาพในการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำในพื้นที่ลดลง ซึ่งต้องมีการวิเคราะห์เพิ่มเติมในเชิงลึกต่อไปว่ามีการเพิ่มขึ้นหรือลดลงในผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ในสัตว์น้ำชนิดใด และหาสาเหตุที่ส่งผลต่อผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ที่เพิ่มขึ้นหรือลดลงต่อไป
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>อัตราเพิ่มของผลผลิตสินค้าเกษตรสำคัญเฉลี่ยต่อไร่ (ประมง) คำนวณได้โดย</p> <p>ค่าเฉลี่ยของ (อัตราเพิ่มผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่กุ้งเลี้ยงชายฝั่ง, อัตราเพิ่มผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ปลาน้ำกร่อย, อัตราเพิ่มผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่หอยเลี้ยงชายฝั่ง, อัตราเพิ่มผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่สัตว์น้ำจืด)</p> <p>โดย อัตราเพิ่มผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ = $\frac{\text{ผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ ปีปัจจุบัน} - \text{ปีก่อนหน้า}}{\text{ผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ ปีก่อนหน้า}} \times 100$</p>
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัด/ข้อพิจารณา	<ul style="list-style-type: none"> - บางพื้นที่อาจมีการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำสำคัญอื่นๆ ที่แตกต่างจากที่มีการรวบรวมข้อมูลนี้ - การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงลึกควรพิจารณาไปถึงข้อมูลสถิติจำแนกรายสัตว์น้ำ และวิเคราะห์ควบคู่กับโครงสร้างเศรษฐกิจของพื้นที่
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	กรมการประมง
หมายเหตุ	na (ไม่มีข้อมูล)

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 3: การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	-
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	92. จำนวนฟาร์มที่ได้รับการรับรองมาตรฐานฟาร์ม (GAP)
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	เศรษฐกิจ
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> มาตรฐานฟาร์ม หมายถึง มาตรฐานทั่วไปตามหลักการปฏิบัติที่ดีสำหรับฟาร์มเลี้ยงสัตว์ หรือ Good Agricultural Practices (GAP) คือ วิธีปฏิบัติว่าด้วยองค์ประกอบของฟาร์มเลี้ยงสัตว์ การจัดการสุขภาพสัตว์ การจัดการสิ่งแวดล้อม และการจัดการด้านสวัสดิภาพสัตว์ เพื่อให้ได้ผลผลิตที่มีคุณภาพ ถูกสุขลักษณะของผู้บริโภค โดยฟาร์มมาตรฐานในกรณีนี้ ครอบคลุมถึง ฟาร์มปศุสัตว์ทุกชนิด และฟาร์มเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำทุกชนิด
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดนี้เพื่อประเมินศักยภาพด้านความมั่นคงปลอดภัยและได้มาตรฐานในการผลิตอาหารของพื้นที่
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดยังมีค่ามาก แสดงถึงควมมีศักยภาพด้านการผลิตอาหารของพื้นที่นั้นๆ
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	จำนวนฟาร์มที่ได้รับการรับรองมาตรฐานฟาร์ม (GAP) คำนวณได้โดย จำนวนฟาร์มที่ได้รับการรับรองมาตรฐาน GAP ในพื้นที่ ในปีที่จัดเก็บข้อมูล (ฟาร์ม)
หน่วยวัด	ฟาร์ม
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัด/ข้อพิจารณา	ควรพิจารณาควบคู่กับโครงสร้างเศรษฐกิจของพื้นที่ และสัดส่วนของฟาร์มที่ได้รับการรับรองมาตรฐานฯ เทียบต่อกับจำนวนฟาร์มทั้งหมดในพื้นที่นั้นๆ
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักพัฒนาระบบและรับรองมาตรฐานสินค้าปศุสัตว์ กรมปศุสัตว์
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 3: การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	-
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	93. จำนวนโรงงานหรือสถานประกอบการผลิตสินค้าเกษตรและอาหารที่ได้รับการรับรองมาตรฐาน GMP/HACCP
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	เศรษฐกิจ
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● โรงงานหรือสถานประกอบการผลิตสินค้าเกษตรและอาหารที่ได้รับการรับรองมาตรฐาน หมายถึง สถานประกอบการที่ได้รับมาตรฐานสถานประกอบการผลิตสินค้าเกษตรและอาหารที่รับรองโดยหน่วยรับรองที่สำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหาร (มกอช.) รับรอง จำแนกตามขอบข่ายที่ได้รับการรับรอง ได้แก่ GMP และ HACCP ของสำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ (มกอช.) หรือ สำนักงานมาตรฐานและตรวจสอบสินค้าเกษตร (สมก.) ● โรงงานหรือสถานประกอบการผลิตสินค้าเกษตรและอาหารที่ได้รับการรับรองมาตรฐาน ในรายงานนี้ เป็นข้อมูลโรงงานหรือสถานประกอบการ 6 ประเภท ได้แก่ 1) โรงงานผลิตผลิตภัณฑ์ปศุสัตว์เพื่อการส่งออกที่ได้รับการรับรองจากกรมปศุสัตว์ 2) สถานประกอบการที่ได้รับการรับรองสินค้าปศุสัตว์และได้รับอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายรับรองสินค้า Q จากกรมปศุสัตว์ 3) ศูนย์รวบรวมนํ้านมดิบที่ได้รับการรับรอง GMP จากกรมปศุสัตว์ 4) โรงฆ่าสัตว์ที่ได้รับการรับรอง GMP จากกรมปศุสัตว์ 5) สถานประกอบการที่ได้รับการรับรองประเภทเนื้อสัตว์/ไข่/ผลิตภัณฑ์สัตว์อนามัยจากกรมปศุสัตว์ และ 6) ศูนย์รวบรวมไข่ที่ได้รับการรับรอง GMP จากกรมปศุสัตว์
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดนี้เพื่อประเมินศักยภาพด้านความปลอดภัยและได้มาตรฐานในกระบวนการการผลิตอาหารของพื้นที่
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดยังมีค่ามาก แสดงถึงศักยภาพด้านการผลิตอาหารของพื้นที่นั้นๆ
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	จำนวนโรงงานหรือสถานประกอบการผลิตสินค้าเกษตรและอาหารที่ได้รับการรับรองมาตรฐาน GMP/HACCP คำนวณได้โดย รวมจำนวนโรงงานหรือสถานประกอบการผลิตสินค้าเกษตรและอาหารที่ได้รับการรับรองมาตรฐาน GMP หรือ HACCP ในพื้นที่ ในปีที่จัดเก็บข้อมูล (แห่ง)
หน่วยวัด	แห่ง
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัด/ข้อพิจารณา	ควรพิจารณาควบคู่กับโครงสร้างเศรษฐกิจของพื้นที่ และสัดส่วนของสถานประกอบการที่ได้รับการรับรองมาตรฐานเทียบกับจำนวนสถานประกอบการทั้งหมดในพื้นที่นั้นๆ
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	ศูนย์สารสนเทศ กรมปศุสัตว์ และสำนักงานปศุสัตว์จังหวัด
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 3: การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	รายได้จากการท่องเที่ยวไม่ต่ำกว่า 3 ล้านล้านบาท
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	94. รายได้จากการท่องเที่ยว
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	เศรษฐกิจ
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● การท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางจากที่อยู่อาศัยปกติไปยังสถานที่ต่าง ๆ เป็นการชั่วคราวด้วยความสมัครใจและพึงพอใจของผู้เดินทาง เช่น การเดินทางเพื่อการพักผ่อน การเดินทางเพื่อแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม การเดินทางเพื่อการศึกษา การเดินทางเพื่อเยี่ยมญาติพี่น้องหรือเพื่อน เป็นต้น ไม่ใช่เพื่อการประกอบอาชีพหรือหารายได้ที่จุดหมายปลายทาง ● นักท่องเที่ยวถือว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดของการท่องเที่ยว โดยองค์การการท่องเที่ยวโลกได้ให้ความหมายของนักท่องเที่ยวโดยเสนอแนะให้ประเทศสมาชิกใช้คำว่า ผู้มาเยือน หรือผู้เยี่ยมชมเยือน (Visitor) ซึ่งหากจำแนกตามช่วงเวลาที่ใช้ในการไปเยือนและการพักค้างคืน ณ สถานที่ที่ไปเยือน จะจำแนกผู้เยี่ยมชมเยือนได้เป็น 2 กลุ่ม คือ นักท่องเที่ยว หมายถึงผู้ที่มาเยือนและมีการพักค้างคืนอย่างน้อย 1 คืน แต่ไม่เกิน 1 ปี และนักท่องเที่ยว หมายถึงผู้ที่มาเยือนและไม่พักค้างคืน ● รายได้จากการท่องเที่ยว ในรายงานนี้หมายถึง รายได้ที่มาจากผู้เยี่ยมชมเยือน (นักท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยว) ทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดเพื่อประเมินศักยภาพด้านการท่องเที่ยวของแต่ละพื้นที่ ทั้งนี้ควรพิจารณาควบคู่กับโครงสร้างเศรษฐกิจของพื้นที่ด้วย
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดยังมีค่ามาก แสดงถึงความสามารถในการสร้างรายได้จากการท่องเที่ยวและศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยว
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	รายได้จากการท่องเที่ยว คำนวณได้โดย รายได้จากนักท่องเที่ยว/นักท่องเที่ยวชาวไทย + รายได้จากนักท่องเที่ยว/นักท่องเที่ยวต่างชาติ
หน่วยวัด	ล้านบาท
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัด/ข้อพิจารณา	ควรพิจารณาควบคู่กับโครงสร้างเศรษฐกิจของพื้นที่
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	กรมการท่องเที่ยว รวบรวมโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 3: การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	อันดับความสามารถในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยว (TTCI) ไม่ต่ำกว่าอันดับที่ 30
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	95. สัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมด้านการท่องเที่ยวต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมทั้งหมด แบบ ปริมาณลูกโซ่
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	เศรษฐกิจ
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ผลิตภัณฑ์มวลรวมรายจังหวัด หรือ ผลิตภัณฑ์จังหวัด (Gross Provincial Product : GPP) ผลิตภัณฑ์มวลรวมรายกลุ่มจังหวัด หรือ ผลิตภัณฑ์กลุ่มจังหวัด (Gross Provincial Cluster Product : GPCP) และผลิตภัณฑ์มวลรวมรายภาค หรือผลิตภัณฑ์ภาค (Gross Regional Product : GRP) เป็นการวัดมูลค่าของสินค้าและบริการขั้นสุดท้ายทั้งหมดที่ผลิตได้ในระบบเศรษฐกิจในรอบระยะเวลาหนึ่ง มีค่าเท่ากับมูลค่าเพิ่ม (Value Added : VA) ของกิจกรรมการผลิตสินค้าและบริการทุกชนิดที่ผลิตขึ้นในขอบเขตของจังหวัดหรือกลุ่มจังหวัดหรือภาคนั้น โดยมูลค่าเพิ่มของการผลิตสินค้าและบริการแต่ละรายการมีค่าเท่ากับ มูลค่าการผลิต (Gross Output : GO) หักด้วย ค่าใช้จ่ายขั้นกลางในการผลิต (Intermediate Cost : IC) ของสินค้าและบริการแต่ละรายการ โดยสินค้าและบริการทุกชนิดที่นำมาคำนวณหามูลค่า ประกอบด้วย 16 สาขาการผลิตตามการจัดหมวดหมู่ตามประเภทมาตรฐานอุตสาหกรรมของประเทศไทย (TSIC) มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมด้านการท่องเที่ยว หมายถึง ผลิตภัณฑ์รายจังหวัด หรือรายกลุ่มจังหวัด หรือรายภาค ในสาขาที่พักแรมและบริการด้านอาหาร
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดเพื่อพิจารณาว่า มูลค่าผลิตภัณฑ์ด้านการท่องเที่ยวมีส่วนมากน้อยเพียงใดเมื่อเทียบกับมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ ทั้งหมด ซึ่งสะท้อนถึงศักยภาพและขนาดเศรษฐกิจภาคการท่องเที่ยวของพื้นที่
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดยังมีค่ามาก สะท้อนถึงขนาดเศรษฐกิจด้านการท่องเที่ยวที่ใหญ่ เป็นพื้นที่ที่มีศักยภาพด้านการท่องเที่ยว
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมด้านการท่องเที่ยวต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมทั้งหมดแบบปริมาณลูกโซ่ คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{มูลค่าผลิตภัณฑ์จังหวัด/กลุ่มจังหวัด/ภาค (GPP/GPCP/GRP) ด้านการท่องเที่ยว แบบปริมาณลูกโซ่}}{\text{มูลค่าผลิตภัณฑ์จังหวัด/กลุ่มจังหวัด/ภาค รวมทุกสาขา แบบปริมาณลูกโซ่}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัด/ข้อพิจารณา	ควรพิจารณาควบคู่กับขนาดและโครงสร้างเศรษฐกิจของจังหวัด/กลุ่มจังหวัด/ภาค
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.)
หมายเหตุ 1	<ul style="list-style-type: none"> ปริมาณลูกโซ่ไม่มีคุณสมบัติของการบวก คือ ผลรวมของมูลค่าส่วนย่อยไม่เท่ากับมูลค่าส่วนรวมที่เกิดจากปริมาณลูกโซ่ r = Revised (ตัวเลขปรับปรุงใหม่) p = Preliminary based on annual figure (ตัวเลขเบื้องต้น)
หมายเหตุ 2	<p>GRP ของภาคใต้และภาคกลางตามการจัดแบ่งภาคของกระทรวงมหาดไทย เป็นค่าที่คำนวณเพิ่มเติมจากค่าของสศช. ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> GRP แบบปริมาณลูกโซ่ของภาคใต้จัดกลุ่มตามกระทรวงมหาดไทย = (GRP CVMs. ภาคใต้จัดกลุ่มตาม สศช.) - (GPCP CVMs. กลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน) GRP แบบปริมาณลูกโซ่ของภาคกลางจัดกลุ่มตามกระทรวงมหาดไทย = (GRP CVMs. ภาคกลาง สศช.) + (GRP CVMs. ภาคตะวันตก สศช.) + (GRP CVMs. ภาคกลางและปริมณฑล - GPP CVMs. กรุงเทพฯ) GPP รวม 76 จังหวัด (ไม่รวมกรุงเทพฯ) = (GDP CVMs. ทั่วราชอาณาจักร) - (GPP กรุงเทพฯ)

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 3: การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	สัดส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศทั้งประเทศเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 45 เมื่อสิ้นสุดแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 12
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	96. กำไรสุทธิของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่อมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมทั้งหมด แบบปริมาณลูกโซ่
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	เศรษฐกิจ
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ผลิตภัณฑ์มวลรวมรายจังหวัด หรือ ผลิตภัณฑ์จังหวัด (Gross Provincial Product : GPP) ผลิตภัณฑ์มวลรวมรายกลุ่มจังหวัด หรือ ผลิตภัณฑ์กลุ่มจังหวัด (Gross Provincial Cluster Product : GPCP) และ ผลิตภัณฑ์มวลรวมรายภาค หรือ ผลิตภัณฑ์ภาค (Gross Regional Product : GRP) เป็นการวัดมูลค่าของสินค้าและบริการขั้นสุดท้ายทั้งหมดที่ผลิตได้ในระบบเศรษฐกิจในรอบระยะเวลาหนึ่ง มีค่าเท่ากับมูลค่าเพิ่ม (Value Added : VA) ของกิจกรรมการผลิตสินค้าและบริการทุกชนิดที่ผลิตขึ้นในขอบเขตของจังหวัดหรือกลุ่มจังหวัดหรือภาคนั้น โดยมูลค่าเพิ่มของการผลิตสินค้าและบริการแต่ละรายการมีค่าเท่ากับ มูลค่าการผลิต (Gross Output : GO) หักด้วย ค่าใช้จ่ายขั้นกลางในการผลิต (Intermediate Cost : IC) ของสินค้าและบริการแต่ละรายการ โดยสินค้าและบริการทุกชนิดที่นำมาคำนวณหามูลค่า ประกอบด้วย 16 สาขาการผลิตตามการจัดหมวดหมู่ตามประเภทมาตรฐานอุตสาหกรรมของประเทศไทย (TSIC) วิธีคิดแบบปริมาณลูกโซ่หรือ Chain Volume Measures (CVMs) เป็นการวัดการเปลี่ยนแปลงเชิงปริมาณของการผลิต ณ ราคาคงที่ ในปีที่ดีดกัน แทนการวัดในราคาปีฐานที่อยู่ห่างกัน ซึ่งวิธีดังกล่าวนี้จะทำให้โครงสร้างราคาสินค้าและบริการมีความเป็นปัจจุบันมากกว่าวิธีการคำนวณแบบปีฐานคงที่
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดเพื่อประเมินความมีส่วนร่วมในเศรษฐกิจของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดแสดงอยู่ในรู้อยู่ระหว่างหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าอยู่ระหว่าง 0-100 โดยหากมีค่ามากหรือมีค่าเข้าใกล้ 100 หมายความว่า วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเป็นตัวขับเคลื่อนระบบเศรษฐกิจส่วนใหญ่ของพื้นที่ ในทางตรงกันข้าม หากมีค่าเข้าใกล้ศูนย์ สะท้อนให้เห็นว่า วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในพื้นที่ยังมีน้อยหรือไม่มีส่วนช่วยขับเคลื่อนเศรษฐกิจโดยรวมของพื้นที่นั้นๆ
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	กำไรสุทธิของวิสาหกิจขนาดกลางขนาดย่อมต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมทั้งหมดแบบปริมาณลูกโซ่ คำนวณโดย $\frac{\text{กำไรสุทธิของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัด/กลุ่มจังหวัด/ภาค}}{\text{มูลค่าผลิตภัณฑ์จังหวัด/กลุ่มจังหวัด/ภาค รวมทุกสาขา แบบปริมาณลูกโซ่}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	-
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	<ul style="list-style-type: none"> สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) (รายงานข้อมูลทางการเงินของวิสาหกิจ) สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.)
หมายเหตุ 1	<ul style="list-style-type: none"> ปริมาณลูกโซ่ไม่มีคุณสมบัติของการบวก คือ ผลรวมของมูลค่าส่วนย่อยไม่เท่ากับมูลค่าส่วนรวมที่เกิดจากปริมาณลูกโซ่ r = Revised (ตัวเลขปรับปรุงใหม่) p = Preliminary based on annual figure (ตัวเลขเบื้องต้น)
หมายเหตุ 2	<p>GRP ของภาคใต้และภาคกลางตามการจัดแบ่งภาคของกระทรวงมหาดไทย เป็นค่าที่คำนวณเพิ่มเติมจากค่าของ สศช. ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> GRP แบบปริมาณลูกโซ่ของภาคใต้จัดกลุ่มตามกระทรวงมหาดไทย = (GRP CVMs. ภาคใต้จัดกลุ่มตาม สศช.) - (GPCP CVMs. กลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน) GRP แบบปริมาณลูกโซ่ของภาคกลางจัดกลุ่มตามกระทรวงมหาดไทย = (GRP CVMs. ภาคกลาง สศช.) + (GRP CVMs. ภาคตะวันตก สศช.) + (GRP CVMs. ภาคกลางและปริมณฑล - GPP CVMs. กรุงเทพฯ) GPP รวม 76 จังหวัด (ไม่รวมกรุงเทพฯ) = (GDP CVMs. ทั่วราชอาณาจักร) - (GPP กรุงเทพฯ)

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 3: การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	อันดับขีดความสามารถในการแข่งขันในภาคการเงินปรับตัวดีขึ้น
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	97. สัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมสาขาตัวกลางทางการเงินต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมทั้งหมด แบบปริมาณลูกโซ่
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	เศรษฐกิจ
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ผลิตภัณฑ์มวลรวมรายจังหวัด หรือ ผลิตภัณฑ์จังหวัด (Gross Provincial Product : GPP) ผลิตภัณฑ์มวลรวมรายกลุ่มจังหวัด หรือ ผลิตภัณฑ์กลุ่มจังหวัด (Gross Provincial Cluster Product : GPCP) และผลิตภัณฑ์มวลรวมรายภาค หรือผลิตภัณฑ์ภาค (Gross Regional Product : GRP) เป็นการวัดมูลค่าของสินค้าและบริการขั้นสุดท้ายทั้งหมดที่ผลิตได้ในระบบเศรษฐกิจในรอบระยะเวลาหนึ่ง มีค่าเท่ากับมูลค่าเพิ่ม (Value Added : VA) ของกิจกรรมการผลิตสินค้าและบริการทุกชนิดที่ผลิตขึ้นในขอบเขตของจังหวัดหรือกลุ่มจังหวัดหรือภาคนั้น โดยมูลค่าเพิ่มของการผลิตสินค้าและบริการแต่ละรายการมีค่าเท่ากับ มูลค่าการผลิต (Gross Output : GO) หักด้วย ค่าใช้จ่ายขั้นกลางในการผลิต (Intermediate Cost : IC) ของสินค้าและบริการแต่ละรายการ โดยสินค้าและบริการทุกชนิดที่นำมาคำนวณหามูลค่า ประกอบด้วย 16 สาขาการผลิตตามการจัดหมวดหมู่ตามประเภทมาตรฐานอุตสาหกรรมของประเทศไทย (TSIC) มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมสาขาตัวกลางทางการเงิน หมายถึง ผลิตภัณฑ์รายจังหวัด หรือรายกลุ่มจังหวัด หรือรายภาค ในสาขากิจกรรมการเงินและการประกันภัย
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดเพื่อพิจารณาว่า มูลค่าผลิตภัณฑ์ภาคธุรกิจทางการเงินมีส่วนเล็กน้อยเพียงใดเมื่อเทียบกับมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมทั้งหมด ซึ่งสะท้อนถึงศักยภาพและขนาดเศรษฐกิจภาคธุรกิจทางการเงินของพื้นที่
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดยังมีค่ามาก สะท้อนถึงขนาดเศรษฐกิจภาคธุรกิจทางการเงินที่ใหญ่ เป็นพื้นที่ที่มีศักยภาพด้านธุรกิจการเงิน
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมสาขาตัวกลางทางการเงินต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมทั้งหมดแบบปริมาณลูกโซ่ คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{มูลค่าผลิตภัณฑ์จังหวัด/กลุ่มจังหวัด/ภาค (GPP/GPCP/GRP) สาขาตัวกลางทางการเงินแบบปริมาณลูกโซ่}}{\text{มูลค่าผลิตภัณฑ์จังหวัด/กลุ่มจังหวัด/ภาค รวมทุกสาขา แบบปริมาณลูกโซ่}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัด/ข้อพิจารณา	ควรพิจารณาควบคู่กับขนาดและโครงสร้างเศรษฐกิจของจังหวัด/กลุ่มจังหวัด/ภาค
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.)
หมายเหตุ 1	<ul style="list-style-type: none"> ปริมาณลูกโซ่ไม่มีคุณสมบัติของการบวก คือ ผลรวมของมูลค่าส่วนย่อยไม่เท่ากับมูลค่าส่วนรวมที่เกิดจากปริมาณลูกโซ่ r = Revised (ตัวเลขปรับปรุงใหม่) p = Preliminary based on annual figure (ตัวเลขเบื้องต้น)
หมายเหตุ 2	<p>GRP ของภาคใต้และภาคกลางตามการจัดแบ่งภาคของกระทรวงมหาดไทย เป็นค่าที่คำนวณเพิ่มเติมจากค่าของสศช. ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> GRP แบบปริมาณลูกโซ่ของภาคใต้จัดกลุ่มตามกระทรวงมหาดไทย = (GRP CVMs. ภาคใต้จัดกลุ่มตาม สศช.) - (GPCP CVMs. กลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน) GRP แบบปริมาณลูกโซ่ของภาคกลางจัดกลุ่มตามกระทรวงมหาดไทย = (GRP CVMs. ภาคกลาง สศช.) + (GRP CVMs. ภาคตะวันตก สศช.) + (GRP CVMs. ภาคกลางและปริมณฑล - GPP CVMs. กรุงเทพฯ) GPP รวม 76 จังหวัด (ไม่รวมกรุงเทพฯ) = (GDP CVMs. ทั่วราชอาณาจักร) - (GPP กรุงเทพฯ)

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 3: การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	สัดส่วนการกู้เงินนอกระบบลดลง
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	98. สัดส่วนมูลค่าหนี้นอกระบบต่อมูลค่าหนี้ทั้งหมดของครัวเรือน
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงลบ
สาขาสถิติทางการ	เศรษฐกิจ
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> • หนี้สินในระบบ หมายถึง หนี้สินที่ลูกหนี้ไปกู้ยืมจากสถาบันการเงิน หรือสถาบันการเงินในระบบชุมชน หรือผู้ประกอบการธุรกิจที่มีใช้สถาบันการเงินซึ่งอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของธนาคารแห่งประเทศไทย (ธปท.) โดยมีอัตราดอกเบี้ยไม่เกินที่กฎหมายกำหนด • หนี้นอกระบบ หมายถึง หนี้ซึ่งเจ้าหนี้ไม่ใช่สถาบันการเงิน หรือสถาบันการเงินในระบบชุมชน หรือผู้ประกอบการธุรกิจที่มีใช้สถาบันการเงิน ซึ่งอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของธนาคารแห่งประเทศไทย (ธปท.) หนี้นอกระบบเป็นหนี้ที่กู้ยืมจากบุคคลธรรมดา เช่น นายทุนเงินกู้ พ่อค้าคนกลาง ญาติ เพื่อนบ้าน โดยมีอัตราดอกเบี้ยเป็นไปตามที่ผู้ให้กู้กำหนด • หนี้สินของครัวเรือน หมายถึง เงินกู้ยืมที่ค้างชำระทั้งจากสถาบันการเงินและบุคคลอื่นนอกครัวเรือน รวมหนี้ที่เกิดจากการเช่าซื้อ การซื้อสินค้าเงินผ่อน การซื้อเชื่อสินค้าจากร้านค้า การจำนำ การจำนอง และเงินส่งแชร์ต่าย (แชร์ที่เปียร์แล้ว) เป็นต้น
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดเพื่อประเมินความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนตามกฎหมายของครัวเรือนในพื้นที่
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าอยู่ระหว่าง 0-100 โดยยิ่งมีค่าน้อยหรือเข้าใกล้ 0 มากเท่าไร ยิ่งดี แสดงให้เห็นว่าโครงสร้างหนี้ของครัวเรือนในพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นหนี้ในระบบ และมีหนี้นอกระบบเป็นส่วนน้อย ในทางตรงข้ามหากค่าตัวชี้วัดมีค่าเข้าใกล้ 100 แสดงให้เห็นว่า หนี้โดยส่วนใหญ่เป็นหนี้นอกระบบ สะท้อนถึงปัญหาในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของครัวเรือนในพื้นที่
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนมูลค่าหนี้นอกระบบต่อมูลค่าหนี้ทั้งหมดของครัวเรือน คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{มูลค่าหนี้นอกระบบ (บาทต่อครัวเรือน)}}{\text{มูลค่าหนี้ทั้งหมด (บาทต่อครัวเรือน)}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	ปีเว้นปี (ทำการสำรวจทุก 2 ปี เฉพาะปี พ.ศ. เลขคู่)
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ฐานข้อมูลจากการสำรวจ
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักงานสถิติแห่งชาติ (การสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน)
หมายเหตุ	ค่าสถิติของกลุ่มจังหวัด/ภาค/ภาพรวม 76 จังหวัด ที่ประมาณโดยค่าเฉลี่ยของค่าสถิตินรายจังหวัดในกลุ่ม/ภาคนั้น อาจมีค่าคลาดเคลื่อนจากค่าจริงเล็กน้อย

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 4: การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	สัดส่วนพื้นที่ป่าไม้เป็นร้อยละ 40 ของพื้นที่ประเทศ แบ่งเป็นพื้นที่ป่าเพื่อการอนุรักษ์ร้อยละ 25 และพื้นที่ป่าเศรษฐกิจ ร้อยละ 15 พื้นที่ป่าชายเลนเพิ่มจาก 1.53 ล้านไร่เป็น 1.58 ล้านไร่ พื้นที่ปลูกและฟื้นฟูป่าต้นน้ำเพิ่มขึ้น
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	99. สัดส่วนพื้นที่ป่าไม้ต่อพื้นที่จังหวัด
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> พื้นที่ป่า หมายถึง พื้นที่ปกคลุมของพืชพรรณที่สามารถจำแนกได้ว่าเป็นไม้ยืนต้นปกคลุมเป็นผืนต่อเนื่องขนาดไม่น้อยกว่า 3.125 ไร่ (0.5 เฮกตาร์) และหมายรวมถึงทุ่งหญ้าและลานหินที่มีอยู่ตามธรรมชาติที่ปรากฏล้อมรอบด้วยพื้นที่ที่จำแนกได้ว่าเป็นพื้นที่ป่า โดยไม่รวมถึงสวนยูคาลิปตัส หรือพื้นที่ที่มีต้นไม้แต่ประเมินได้ว่าผลผลิตหลักของการดำเนินการไม่ใช่เนื้อไม้ ได้แก่ พื้นที่สวนเกษตร สวนผลไม้ สวนยางพารา และสวนปาล์ม พื้นที่จังหวัด เป็นข้อมูลพื้นที่ประเทศไทยในระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ อ้างอิงจากสำนักบริหารการปกครองท้องที่ กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย เมื่อปี พ.ศ. 2556 โดยประเทศไทยมีพื้นที่เท่ากับ 517,645.92 ตารางกิโลเมตร หรือ 323,528,699.65 ไร่
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดเพื่อประเมินสถานการณ์ทรัพยากรป่าไม้แยกรายพื้นที่ ซึ่งตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 มีการกำหนดเป้าหมายให้มีสัดส่วนพื้นที่ป่าไม้คิดเป็นร้อยละ 40 ของพื้นที่ทั้งหมดของประเทศ
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดยังมีค่ามาก ยิ่งดี สะท้อนให้เห็นว่า ในพื้นที่ที่มีความอุดมสมบูรณ์ของป่าไม้
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนพื้นที่ป่าไม้ต่อพื้นที่จังหวัด คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{เนื้อที่ป่าของจังหวัด/กลุ่มจังหวัด/ภาค (ไร่)}}{\text{เนื้อที่จังหวัด/กลุ่มจังหวัด/ภาค ตามระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ (ไร่)}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	-
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	ข้อมูลสถิติกรมป่าไม้ สำนักจัดการที่ดิน กรมป่าไม้ http://forestinfo.forest.go.th/Content.aspx?id=9
หมายเหตุ	na (Not available) ไม่มีพื้นที่ป่า ได้แก่ จังหวัดนนทบุรี ปทุมธานี อัญญา อ่างทอง

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 4: การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	สัดส่วนพื้นที่ป่าไม้เป็นร้อยละ 40 ของพื้นที่ประเทศ แบ่งเป็นพื้นที่ป่าเพื่อการอนุรักษ์ร้อยละ 25 และพื้นที่ป่าเศรษฐกิจ ร้อยละ 15 พื้นที่ป่าชายเลนเพิ่มจาก 1.53 ล้านไร่เป็น 1.58 ล้านไร่ พื้นที่ปลูกและฟื้นฟูป่าต้นน้ำเพิ่มขึ้น
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	100. สัดส่วนพื้นที่ป่าเพื่อการอนุรักษ์ต่อพื้นที่จังหวัด
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> พื้นที่ป่าเพื่อการอนุรักษ์ หมายถึง พื้นที่ป่า 6 ประเภท ได้แก่ อุทยานแห่งชาติ วนอุทยาน เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า เขตห้ามล่าสัตว์ป่า สวนพฤกษศาสตร์ และสวนรุกขชาติ พื้นที่จังหวัด เป็นข้อมูลพื้นที่ประเทศไทยในระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ อ้างอิงจากสำนักบริหารการปกครองท้องที่ กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย เมื่อปี พ.ศ. 2556 โดยประเทศไทยมีพื้นที่เท่ากับ 517,645.92 ตารางกิโลเมตร หรือ 323,528,699.65 ไร่
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดเพื่อประเมินสถานการณ์ความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติและความหลากหลายทางชีวภาพ ซึ่งตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 มีการกำหนดเป้าหมายให้มีสัดส่วนพื้นที่ป่าอนุรักษ์คิดเป็นร้อยละ 25 ของพื้นที่ทั้งหมดของประเทศ
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดยังมีค่ามาก ยิ่งดี สะท้อนให้เห็นว่า ในพื้นที่ที่มีความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติและความหลากหลายทางชีวภาพ
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนพื้นที่ป่าเพื่อการอนุรักษ์ต่อพื้นที่จังหวัด คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{เนื้อที่ป่าเพื่อการอนุรักษ์รวมทั้ง 6 ประเภท ของจังหวัด/กลุ่มจังหวัด/ภาค (ไร่)}}{\text{เนื้อที่จังหวัด/กลุ่มจังหวัด/ภาค ตามระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ (ไร่)}} \times 100$
หน่วยวัด	ไร่
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ป่าอนุรักษ์บางแห่งมีพื้นที่ครอบคลุมหลายจังหวัด อีกทั้งมีการรวบรวมและเผยแพร่ข้อมูลจากหลายหน่วยงาน ค่าสถิติที่ได้อาจแตกต่างกันขึ้นอยู่กับหน่วยงานที่อ้างอิงข้อมูล
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ 1-16 และ กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
หมายเหตุ	na (Not available) ไม่มีพื้นที่ป่า ได้แก่ จังหวัดนนทบุรี ปทุมธานี อัญญา อ่างทอง

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 4: การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	สัดส่วนพื้นที่ป่าไม้เป็นร้อยละ 40 ของพื้นที่ประเทศ แบ่งเป็นพื้นที่ป่าเพื่อการอนุรักษ์ร้อยละ 25 และพื้นที่ป่าเศรษฐกิจ ร้อยละ 15 พื้นที่ป่าชายเลนเพิ่มจาก 1.53 ล้านไร่เป็น 1.58 ล้านไร่ พื้นที่ปลูกและฟื้นฟูป่าต้นน้ำเพิ่มขึ้น
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	101. สัดส่วนพื้นที่ป่าเศรษฐกิจต่อพื้นที่จังหวัด
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ป่าเศรษฐกิจ ในรายงานนี้หมายถึง สวนป่าภาครัฐ สวนป่าเอกชน และป่าชุมชน พื้นที่จังหวัด เป็นข้อมูลพื้นที่ประเทศไทยในระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ อ้างอิงจากสำนักบริหารการปกครองท้องที่ กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย เมื่อปี พ.ศ. 2556 โดยประเทศไทยมีพื้นที่เท่ากับ 517,645.92 ตารางกิโลเมตร หรือ 323,528,699.65 ไร่
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดเพื่อประเมินสถานการณ์ความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติป่าไม้ ซึ่งตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 มีการกำหนดเป้าหมายให้มีสัดส่วนพื้นที่ป่าเศรษฐกิจคิดเป็นร้อยละ 15 ของพื้นที่ทั้งหมดของประเทศ
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดยังมีค่ามาก ยิ่งดี สะท้อนให้เห็นว่า ในพื้นที่ที่มีความอุดมสมบูรณ์ของป่าไม้
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนพื้นที่ป่าเศรษฐกิจต่อพื้นที่จังหวัด คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{เนื้อที่สวนป่าภาครัฐ} + \text{ป่าเอกชน} + \text{ป่าชุมชน ของจังหวัด/กลุ่มจังหวัด/ภาค (ไร่)}}{\text{เนื้อที่จังหวัด/กลุ่มจังหวัด/ภาค ตามระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ (ไร่)}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	-
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักส่งเสริมการปลูกป่า เผยแพร่โดยสำนักแผนงานและสารสนเทศ กรมป่าไม้
หมายเหตุ	na (Not available) ไม่มีข้อมูล /ไม่มีพื้นที่ป่า

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 4: การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	สัดส่วนพื้นที่ป่าไม้เป็นร้อยละ 40 ของพื้นที่ประเทศ แบ่งเป็นพื้นที่ป่าเพื่อการอนุรักษ์ ร้อยละ 25 และพื้นที่ป่าเศรษฐกิจ ร้อยละ 15 พื้นที่ป่าชายเลนเพิ่มจาก 1.53 ล้านไร่เป็น 1.58 ล้านไร่ พื้นที่ปลูกและฟื้นฟูป่าต้นน้ำเพิ่มขึ้น
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	102. พื้นที่ป่าชายเลน
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● ป่าชายเลน (Mangroves) หมายถึง ระบบนิเวศที่ประกอบไปด้วยพันธุ์พืช พันธุ์สัตว์ หลายชนิด ดำรงชีวิตร่วมกันในสภาพแวดล้อมที่เป็นดินเลน น้ำกร่อย และมีน้ำทะเลท่วมถึงอย่างสม่ำเสมอ ● สภาพปัญหาป่าชายเลนจำแนกตามสภาพพื้นที่และวิถีชีวิตวัฒนธรรม แบ่งออกได้เป็น <ul style="list-style-type: none"> - พื้นที่ป่าชายเลนที่ยังคงมีความสมบูรณ์อยู่ และมีบางส่วนที่ชุมชนเข้าไปอยู่อาศัย และใช้ประโยชน์ต่างๆ พบมากในบริเวณพื้นที่ป่าชายเลนชายฝั่งทะเลอันดามัน ในจังหวัดระนอง พังงา ภูเก็ต ตรัง สตูล และจังหวัดภูเก็ต ปัจจุบันป่าชายเลนที่อุดมสมบูรณ์ของไทยจึงเหลืออยู่ไม่มากนัก ส่วนใหญ่จะได้รับความคุ้มครองเนื่องจากอยู่ในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ เช่น อุทยานแห่งชาติอ่าวพังงา เป็นต้น - พื้นที่ป่าชายเลนที่มีราษฎรเข้าไปบุกรุกครอบครองและเข้าใช้ประโยชน์เพื่อการเลี้ยงกุ้ง พบมากในพื้นที่ป่าชายเลนบริเวณภาคตะวันออกในจังหวัดระยอง และจันทบุรี บริเวณภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ท้องที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี และนครศรีธรรมราช - พื้นที่ป่าชายเลนที่ออกเอกสารสิทธิครอบครองตามกฎหมายและมีอาชีพการปลูกป่าชายเลน แต่ประสบปัญหาไม่คุ้มทุนจึงเปลี่ยนแปลงไปทำเป็นพื้นที่นาุ้ง และขายที่ดินให้กับเอกชน ปัจจุบันมีปัญหาการกัดเซาะชายฝั่งบริเวณพื้นที่ป่าชายเลนอ่าวไทยตอนบน ในจังหวัด ฉะเชิงเทรา สมุทรปราการ สมุทรสาคร สมุทรสงคราม และเพชรบุรี
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดเพื่อประเมินสถานการณ์ความอุดมสมบูรณ์ของธรรมชาติป่าชายเลนในแต่ละพื้นที่ ซึ่งตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 มีเป้าหมายในการเพิ่มพื้นที่ป่าชายเลนจาก 1.53 ล้านไร่เป็น 1.58 ล้านไร่
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดยังมีค่ามาก ยิ่งดี สะท้อนให้เห็นว่า ในพื้นที่ที่มีความอุดมสมบูรณ์ของธรรมชาติป่าชายเลน
วิธีการวัด	พื้นที่ป่าชายเลน คำนวณได้โดย
สูตรคำนวณ	พื้นที่ป่าชายเลนในพื้นที่เป้าหมาย จากการสำรวจในปีที่จัดเก็บข้อมูล (ไร่)
หน่วยวัด	ไร่
ความถี่ของข้อมูล	รายปี (สำรวจทุก 5 ปี)
ข้อจำกัด/ข้อพิจารณา	<ul style="list-style-type: none"> - ตัวชี้วัดนี้เจาะจงประเมินเฉพาะ 23 จังหวัดที่มีพื้นที่ป่าชายเลน - ทำการสำรวจข้อมูลทุก 5 ปี ในการวิเคราะห์ข้อมูลรายปีจะอ้างอิงข้อมูลที่ทำการศึกษาล่าสุด
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	กรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง รวบรวมโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ
หมายเหตุ 1	ปี 2557 แปรจากภาพถ่ายดาวเทียม Landsat-5 มาตรฐาน 1:50,000 ดำเนินการ โดยคณะวนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
หมายเหตุ 2	na (Not Available) ไม่มีพื้นที่ป่าชายเลน/ หรือ ไม่มีข้อมูลการสำรวจในปีนั้น

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 4: การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	มีระบบประปาหมู่บ้านครบทุกหมู่บ้าน
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	103. สัดส่วนหมู่บ้านที่มีระบบน้ำประปา
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ระบบน้ำประปา ตามนิยามของการสำรวจข้อมูลพื้นฐานระดับหมู่บ้าน (กชช. 2ค) หมายถึง น้ำที่ส่งไปตามท่อ ให้บริการแจกจ่ายไปถึงครัวเรือนในหมู่บ้าน เช่น ประปาส่วนภูมิภาค ประปาชนบท ประปาหมู่บ้าน หรือประปาภูเขา เป็นต้น
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดสัดส่วนหมู่บ้านที่มีระบบน้ำประปา เป็นการหาค่าร้อยละของหมู่บ้านที่มีระบบน้ำประปาใช้ เปรียบเทียบต่อจำนวนหมู่บ้านทั้งหมดในพื้นที่
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าอยู่ระหว่าง 0-100 โดยยังมีค่ามากหรือเข้าใกล้ 100 เท่าไรยิ่งดี แสดงให้เห็นว่า หมู่บ้านในพื้นที่ส่วนใหญ่สามารถเข้าถึงแหล่งน้ำประปาได้ ในทางตรงกันข้าม หากมีค่าน้อยหรือมีค่าเข้าใกล้ศูนย์ สะท้อนให้เห็นว่าระบบน้ำประปายังเข้าถึงชุมชนหรือหมู่บ้านได้ไม่ทั่วถึง ซึ่งควรต้องวิเคราะห์เพิ่มเติมว่าระบบน้ำประปาที่เป็นแหล่งน้ำของหมู่บ้านนั้นเป็นประปาประเภทใด และเป็นการประปาที่สามารถใช้การได้จริงมากน้อยเพียงใด
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนหมู่บ้านที่มีระบบน้ำประปา คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนหมู่บ้านที่มีน้ำประปาใช้ในพื้นที่ (แห่ง)}}{\text{จำนวนหมู่บ้านทั้งหมดในพื้นที่ (แห่ง)}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	ปีเว้นปี (ทำการสำรวจทุก 2 ปี เฉพาะปี พ.ศ. เลขคู่)
ข้อจำกัด/ข้อพิจารณา	<ul style="list-style-type: none"> ฐานข้อมูลจากการสำรวจทุก 2 ปี ควรพิจารณาควบคู่กับประเภทของระบบน้ำประปาในพื้นที่ และสัดส่วนของระบบน้ำประปาที่สามารถใช้การได้จริง
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	แบบสำรวจข้อมูลพื้นฐานระดับหมู่บ้าน (กชช. 2ค) ศูนย์ข้อมูลเพื่อการพัฒนาชุมชน กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 4: การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อพัฒนาอย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	ลุ่มน้ำสำคัญของประเทศ 25 ลุ่มน้ำ มีแผนบริหารจัดการทรัพยากรน้ำอย่างสมดุลระหว่างความต้องการใช้น้ำกับปริมาณน้ำต้นทุน และมีการแปลงไปสู่การปฏิบัติที่เป็นรูปธรรม
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	104. ปริมาณน้ำต้นทุนต่อความต้องการใช้น้ำ
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> • ปริมาณน้ำต้นทุน หมายถึงปริมาณน้ำในเขื่อน อ่างเก็บน้ำ ฝาย ปตร. ทรบ. หรือคั่นกั้นน้ำ • ปริมาณความต้องการใช้น้ำ หมายถึง ปริมาณน้ำที่ประชาชนในพื้นที่ต้องการใช้ในช่่วงฤดูแล้ง หมายถึงรวมถึง ความต้องการใช้น้ำของพื้นที่นั้นๆ ที่เกี่ยวข้องกับ 1) การใช้น้ำด้านเกษตร 2) การใช้น้ำสำหรับการอุปโภค-บริโภค 3) น้ำเพื่อการรักษาระบบนิเวศน์ 4) น้ำเพื่อการอุตสาหกรรม และ 5) อื่นๆ เช่นการเพาะปลูกพืชต้นฤดูฝนปีถัดไป
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดปริมาณน้ำต้นทุนต่อความต้องการใช้น้ำ เพื่อประเมินการบริหารจัดการน้ำในช่วงฤดูแล้งให้สอดคล้องกับปริมาณน้ำต้นทุนในอ่างเก็บน้ำ เพื่อสนับสนุนการใช้น้ำทุกกิจกรรมในพื้นที่ต่างๆ อย่างทั่วถึงและพอเพียง รวมทั้งมีน้ำสำรองไว้ส่วนหนึ่งสำหรับการอุปโภค-บริโภค การรักษาระบบนิเวศน์ การอุตสาหกรรมและการเพาะปลูกพืชต้นฤดูฝนปีถัดไป
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดมีค่าเป็นบวก (+) หมายถึงมีปริมาณน้ำสำรองใช้มากกว่าความต้องการ หากมีค่าเป็นลบ (-) หมายถึงมีความต้องการใช้น้ำมากกว่าปริมาณน้ำต้นทุน อาจเกิดภาวะขาดแคลนน้ในช่วงฤดูแล้ง
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>ปริมาณน้ำต้นทุนต่อความต้องการใช้น้ำ คำนวณได้โดย</p> <p style="text-align: center;">ปริมาณน้ำต้นทุน – ปริมาณน้ำที่ต้องการใช้ในช่่วงฤดูแล้ง ในปีเพาะปลูกหนึ่งๆ ในพื้นที่เป้าหมาย</p>
หน่วยวัด	ล้านลูกบาศก์เมตร
ความถี่ของข้อมูล	รายปีเพาะปลูก
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	-
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	แผนการบริหารจัดการน้ำและการเพาะปลูกพืชฤดูแล้งในเขตชลประทาน สำนักบริหารจัดการน้ำและอุทกวิทยา กรมชลประทาน กระทรวงเกษตรและสหกรณ์
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 4: การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	ประสิทธิภาพการใช้น้ำในพื้นที่ชลประทานเพิ่มขึ้น
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	105. สัดส่วนหมู่บ้านมีน้ำใช้เพื่อการเกษตรเพียงพอตลอดปี
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> น้ำใช้เพื่อการเกษตร หมายถึง น้ำใช้เพื่อการเพาะปลูกและการเลี้ยงสัตว์ ตามเกณฑ์ของ กชช.2ค. กชช. 2ค. ทำการสำรวจหมู่บ้านและชุมชนถึงการมีน้ำใช้เพื่อการเกษตรหรือการเพาะปลูก โดยแบ่งกลุ่มหมู่บ้านออกเป็น 5 กลุ่มคือ มีน้ำใช้เพื่อการเพาะปลูกไม่เพียงพอเพียงพอเฉพาะฤดูฝน เพียงพอตลอดปี ไม่มีแหล่งน้ำสำหรับเพาะปลูก และไม่ได้ใช้แหล่งน้ำสำหรับการเพาะปลูก สัดส่วนหมู่บ้านมีน้ำใช้เพื่อการเกษตรเพียงพอตลอดปี หมายถึง ร้อยละของหมู่บ้านที่มีน้ำใช้เพื่อการเพาะปลูกเพียงพอตลอดปี เทียบต่อจำนวนหมู่บ้านทั้งหมด
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดนี้เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงสถานการณ์ในการทำการเกษตรของครัวเรือนในแต่ละพื้นที่ในช่วงฤดูแล้ง โดยพิจารณาจากแหล่งน้ำและความเพียงพอของการใช้น้ำทำการเกษตร
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าอยู่ระหว่าง 0-100 โดยยิ่งมีค่ามากหรือเข้าใกล้ 100 เท่าไรยิ่งดี แสดงให้เห็นว่า หมู่บ้านในพื้นที่ส่วนใหญ่มีแหล่งน้ำใช้เพื่อการเกษตรเพียงพอตลอดทั้งปี ในทางตรงกันข้าม หากมีค่าน้อยหรือมีค่าเข้าใกล้ศูนย์ สะท้อนให้เห็นว่า ยังมีชุมชนหรือหมู่บ้านที่ยังขาดแคลนแหล่งน้ำเพื่อการเกษตร หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรให้ความสำคัญในการเข้าไปดูแลแก้ไข
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนหมู่บ้านมีน้ำใช้เพื่อการเกษตรเพียงพอตลอดปี คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนหมู่บ้านในพื้นที่ที่มีน้ำใช้เพื่อการเกษตรเพียงพอตลอดปี (แห่ง)}}{\text{จำนวนหมู่บ้านทั้งหมดในพื้นที่ (แห่ง)}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี (ปีเว้นปี)
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ทำการสำรวจทุก 2 ปี ดังนั้นข้อมูลในการประเมินใช้ซ้ำ 2 ปี
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	แบบสำรวจข้อมูลพื้นฐานระดับหมู่บ้าน (กชช. 2ค) ศูนย์ข้อมูลเพื่อการพัฒนาชุมชน กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 4: การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	พื้นที่และมูลค่าความเสียหายจากอุทกภัยและภัยแล้งมีแนวโน้มลดลง
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	106. สัดส่วนพื้นที่ (หมู่บ้าน) ที่ประสบอุทกภัย และภัยแล้ง
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเชิงลบ อ่านค่าผกผัน (ค่ามากยิ่งต้องเฝ้าระวัง)
สาขาสถิติทางการ	ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> • อุทกภัย หมายถึง ภัยหรืออันตรายที่เกิดจากภาวะน้ำท่วม ซึ่งภาวะดังกล่าวอาจเกิดขึ้นจากการที่น้ำทะเลหรือน้ำในแม่น้ำลำคลองมีระดับสูงขึ้นมากกว่าปกติหรืออาจเกิดจากการที่มีฝนตกหนักติดต่อกันเป็นระยะเวลาอันยาวนานทำให้น้ำฝนไหลบ่าจากภูเขาหรือที่สูงลงมายังพื้นที่ราบที่อยู่ด้านล่าง หรืออาจเกิดจากการที่น้ำฝนที่ตกลงมาในปริมาณมากไม่สามารถระบายหรือไหลออกจากพื้นที่นั้นๆ ได้ทันท่วงที ทำให้ระดับน้ำฝนที่เจิ่งนองอยู่ตามพื้นมีระดับสูงขึ้นเกิดเป็นภาวะน้ำท่วมขัง ส่งผลให้เกิดความสูญเสียแก่ชีวิตและทรัพย์สิน ลักษณะของอุทกภัยแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ คือ น้ำท่วมฉับพลัน และน้ำท่วมแบบค่อยเป็นค่อยไป • ภัยแล้ง หมายถึง ภัยที่เกิดจากการขาดแคลนน้ำในพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่งเป็นเวลานาน จนก่อให้เกิดความแห้งแล้ง และส่งผลกระทบต่อชุมชน ส่วนใหญ่เกิดจากฝนแล้งและทิ้งช่วงซึ่งฝนแล้งเป็นภาวะปริมาณฝนตกน้อยกว่าปกติหรือฝนไม่ตกต้องตามฤดูกาล
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดนี้เพื่อประเมินสถานการณ์ผลกระทบจากการเกิดอุทกภัยและภัยแล้ง ซึ่งเป็นภัยธรรมชาติที่เกิดขึ้นได้บ่อยในประเทศไทย เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการปรับตัวเพื่อรองรับผลกระทบจากภัยธรรมชาติ รวมไปถึงจัดระบบป้องกันและเตือนภัยล่วงหน้า
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าอยู่ระหว่าง 0-100 โดยเป็นตัวชี้วัดเชิงลบซึ่งอ่านค่าแบบผกผัน คือหากมีค่ามากหรือเข้าใกล้ 100 เท่าไรยิ่งต้องเฝ้าระวัง เนื่องจากแสดงให้เห็นว่า หมู่บ้านในพื้นที่ส่วนใหญ่ประสบปัญหาอุทกภัยและหรือภัยแล้ง ซึ่งควรวิเคราะห์เพิ่มเติมว่า ภัยที่ประสบเป็นภัยประเภทใด รวมทั้งพิจารณาร่วมกับจำนวนครั้งในการเกิดภัย เนื่องจากบางพื้นที่อาจมีการประสบภัยซ้ำซาก เช่น บางพื้นที่ประสบภัยต่อเนื่องทุกปี หรือในรอบปีมีการประสบภัยหลายครั้ง หรือบางพื้นที่ประสบทั้งอุทกภัยและภัยแล้ง เป็นต้น
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนพื้นที่หมู่บ้านที่ประสบอุทกภัย และภัยแล้ง คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนหมู่บ้านที่ประสบอุทกภัยและหรือประสบภัยแล้งในรอบปีหนึ่งๆ (แห่ง)}}{\text{จำนวนหมู่บ้านทั้งหมดในพื้นที่ (แห่ง)}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัด/ข้อพิจารณา	ควรพิจารณาควบคู่กับสถิติจำนวนครั้งในการเกิดภัยในแต่ละพื้นที่ เนื่องจากมีหลายหมู่บ้านที่ประสบทั้งอุทกภัยและภัยแล้ง และในรอบปีอาจประสบภัยมากกว่าหนึ่งครั้ง
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	หนังสือสถิติสาธารณสุข ส่วนวิเคราะห์และประเมินสถานการณ์ ศูนย์อำนวยการบรรเทาสาธารณภัย กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
หมายเหตุ	na หมายถึง ไม่มีรายงานการเกิดภัยในพื้นที่

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 4: การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	พื้นที่และมูลค่าความเสียหายจากอุทกภัยและภัยแล้งมีแนวโน้มลดลง
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	107. มูลค่าความเสียหายจากอุทกภัย และภัยแล้ง
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเชิงลบ อ่านค่าผกผัน (ค่ามากยิ่งต้องเฝ้าระวัง)
สาขาสถิติทางการ	ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> • อุทกภัย หมายถึง ภัยหรืออันตรายที่เกิดจากภาวะน้ำท่วม ซึ่งภาวะดังกล่าวอาจเกิดขึ้นจากการที่น้ำทะเลหรือน้ำในแม่น้ำลำคลองมีระดับสูงขึ้นมากกว่าปกติหรืออาจเกิดจากการที่มีฝนตกหนักติดต่อกันเป็นระยะเวลาอันยาวนานทำให้น้ำฝนไหลบ่าจากภูเขาหรือที่สูงลงมายังพื้นที่ราบที่อยู่ด้านล่าง หรืออาจเกิดจากการที่น้ำฝนที่ตกลงมาในปริมาณมากไม่สามารถระบายหรือไหลออกจากพื้นที่นั้นๆ ได้ทันท่วงที ทำให้ระดับน้ำฝนที่เจ็มนองอยู่ตามพื้นมีระดับสูงขึ้นเกิดเป็นภาวะน้ำท่วมขัง ส่งผลให้เกิดความสูญเสียแก่ชีวิตและทรัพย์สิน ลักษณะของอุทกภัยแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ คือ น้ำท่วมฉับพลัน และน้ำท่วมแบบค่อยเป็นค่อยไป • ภัยแล้ง หมายถึง ภัยที่เกิดจากการขาดแคลนน้ำในพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่งเป็นเวลานาน จนก่อให้เกิดความแห้งแล้ง และส่งผลกระทบต่อชุมชน ส่วนใหญ่เกิดจากฝนแล้งและทิ้งช่วงซึ่งฝนแล้งเป็นภาวะปริมาณฝนตกน้อยกว่าปกติหรือฝนไม่ตกต้องตามฤดูกาล
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดนี้เพื่อประเมินสถานการณ์ผลกระทบจากการเกิดอุทกภัยและภัยแล้ง ซึ่งเป็นภัยธรรมชาติที่เกิดขึ้นได้บ่อยในประเทศไทย เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการปรับตัวเพื่อรองรับผลกระทบจากภัยธรรมชาติ รวมไปถึงจัดระบบป้องกันและเตือนภัยล่วงหน้า
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเป็นปัจจัยเชิงลบ อาจค่าแบบผกผัน คือยิ่งมีค่ามากยิ่งต้องเฝ้าระวัง เนื่องจากสะท้อนให้เห็นว่า ในพื้นที่ได้รับความเสียหายจากภัยธรรมชาติในเกณฑ์ที่สูง หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ต้องเร่งหามาตรการป้องกันและเฝ้าระวัง
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	มูลค่าความเสียหายจากอุทกภัย และภัยแล้ง คำนวณได้โดย มูลค่าความเสียหายที่เกิดจากอุทกภัย + มูลค่าความเสียหายที่เกิดจากภัยแล้ง ในรอบปีหนึ่งๆ ในพื้นที่เป้าหมาย
หน่วยวัด	บาท
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	-
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	หนังสือสถิติสาธารณสุข ส่วนวิเคราะห์และประเมินสถานการณ์ ศูนย์อำนวยการบรรเทาสาธารณภัย กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
หมายเหตุ	na หมายถึง ไม่มีรายงานการเกิดภัยในพื้นที่

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 4: การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	พื้นที่ชลประทานเพิ่มขึ้นปีละ 350,000 ไร่
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	108. พื้นที่ชลประทาน
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
คำนิยาม ความหมาย	พื้นที่ชลประทาน หมายถึง พื้นที่ในเขตโครงการชลประทาน ส่วนที่ได้รับน้ำจากระบบส่งน้ำ และสามารถนำน้ำไปใช้เป็นประโยชน์เพื่อการเพาะปลูกได้ โดยโครงการชลประทานแยกเป็น 3 กลุ่มโครงการ ได้แก่ <ol style="list-style-type: none"> 1) โครงการชลประทานขนาดใหญ่และขนาดกลางที่มีพื้นที่ตั้งแต่ 30,000 ไร่ 2) โครงการขนาดกลางที่มีพื้นที่น้อยกว่า 30,000 ไร่ โครงการชลประทานขนาดเล็กและโครงการสูบน้ำด้วยไฟฟ้า 3) โครงการชลประทานราษฎร์หรือพื้นที่เกษตรที่มีศักยภาพในการใช้น้ำจากลำน้ำ
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดนี้เพื่อประเมินสถานการณ์การเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการน้ำทั้งระบบเพื่อลดปัญหาการขาดแคลนน้ำและบรรเทาอุทกภัย ซึ่งตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 มีเป้าหมายในการเพิ่มพื้นที่ชลประทานให้ได้เฉลี่ยปีละ 350,000 ไร่
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดยังมีค่ามากยิ่งขึ้น สะท้อนให้เห็นว่า ในพื้นที่มีศักยภาพด้านการชลประทาน
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	พื้นที่ชลประทานรายจังหวัด คำนวณได้โดย พื้นที่ชลประทานรวมโครงการฯ ขนาดใหญ่ + กลาง + เล็ก + สูบน้ำด้วยไฟฟ้า + แก้มลิง ในปีที่จัดเก็บข้อมูล ในพื้นที่เป้าหมาย
หน่วยวัด	ไร่
ความถี่ของข้อมูล	รายปีงบประมาณ
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	-
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	กรมชลประทาน กระทรวงเกษตรและสหกรณ์การเกษตร (รายงานข้อมูลสารสนเทศโครงการชลประทาน สรุปผลการดำเนินงานโครงการชลประทานประเภทต่างๆ จำแนกตามสำนักชลประทาน/จังหวัด ตามปีงบประมาณ)
หมายเหตุ	na (Not available) ไม่มีข้อมูล

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 4: การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	สัดส่วนของขยะมูลฝอยชุมชนได้รับการจัดการอย่างถูกต้องและนำไปใช้ประโยชน์ไม่น้อยกว่าร้อยละ 35 สัดส่วนของเสียอันตรายชุมชนที่ได้รับการกำจัดอย่างถูกต้องไม่น้อยกว่าร้อยละ 30 และกากอุตสาหกรรมอันตรายทั้งหมดเข้าสู่ระบบการจัดการที่ถูกต้อง
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	109. ปริมาณขยะมูลฝอยเฉลี่ย
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเชิงลบ
สาขาสถิติทางการ	ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
คำนิยาม ความหมาย	<p>ปริมาณขยะมูลฝอย หมายถึง ปริมาณขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้นในพื้นที่ให้บริการ รวมกับปริมาณขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้นในพื้นที่ที่ไม่มีการให้บริการ โดยมีการกำหนดนิยามเฉพาะเพื่อการวัดประเมินดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> ● ปริมาณขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้นในพื้นที่ให้บริการ จากการสำรวจข้อมูลโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินการสำรวจปริมาณขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้นจริงในพื้นที่ (= ขยะที่เก็บขนได้ + ขยะใช้ประโยชน์ + ขยะที่ตกค้างจากการเก็บขน) ● ปริมาณขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้นในพื้นที่ที่ไม่มีการให้บริการ ได้จากการคำนวณอัตราการเกิดขยะมูลฝอย (จากการศึกษาของกรมควบคุมมลพิษ) คูณด้วยจำนวนประชากรตามทะเบียนราษฎรในพื้นที่ที่ไม่มีการให้บริการ
คำอธิบาย	ค่าตัวชี้วัดเพื่อประเมินสถานการณ์การเกิดขยะในแต่ละพื้นที่
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเป็นปัจจัยเชิงลบ ยิ่งมีค่ามากยิ่งต้องเฝ้าระวัง เนื่องจากสะท้อนให้เห็นว่าในพื้นที่มีปริมาณขยะที่มาก ส่งผลกระทบต่อปัญหาสิ่งแวดล้อม และสะท้อนภาวะการบริหารจัดการในการกำจัดขยะที่สูงขึ้น
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>ปริมาณขยะมูลฝอยเฉลี่ย คำนวณได้โดย</p> <p style="text-align: center;">ปริมาณขยะมูลฝอยทั้งหมดที่เกิดขึ้นในพื้นที่ที่ทำการสำรวจ</p> <p>- ค่าสถิติที่ใช้ในการประเมินศักยภาพระดับพื้นที่ เป็นข้อมูลที่คำนวณหาค่าสำเร็จแล้วโดย สสช.</p>
หน่วยวัด	ตันต่อวัน
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	-
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	กรมควบคุมมลพิษ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รวบรวมโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 4: การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	สัดส่วนของขยะมูลฝอยชุมชนได้รับการจัดการอย่างถูกต้องและนำไปใช้ประโยชน์ไม่น้อยกว่าร้อยละ 35 สัดส่วนของเสียอันตรายชุมชนที่ได้รับการกำจัดอย่างถูกต้องไม่น้อยกว่าร้อยละ 30 และกากอุตสาหกรรมอันตรายทั้งหมดเข้าสู่ระบบการจัดการที่ถูกต้อง
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	110. สัดส่วนขยะมูลฝอยที่ถูกนำไปใช้ประโยชน์
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ปริมาณขยะมูลฝอยที่ถูกนำไปใช้ประโยชน์ หมายถึง 1) ปริมาณขยะมูลฝอยที่มีการถูกดึงกลับไปใช้ประโยชน์ก่อนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเก็บขนไปกำจัด รวมกับ 2) ปริมาณขยะมูลฝอยที่มีการดึงกลับไปใช้ประโยชน์ในสถานที่กำจัดขยะมูลฝอย และ 3) ในพื้นที่ที่ไม่มีบริการให้บริการ การนำขยะมูลฝอยกลับมาใช้ประโยชน์ เป็นการนำขยะไปใช้ประโยชน์ผ่านกิจกรรมต่างๆ เช่น ผ่านการรีไซเคิล กิจกรรม Big Cleaning Day กิจกรรมทำปุ๋ยหมัก ฆ่าหมักชีวภาพ กิจกรรมร้านรับซื้อของเก่าสีเขียว กิจกรรมธนาคารขยะชุมชน ธนาคารขยะโรงเรียน ศูนย์รีไซเคิลชุมชน กิจกรรมขยะแลกไข่ ขยะแลกของ กิจกรรมตลาดนัดมือสอง การนำขยะมูลฝอยมาผลิตพลังงานไฟฟ้าและเชื้อเพลิงทดแทน เป็นต้น รวมทั้งปริมาณขยะรีไซเคิลที่มีการคัดแยกที่สถานที่กำจัดขยะมูลฝอย
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดนี้เพื่อประเมินสถานการณ์การจัดการขยะชุมชนได้อย่างถูกสุขอนามัย รวมถึงการเพิ่มมูลค่าด้วยการนำขยะกลับมาใช้ประโยชน์
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดแสดงอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าอยู่ระหว่าง 0-100 โดยหากมีค่ายิ่งมากหรือเข้าใกล้ 100 มากเท่าไรยิ่งดี สะท้อนให้เห็นว่า ในพื้นที่ที่มีกระบวนการจัดการขยะที่ดี ให้ความสำคัญในการรีไซเคิลขยะและเพิ่มมูลค่าเพิ่มด้วยการนำขยะมาใช้ประโยชน์
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนขยะมูลฝอยที่ถูกนำไปใช้ประโยชน์ คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{ปริมาณขยะมูลฝอยทั้งหมดในพื้นที่ที่ถูกนำไปใช้ประโยชน์}}{\text{ปริมาณขยะมูลฝอยทั้งหมดที่เกิดขึ้นในพื้นที่}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	-
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	กรมควบคุมมลพิษ (รายงานสถานการณ์ขยะมูลฝอยชุมชนของประเทศไทย)
หมายเหตุ	ข้อมูลปริมาณขยะปี 2556-2559 มีหน่วยเป็นตันต่อปี ส่วนปี 2560 มีหน่วยเป็นตันต่อวัน

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 4: การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	สัดส่วนของขยะมูลฝอยชุมชนที่ได้รับการจัดการอย่างถูกต้องและนำไปใช้ประโยชน์ไม่น้อยกว่าร้อยละ 35 สัดส่วนของเสียอันตรายชุมชนที่ได้รับการกำจัดอย่างถูกต้องไม่น้อยกว่าร้อยละ 30 และกากอุตสาหกรรมอันตรายทั้งหมดเข้าสู่ระบบการจัดการที่ถูกต้อง
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	111. สัดส่วนขยะมูลฝอยชุมชนที่ได้รับการจัดการอย่างถูกต้อง
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● ปริมาณขยะมูลฝอยชุมชนที่ได้รับการจัดการอย่างถูกต้อง หมายถึง ปริมาณขยะมูลฝอยที่นำไปกำจัดอย่างถูกต้อง รวมกับปริมาณขยะมูลฝอยที่นำกลับมาใช้ประโยชน์ ● กระบวนการจัดการขยะมูลฝอยที่ถูกต้อง ประกอบด้วย การฝังกลบเชิงวิศวกรรม (Engineer Landfill) การฝังกลบอย่างถูกหลักสุขาภิบาล (Sanitary Landfill) เตาเผาที่มีระบบกำจัดมลพิษทางอากาศ การแปรรูปเพื่อผลิตพลังงาน (WTE) การหมักทำปุ๋ย (Compost) การแปรรูปขยะเป็นเชื้อเพลิง (RDF) และการกำจัดขยะมูลฝอยแบบเชิงกล-ชีวภาพ (MBT) การฝังกลบแบบเทกองควบคุม (Control Dump) ขนาดน้อยกว่า 50 ตัน/วัน และเตาเผา ขนาดน้อยกว่า 10 ตัน/วัน ที่มีระบบกำจัดอากาศเสีย
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดนี้เพื่อประเมินสถานการณ์การจัดการขยะชุมชนได้อย่างถูกสุขาภิบาล รวมถึงการเพิ่มมูลค่าด้วยการนำขยะกลับมาใช้ประโยชน์
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดแสดงอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าอยู่ระหว่าง 0-100 โดยหากมีค่ายิ่งมากหรือเข้าใกล้ 100 มากเท่าไรยิ่งดี สะท้อนให้เห็นว่า ในพื้นที่มีกระบวนการจัดการขยะที่ดี ให้ความสำคัญในการกำจัดขยะและรีไซเคิลขยะ
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนขยะมูลฝอยชุมชนที่ได้รับการกำจัดอย่างถูกต้อง คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{ปริมาณขยะมูลฝอยชุมชนที่จัดการได้ (ถูกกำจัดอย่างถูกต้อง + นำกลับมาใช้ประโยชน์)} \times 100}{\text{ปริมาณขยะมูลฝอยทั้งหมดที่เกิดขึ้นในพื้นที่}}$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	-
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	กรมควบคุมมลพิษ (รายงานสถานการณ์ขยะมูลฝอยชุมชนของประเทศไทย)
หมายเหตุ	ข้อมูลปริมาณขยะปี 2556-2559 มีหน่วยเป็นตันต่อปี ส่วนปี 2560 มีหน่วยเป็นตันต่อวัน

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 4: การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	สัดส่วนของขยะมูลฝอยชุมชนได้รับการจัดการอย่างถูกต้องและนำไปใช้ประโยชน์ไม่น้อยกว่าร้อยละ 35 สัดส่วนของเสียอันตรายชุมชนที่ได้รับการกำจัดอย่างถูกต้องไม่น้อยกว่าร้อยละ 30 และกากอุตสาหกรรมอันตรายทั้งหมดเข้าสู่ระบบการจัดการที่ถูกต้อง
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	112. ปริมาณการจัดการกากอุตสาหกรรมอันตรายที่เข้าสู่ระบบการจัดการ
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> กากอุตสาหกรรมอันตราย หมายถึง สิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่มีองค์ประกอบหรือปนเปื้อนสารอันตราย หรือที่มีคุณสมบัติที่เป็นอันตราย ซึ่งตามกฎหมายนิยาม “สิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว” หมายถึงของเสียหรือสิ่งที่ไม่ใช้แล้วที่เกิดจากการประกอบกิจการโรงงานตั้งแต่กระบวนการรับวัตถุดิบ การผลิต การตรวจสอบคุณภาพ การบำบัดมลพิษ การซ่อมบำรุงเครื่องจักร/อุปกรณ์ การรื้อถอน/ก่อสร้างอาคารภายในบริเวณโรงงาน รวมทั้งกากตะกอน หรือสิ่งตกค้างจากสิ่งเหล่านั้น ทั้งที่อยู่ในสถานะของแข็งของเหลว กึ่งแข็ง กึ่งเหลวหรือก๊าซ ทั้งนี้รวมถึงของเสียอันตรายที่เกิดจากอาคารสำนักงานและที่พักคนงานที่อยู่ภายในโรงงาน ในการกำกับดูแลการจัดการกากอุตสาหกรรมของผู้เกี่ยวข้อง ได้แก่ ผู้ก่อกำเนิดกากของเสีย (Waste generator) ผู้รวบรวมขนส่ง (Waste transporter) และผู้รับบำบัดกำจัด (Waste processor) กรมโรงงานอุตสาหกรรมจะทำหน้าที่เป็นผู้กำกับดูแล (Waste regulator) โดยข้อมูลการจัดการจะถูกรวบรวมไว้ในฐานข้อมูลของเสียของกรมโรงงานอุตสาหกรรมเพื่อใช้ในการบริหารจัดการกากอุตสาหกรรมต่อไป
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดนี้เพื่อประเมินสถานการณ์การจัดการกากอุตสาหกรรมอันตรายที่ถูกต้อง
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดยังมีค่าเชิงบวก สะท้อนให้เห็นว่า ในพื้นที่มีกากอุตสาหกรรมอันตรายที่เข้าสู่ระบบการจัดการที่ถูกต้องในปริมาณมาก
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	ปริมาณการจัดการกากอุตสาหกรรมอันตรายที่เข้าสู่ระบบการจัดการ คำนวณได้โดย ผลรวมปริมาณกากอุตสาหกรรมอันตรายในพื้นที่ที่เข้าสู่ระบบการจัดการ ในปีเก็บข้อมูล <i>- ค่าสถิติที่ใช้ในการประเมินศักยภาพระดับพื้นที่ เป็นข้อมูลที่คำนวณหาค่าสำเร็จแล้วโดยกรมโรงงานฯ</i>
หน่วยวัด	ตัน
ความถี่ของข้อมูล	รายปีงบประมาณ (1 ตุลาคม – 30 กันยายนของปี)
ข้อจำกัด/ข้อพิจารณา	ควรพิจารณาควบคู่กับปริมาณกากอุตสาหกรรมอันตรายที่เกิดขึ้นทั้งหมดในพื้นที่ และหาค่าสัดส่วนร้อยละของกากอุตสาหกรรมอันตรายที่เข้าสู่ระบบการจัดการที่ถูกต้อง
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	กรมโรงงานอุตสาหกรรม (ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร)
หมายเหตุ	เริ่มจัดเก็บข้อมูลปี พ.ศ. 2560

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 4: การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน												
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	คุณภาพน้ำของแม่น้ำสายหลักที่อยู่ในเกณฑ์ดีเพิ่มขึ้น												
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	113. ผลตรวจวัดคุณภาพน้ำ (WQI)												
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเชิงบวก												
สาขาสถิติทางการ	ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม												
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ดัชนีคุณภาพน้ำ (Water Quality Index; WQI) คือ การรายงานคุณภาพน้ำโดยรวมเป็นคะแนนค่าดัชนีคุณภาพน้ำเพียงค่าเดียว จากการนำผลการตรวจวัดคุณภาพน้ำหลายตัวมาประเมินร่วมกัน โดยในปี พ.ศ.2554 ได้ปรับมาใช้เพียง 5 พารามิเตอร์ ได้แก่ ค่าออกซิเจนละลายน้ำ ค่าความสกปรกในรูปสารอินทรีย์ ค่าแบคทีเรียกลุ่มโคลิฟอร์ม ค่าแบคทีเรียกลุ่มฟีคอลโคลิฟอร์ม และค่าแอมโมเนีย-ไนโตรเจน 												
คำอธิบาย	ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 มีเป้าหมายในการสร้างคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่ดี ลดมลพิษและผลกระทบต่อสุขภาพ โดยควบคุมคุณภาพน้ำในแหล่งน้ำและแม่น้ำสายสำคัญให้อยู่ในเกณฑ์ดีเพิ่มขึ้น												
การอ่านค่าตัวชี้วัด	<p>ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปคะแนนมีค่าระหว่าง 0-100 หากยิ่งมีค่ามากยิ่งดี โดยได้มีการกำหนดเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพน้ำ ออกเป็น 5 ช่วงคะแนน ดังนี้:</p> <table border="1" data-bbox="491 994 999 1272"> <thead> <tr> <th>ระดับคะแนน WQI</th> <th>ความหมาย</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td>90-100</td> <td>ดีมาก</td> </tr> <tr> <td>71-90</td> <td>ดี</td> </tr> <tr> <td>61-70</td> <td>พอใช้</td> </tr> <tr> <td>31-60</td> <td>เสื่อมโทรม</td> </tr> <tr> <td>0-30</td> <td>เสื่อมโทรมมาก</td> </tr> </tbody> </table>	ระดับคะแนน WQI	ความหมาย	90-100	ดีมาก	71-90	ดี	61-70	พอใช้	31-60	เสื่อมโทรม	0-30	เสื่อมโทรมมาก
ระดับคะแนน WQI	ความหมาย												
90-100	ดีมาก												
71-90	ดี												
61-70	พอใช้												
31-60	เสื่อมโทรม												
0-30	เสื่อมโทรมมาก												
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>ดัชนีคุณภาพน้ำ (Water Quality Index; WQI) คำนวณได้โดย</p> <p>ค่าเฉลี่ยรายปีของ (คะแนน 5 พารามิเตอร์ (DO,BOD,TCB,FCB,NH3) – คะแนนพิเศษ)</p> <p>- ค่าสถิติที่ใช้ในการประเมินศักยภาพระดับจังหวัด เป็นข้อมูลที่คำนวณหาค่าสำเร็จแล้วโดยกรมควบคุมมลพิษ</p> <p>- ใช้ค่าเฉลี่ยของค่าสถิติรายจังหวัดในกลุ่ม/ภาค เป็นตัวแทนค่าสถิติของกลุ่มจังหวัด/ภาคนั้นๆ เฉพาะวัตถุประสงค์เพื่อให้สามารถทำการประเมินศักยภาพของกลุ่มจังหวัดและภาคได้</p>												
หน่วยวัด	คะแนน 1-100												
ความถี่ของข้อมูล	รายปี												
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	การวัดคุณภาพน้ำในปัจจุบันดำเนินการตรวจวัดเฉพาะแหล่งน้ำสายหลักและแม่น้ำสายสำคัญเท่านั้น ซึ่งยังไม่ครอบคลุมแหล่งน้ำทุกจุดทั่วประเทศ (บางจังหวัดจึงไม่มีข้อมูลดัชนีคุณภาพน้ำ)												
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักจัดการคุณภาพน้ำ กรมควบคุมมลพิษ												
หมายเหตุ	ค่าสถิติของกลุ่มจังหวัด/ภาค/ภาพรวม 76 จังหวัด ที่ประมาณโดยค่าเฉลี่ยของค่าสถิติรายจังหวัดในกลุ่ม/ภาคนั้น อาจมีค่าคลาดเคลื่อนจากค่าจริงเล็กน้อย												

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 4: การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน																		
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	คุณภาพน้ำของแม่น้ำสายหลักที่อยู่ในเกณฑ์ดีเพิ่มขึ้น																		
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	114. ผลตรวจวัดคุณภาพน้ำทะเลชายฝั่ง (MWQI)																		
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเชิงบวก																		
สาขาสถิติทางการ	ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม																		
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ดัชนีคุณภาพน้ำทะเล (Marine Water Quality Index : MWQI) เป็นเครื่องมือที่กรมควบคุมมลพิษพัฒนาขึ้นเพื่อใช้ประเมินสถานการณ์คุณภาพน้ำทะเลโดยรวม โดยคำนวณจากข้อมูลคุณภาพน้ำทะเล 8 พารามิเตอร์ ได้แก่ ออกซิเจนละลาย (DO) แบคทีเรียกลุ่มโคลิฟอร์มทั้งหมด (TCB) ฟอสเฟต – ฟอสฟอรัส (PO4-P) ไนเตรต – ไนโตรเจน (NO3-N) อุณหภูมิ (Temp.) สารแขวนลอย (SS) ความเป็นกรด – ด่าง (pH) แอมโมเนีย – ไนโตรเจน (NH3-N) อย่างไรก็ตามหากคุณภาพน้ำทะเลมีปริมาณสารกำจัดศัตรูพืชและสัตว์ และสารเป็นพิษ (Toxic elements) เกินมาตรฐานคุณภาพน้ำทะเล ดัชนีคุณภาพน้ำทะเลจะมีค่าเป็น “0” โดยทันที การวัดคุณภาพน้ำทะเลชายฝั่ง เป็นการสำรวจและเก็บตัวอย่างน้ำทะเลจากสถานีเก็บตัวอย่างคุณภาพน้ำที่มีอยู่ 240 สถานี ครอบคลุม 23 จังหวัดทั่วประเทศ โดยดำเนินการเก็บปีละ 2 ครั้ง ครั้งที่ 1 ระหว่างเดือนกุมภาพันธ์-มีนาคม ซึ่งเป็นตัวแทนของฤดูแล้ง และครั้งที่ 2 ระหว่างเดือนมิถุนายน-กรกฎาคม ซึ่งเป็นตัวแทนของฤดูฝน น้ำทะเล หมายถึง น้ำทั้งหมดในเขตน่านน้ำไทย แต่ไม่รวมถึงน้ำในแหล่งน้ำผิวดิน ตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ เรื่องกำหนดมาตรฐานคุณภาพน้ำในแหล่งน้ำผิวดิน 																		
คำอธิบาย	ตามแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 12 มีเป้าหมายในการสร้างคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่ดี ลดมลพิษและผลกระทบต่อสุขภาพ โดยควบคุมคุณภาพน้ำในแหล่งน้ำให้อยู่ในเกณฑ์ดีเพิ่มขึ้น																		
การอ่านค่าตัวชี้วัด	<p>ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปคะแนนมีค่าระหว่าง 0-100 หากยังมีค่ามากยิ่งขึ้น โดยได้มีการกำหนดเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพน้ำทะเลในภาพรวมที่ใช้ในประเทศไทย ดังนี้:</p> <table border="1"> <thead> <tr> <th>ระดับคะแนน MWQI</th> <th>เกณฑ์คะแนน</th> <th>ความหมาย</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td>91-100</td> <td>5</td> <td>ดีมาก</td> </tr> <tr> <td>81-90</td> <td>4</td> <td>ดี</td> </tr> <tr> <td>51-80</td> <td>3</td> <td>พอใช้</td> </tr> <tr> <td>26-50</td> <td>2</td> <td>เสื่อมโทรม</td> </tr> <tr> <td>0-25</td> <td>1</td> <td>เสื่อมโทรมมาก</td> </tr> </tbody> </table>	ระดับคะแนน MWQI	เกณฑ์คะแนน	ความหมาย	91-100	5	ดีมาก	81-90	4	ดี	51-80	3	พอใช้	26-50	2	เสื่อมโทรม	0-25	1	เสื่อมโทรมมาก
ระดับคะแนน MWQI	เกณฑ์คะแนน	ความหมาย																	
91-100	5	ดีมาก																	
81-90	4	ดี																	
51-80	3	พอใช้																	
26-50	2	เสื่อมโทรม																	
0-25	1	เสื่อมโทรมมาก																	
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>ดัชนีคุณภาพน้ำทะเล (Marine Water Quality Index; MWQI) คำนวณได้โดย</p> <p style="text-align: center;">MWQI รายปี = ค่าเฉลี่ยของทุกจุดตรวจวัดน้ำทะเลในจังหวัดนั้น ในปีเก็บข้อมูล</p> <p>โดย MWQI = ค่าเฉลี่ยของพารามิเตอร์ (DO, TCB, PO4-P, NO3-N, Temp, SS, pH, NH3-N) – คะแนนพิเศษ</p> <p>- ค่าสถิติที่ใช้ในการประเมินศักยภาพระดับจังหวัด เป็นข้อมูลที่คำนวณหาค่าสำเร็จแล้วโดยกรมควบคุมมลพิษ</p> <p>- ใช้ค่าเฉลี่ยของค่าสถิติรายจังหวัดในกลุ่ม/ภาค เป็นตัวแทนค่าสถิติของกลุ่มจังหวัด/ภาคนั้นๆ เฉพาะวัตถุประสงค์เพื่อให้สามารถทำการประเมินศักยภาพของกลุ่มจังหวัดและภาคได้</p>																		
หน่วยวัด	คะแนน 1-100																		
ความถี่ของข้อมูล	รายปี																		
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักจัดการคุณภาพน้ำ กรมควบคุมมลพิษ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม																		

ความหมายตัวชี้วัด

หมายเหตุ	na = Not Available ไม่มีพื้นที่ทะเล/ชายฝั่ง หรือไม่มีข้อมูลการสำรวจในปีนั้นๆ
0419	รหัสแผนที่ 12
ตัวชี้วัด แผนที่ 12	คุณภาพอากาศในพื้นที่วิกฤติหมอกควันได้รับการแก้ไขและมีค่าอยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	115. สัดส่วนจำนวนวันที่มีคุณภาพอากาศ (ค่า AQI) อยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ดัชนีคุณภาพอากาศ (Air Quality Index: AQI) เป็นการรายงานข้อมูลคุณภาพอากาศในรูปแบบที่ง่ายต่อความเข้าใจของประชาชนทั่วไป เพื่อเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ให้สาธารณชนได้รับทราบถึงสถานการณ์มลพิษทางอากาศในแต่ละพื้นที่ว่าอยู่ในระดับใด มีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยหรือไม่ ซึ่งดัชนีคุณภาพอากาศเป็นรูปแบบสากลที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในหลายประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย สิงคโปร์ มาเลเซีย และประเทศไทย เป็นต้น ดัชนีคุณภาพอากาศที่ใช้อยู่ในประเทศไทย คำนวณโดยเทียบจากมาตรฐานคุณภาพอากาศในบรรยากาศโดยทั่วไปของสารมลพิษทางอากาศ 5 ประเภท ได้แก่ ก๊าซโอโซน (O3) เฉลี่ย 1 ชั่วโมง ก๊าซไนโตรเจนไดออกไซด์ (NO2) เฉลี่ย 1 ชั่วโมง ก๊าซคาร์บอนมอนอกไซด์ (CO) เฉลี่ย 8 ชั่วโมง ก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ (SO2) เฉลี่ย 24 ชั่วโมง และฝุ่นละอองขนาดเล็กกว่า 10 ไมครอน (PM10) เฉลี่ย 24 ชั่วโมง ดัชนีคุณภาพอากาศของประเทศไทยแบ่งเป็น 5 ระดับ คือ ตั้งแต่ 0 ถึง มากกว่า 300 โดยดัชนีคุณภาพอากาศ 100 จะมีค่าเทียบเท่ามาตรฐานคุณภาพอากาศในบรรยากาศโดยทั่วไป หากดัชนีคุณภาพอากาศมีค่าสูงเกินกว่า 100 แสดงว่าค่าความเข้มข้นของมลพิษทางอากาศมีค่าเกินมาตรฐานและคุณภาพอากาศในวันนั้นจะเริ่มมีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของประชาชน
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดสัดส่วนจำนวนวันที่มีค่า AQI อยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน เพื่อประเมินสถานการณ์สภาพอากาศโดยรวมในแต่ละพื้นที่ เพื่อบ่งชี้พื้นที่ที่ควรเฝ้าระวังและหาแนวทางลดปัญหามลพิษทางอากาศ
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าระหว่าง 0-100 หากยิ่งมีค่ามากยิ่งดี แสดงให้เห็นว่าในพื้นที่มีคุณภาพอากาศอยู่ในเกณฑ์ดีโดยส่วนใหญ่ของปีนั้นๆ ในทางตรงกันข้าม หากมีค่าน้อยหรือมีค่าเข้าใกล้ศูนย์ สะท้อนให้เห็นว่าในพื้นที่กำลังประสบปัญหามลพิษทางอากาศ
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนจำนวนวันที่มีคุณภาพอากาศ (ค่า AQI) อยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{รวมวันที่ตรวจพบค่า AQI อยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน (ไม่เกิน 100) รวมทุกสถานีตรวจวัดในพื้นที่} \times 100}{\text{รวมวันที่ทำการตรวจวัดคุณภาพอากาศ รวมทุกสถานีตรวจวัดในพื้นที่}}$ <p>โดยค่า AQI รายวัน = ค่าดัชนีย่อยของสารมลพิษทางอากาศที่มีค่าสูงสุดของวันที่ทำการตรวจวัด</p>
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	มีการวัดค่า AQI เฉพาะพื้นที่ที่มีสถานีตรวจวัดคุณภาพอากาศถาวรอัตโนมัติเท่านั้น (กรมควบคุมมลพิษ มีสถานีตรวจวัดคุณภาพอากาศถาวรอัตโนมัติ จำนวน 50 สถานี ครอบคลุมพื้นที่ 31 จังหวัดในส่วนภูมิภาค (ไม่รวมกรุงเทพมหานคร))
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักจัดการคุณภาพอากาศและเสียง กรมควบคุมมลพิษ

หมายเหตุ	na (Not Available) ไม่มีข้อมูล หรือไม่มีสถานีวิจัยวัดคุณภาพอากาศอัตโนมัติในพื้นที่
0420 ทรัพยากร 12	ยุทธศาสตร์ที่ 4: การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	ปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในภาคพลังงานและคมนาคมขนส่งลดลงไม่น้อยกว่าร้อยละ 7 ของการปล่อยในกรณีปกติ ภายในปี 2563
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	116. สัดส่วนการปล่อยก๊าซเรือนกระจกต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ แบบปริมาณลูกโซ่
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเชิงลบ
สาขาสถิติทางการ	ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● ก๊าซเรือนกระจก (Greenhouse Gases) คือ ก๊าซที่เป็นองค์ประกอบของบรรยากาศโลก ห่อหุ้มโลกไว้เสมือนเรือนกระจก ก๊าซเหล่านี้มีความจำเป็นต่อการรักษาอุณหภูมิของโลกให้คงที่ คำว่า "ก๊าซเรือนกระจก" บนโลกหมายถึงแก๊สต่างๆ เรียงตามลำดับความอุดมคือ ไอน้ำ คาร์บอนไดออกไซด์ มีเทน ไนตรัสออกไซด์ โอโซน และคลอโรฟลูโอโรคาร์บอน ก๊าซเรือนกระจกเกิดเองได้ทั้งตามธรรมชาติและจากกระบวนการอุตสาหกรรม หากปราศจากก๊าซเรือนกระจกโลกจะหนาวเย็นจนสิ่งมีชีวิตอยู่อาศัยไม่ได้ แต่การมีก๊าซเรือนกระจกมากเกินไปก็เป็นเหตุให้อุณหภูมิสูงขึ้นถึงระดับเป็นอันตรายต่อสิ่งมีชีวิต ซึ่งกิจกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์ กำลังเพิ่มปริมาณก๊าซเรือนกระจก ผลที่ตามมาคืออุณหภูมิเฉลี่ยของชั้นบรรยากาศที่เพิ่มขึ้นด้วย ● ปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจก ในรายงานนี้นับรวมการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจาก 6 สาขาที่สำคัญคือ บ้านที่อยู่อาศัย ภาคเกษตรกรรม ภาคอุตสาหกรรม ภาคธุรกิจการค้า ภาคขนส่ง และอื่นๆ
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดนี้เพื่อประเมินสถานการณ์การปล่อยก๊าซเรือนกระจกในพื้นที่เทียบกับมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมฯแบบปริมาณลูกโซ่ เพื่อบ่งชี้พื้นที่ที่ควรเฝ้าระวังและหาแนวทางลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดยังมีค่ามากยิ่งต้องเฝ้าระวัง แสดงถึงพื้นที่นั้นมีสัดส่วนการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในอัตราที่สูงเมื่อเทียบกับมูลค่าผลิตภัณฑ์โดยรวมของจังหวัด
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	สัดส่วนการปล่อยก๊าซเรือนกระจกต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ แบบปริมาณลูกโซ่ คำนวณได้โดย <u>ปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกรวมทุกสาขาในพื้นที่ (ต้นของก๊าซเรือนกระจก)</u> มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ ทุกสาขา แบบปริมาณลูกโซ่ (ล้านบาท)
หน่วยวัด	ต้นของก๊าซเรือนกระจกต่อล้านบาท
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	-
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	- ปริมาณก๊าซเรือนกระจก อ้างอิงจาก กระทรวงพลังงาน (ฐานข้อมูลพลังงานของประเทศ) - มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวม แบบปริมาณลูกโซ่ อ้างอิงจากสำนักงานพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.)

หมายเหตุ	-
----------	---

0421

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 4: การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	ปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในภาคพลังงานและคมนาคมขนส่งลดลงไม่น้อยกว่าร้อยละ 7 ของการปล่อยในกรณีปกติ ภายในปี 2563
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	117. อัตราการเปลี่ยนแปลงของปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในสาขาขนส่ง
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเชิงลบ
สาขาสถิติทางการ	ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● ก๊าซเรือนกระจก (Greenhouse Gases) คือ ก๊าซที่เป็นองค์ประกอบของบรรยากาศโลก ห่อหุ้มโลกไว้เสมือนเรือนกระจก ก๊าซเหล่านี้มีความจำเป็นต่อการรักษาอุณหภูมิของโลกให้คงที่ คำว่า "ก๊าซเรือนกระจก" บนโลกหมายถึงแก๊สต่างๆ เรียงตามลำดับความอุดมคือ ไอน้ำ คาร์บอนไดออกไซด์ มีเทน ไนตรัสออกไซด์ โอโซน และคลอโรฟลูโอโรคาร์บอน ก๊าซเรือนกระจกเกิดเองได้ทั้งตามธรรมชาติและจากกระบวนการอุตสาหกรรม หากปราศจากก๊าซเรือนกระจกโลกจะหนาวเย็นจนสิ่งมีชีวิตอยู่อาศัยไม่ได้ แต่การมีก๊าซเรือนกระจกมากเกินไปก็เป็นเหตุให้อุณหภูมิสูงขึ้นถึงระดับเป็นอันตรายต่อสิ่งมีชีวิต ● กิจกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์ กำลังเพิ่มปริมาณก๊าซเรือนกระจก ผลที่ตามมาคืออุณหภูมิเฉลี่ยของชั้นบรรยากาศที่เพิ่มขึ้นด้วย
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดนี้เพื่อประเมินสถานการณ์การปล่อยก๊าซเรือนกระจกในภาคคมนาคมขนส่งในแต่ละพื้นที่เทียบกับสถิติของปีก่อนหน้า เพื่อบ่งชี้พื้นที่ที่ควรเฝ้าระวังและหาแนวทางลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกโดยเฉพาะในภาคคมนาคมขนส่ง
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ โดยหากมีค่าเป็นบวก หมายถึงมีการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในภาคคมนาคมขนส่งเพิ่มมากขึ้นเมื่อเทียบกับปีก่อนหน้า ในทางตรงกันข้ามหากมีค่าเป็นลบ หมายถึงมีการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในภาคคมนาคมขนส่งในพื้นที่ลดลง
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	อัตราการเปลี่ยนแปลงของปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในสาขาขนส่ง คำนวณได้โดย $\frac{\text{ปริมาณปล่อยก๊าซเรือนกระจกสาขาขนส่งในพื้นที่ ปีปัจจุบัน} - \text{ปริมาณฯ ปีก่อนหน้า}}{\text{ปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสาขาขนส่งในพื้นที่ ในปีก่อนหน้า}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	-
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	กระทรวงพลังงาน (ฐานข้อมูลพลังงานของประเทศ)
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 4: การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	ระบบพยากรณ์และเตือนภัยล่วงหน้าสำหรับภาคเกษตรและการจัดการภัยพิบัติทางธรรมชาติในพื้นที่เสี่ยงภัย
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	118. จำนวนระบบพยากรณ์และอุปกรณ์เตือนภัยล่วงหน้าในพื้นที่
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ระบบพยากรณ์และอุปกรณ์เตือนภัยล่วงหน้า ในรายงานนี้นับรวมถึง หอเตือนภัย สถานีถ่ายทอดสัญญาณเตือนภัย (แม่ข่าย) หอกระจายข่าว เครื่องรับสัญญาณเตือนภัยผ่านดาวเทียม เครื่องรับสัญญาณเตือนภัยในท้องที่ และ ชุดควบคุมประจำจังหวัด
คำอธิบาย	จำนวนระบบพยากรณ์และอุปกรณ์เตือนภัยล่วงหน้าในพื้นที่ สะท้อนถึงการจัดการในการเตรียมความพร้อมเพื่อรับมือกับภัยพิบัติทางธรรมชาติ
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดยังมีค่ามาก สะท้อนถึงความพร้อมของระบบพยากรณ์และอุปกรณ์เตือนภัยล่วงหน้าในแต่ละพื้นที่ อย่างไรก็ตามเพื่อประสิทธิภาพในการจัดสรรงบประมาณ ควรพิจารณาควบคู่กับสถิติข้อมูลพื้นที่เสี่ยงภัยในการเกิดภัยธรรมชาติ ด้วยบางพื้นที่ที่ไม่มีระบบพยากรณ์และอุปกรณ์เตือนภัยล่วงหน้าอาจเนื่องจากไม่ใช่พื้นที่เสี่ยงในการเกิดภัยพิบัติ
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	จำนวนระบบพยากรณ์และอุปกรณ์เตือนภัยล่วงหน้าในพื้นที่ คำนวณได้โดย จำนวนระบบพยากรณ์และอุปกรณ์เตือนภัยล่วงหน้าในพื้นที่เป้าหมาย ในปีเก็บข้อมูล
หน่วยวัด	เครื่อง
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัด/ข้อพิจารณา	ควรพิจารณาควบคู่กับสถิติข้อมูลพื้นที่เสี่ยงภัยในการเกิดภัยธรรมชาติ
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 4: การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	สัดส่วนของพื้นที่เสี่ยงภัยที่ได้รับการจัดตั้งเครือข่ายเฝ้าระวังภัยธรรมชาติ
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	119. จำนวนอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน (อปพร.)
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
คำนิยาม ความหมาย	อาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน (อปพร.) หมายถึง บุคคลผู้ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความสมัครใจโดยไม่หวังผลประโยชน์หรือสิ่งตอบแทนในการป้องกันและบรรเทาอันตรายหรือความเสียหายที่เกิดต่อชีวิตหรือทรัพย์สินของประชาชนหรือรัฐ ตลอดจนภัยอื่นๆ อันมีมาเป็นสาธารณะ เช่น อัคคีภัย ภัยทางอากาศ และการก่อวินาศกรรม เป็นต้น
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดจำนวนอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนในพื้นที่ เพื่อประเมินศักยภาพและความพร้อมของเครือข่ายเฝ้าระวังภัยธรรมชาติในรูปแบบของกำลังคน รวมไปถึงเพื่อประเมินสถานการณ์กำลังคนสนับสนุนช่วยเหลือกรณีประสบภัย
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดยิ่งมีค่ามากยิ่งดี แสดงถึงพื้นที่นั้นมีจำนวนเครือข่ายเฝ้าระวังภัยในรูปแบบของกำลังคนในปริมาณที่สูง
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	จำนวนอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน (อปพร.) คำนวณได้โดย จำนวนอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน (อปพร.) ในพื้นที่เป้าหมาย ในปีที่เกี่ยวข้อง
หน่วยวัด	คน
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	-
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย (ตารางสรุปผลการดำเนินงานเพิ่มจำนวน อปพร. (แยกศูนย์ฯ เขต) ส่วนกิจการอาสาสมัคร กองส่งเสริมการป้องกันสาธารณภัย)
หมายเหตุ	ข้อมูลสรุปผลการดำเนินงาน ณ วันที่ 30 ธันวาคม 2558, 30 กันยายน 2559 และ 29 ธันวาคม 2560

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 4: การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	จำนวนผู้เสียชีวิตและมูลค่าความเสียหายจากภัยธรรมชาติ ค่าใช้จ่ายในการชดเชยผู้ได้รับผลกระทบจากภัยพิบัติในพื้นที่เสี่ยงภัยซ้ำซากลดลง
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	120. สัดส่วนมูลค่าความเสียหายทางเศรษฐกิจที่เกิดจากภัยธรรมชาติ ต่อมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ แบบปริมาณลูกโซ่
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเชิงลบ
สาขาสถิติทางการ	ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● ภัยธรรมชาติ (Natural Disaster) ตามความหมายของกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย จัดเป็นสาธารณภัยประเภทที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ มักเกิดขึ้นตามฤดูกาลเป็นส่วนใหญ่ แต่บางครั้งอาจเกิดขึ้นโดยกะทันหัน ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ชีวิต ร่างกาย จิตใจ ทรัพย์สิน และสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ● ภัยธรรมชาติที่สำคัญที่เกิดขึ้นในประเทศไทยเป็นประจำทุกปี ได้แก่ อุทกภัย วาตภัย อัคคีภัย ภัยหนาว และภัยแล้ง นอกจากนี้ยังมีภัยธรรมชาติที่เกิดขึ้นเป็นบางปีในบางพื้นที่ เช่น พายุ ลูกเห็บ ดินสไลด์ และดินถล่ม เป็นต้น ● มูลค่าความเสียหายทางเศรษฐกิจที่เกิดจากภัยธรรมชาติ หมายถึงรวมถึงความเสียหายทั้งในระดับตัวบุคคล ครอบครัว สถานประกอบการ ชุมชนและส่วนรวม อาทิเช่น ความเสียหายต่อสิ่งก่อสร้าง (เช่น บ้านเรือน ที่อยู่อาศัย อาคาร สถานประกอบการ) ทรัพย์สิน (เช่น ยานยนต์ เรือ) พื้นที่เกษตรกรรมและปศุสัตว์ (เช่น โรงเรือน โรงเพาะ บ่อปลา คอกสัตว์ และปศุสัตว์) สถานอุปโภค/สถานรณประโยชน์ต่างๆ (เช่น ถนน สะพาน ฝายกั้นน้ำ ศาสนสถาน โรงเรียน โรงพยาบาล ฯลฯ) เป็นต้น
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดนี้เพื่อประเมินสถานการณ์การเกิดภัยธรรมชาติในพื้นที่ เพื่อเฝ้าระวังและหาแนวทางในการปรับตัวเพื่อรองรับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและภัยธรรมชาติ
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเป็นปัจจัยเชิงลบ อาจค่าแบบผกผัน คือยิ่งมีค่ามากยิ่งต้องเฝ้าระวัง เนื่องจากสะท้อนให้เห็นว่า ภัยพิบัติในพื้นที่ก่อให้เกิดความเสียหายทางเศรษฐกิจในสัดส่วนที่สูงเมื่อเทียบกับมูลค่าเศรษฐกิจโดยรวม หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ต้องเร่งหามาตรการป้องกันและเฝ้าระวัง
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนมูลค่าความเสียหายทางเศรษฐกิจที่เกิดจากภัยธรรมชาติ ต่อมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ แบบปริมาณลูกโซ่ คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{มูลค่าความเสียหายทางเศรษฐกิจที่เกิดจากภัยธรรมชาติทุกชนิด ในพื้นที่}}{\text{มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ ทุกสาขา แบบปริมาณลูกโซ่}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ภัยธรรมชาติบางประเภท (ภัยหนาว แผ่นดินถล่ม น้ำป่าไหลหลาก) ไม่มีการประเมินมูลค่าความเสียหาย
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	<ul style="list-style-type: none"> - มูลค่าความเสียหายจากภัยธรรมชาติ อ้างอิงจากกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย - มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ แบบปริมาณลูกโซ่ อ้างอิงจากสำนักงานพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.)
หมายเหตุ	-

ความหมายตัวชี้วัด

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 4: การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อพัฒนาอย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	จำนวนผู้เสียชีวิตและมูลค่าความเสียหายจากภัยธรรมชาติ ค่าใช้จ่ายในการชดเชยผู้ได้รับผลกระทบจากภัยพิบัติในพื้นที่เสี่ยงภัยซ้ำซากลดลง
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	121. จำนวนผู้เสียชีวิตจากภัยธรรมชาติ
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเชิงลบ
สาขาสถิติทางการ	ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ภัยธรรมชาติ (Natural Disaster) ตามความหมายของกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย จัดเป็นสาธารณภัยประเภทที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ มักเกิดขึ้นตามฤดูกาลเป็นส่วนใหญ่ แต่บางครั้งอาจเกิดขึ้นโดยกะทันหัน ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ชีวิต ร่างกาย จิตใจ ทรัพย์สิน และสิ่งแวดล้อมต่างๆ ภัยธรรมชาติที่สำคัญที่เกิดขึ้นในประเทศไทยเป็นประจำทุกปี ได้แก่ อุทกภัย วาตภัย อัคคีภัย ภัยหนาว ภัยแล้ง และภัยจากสารเคมีและวัตถุอันตราย นอกจากนี้ยังมีภัยธรรมชาติที่เกิดขึ้นเป็นบางปีในบางพื้นที่ เช่น พายุลูกเห็บ ดินสไลด์ และดินถล่ม เป็นต้น
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดนี้เพื่อประเมินสถานการณ์ความรุนแรงและผลกระทบจากภัยพิบัติ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการปรับตัวเพื่อรองรับผลกระทบจากภัยธรรมชาติ รวมไปถึงจัดระบบป้องกันและเตือนภัย
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเป็นปัจจัยเชิงลบ อาจค่าแบบผกผัน คือยิ่งมีค่ามากยิ่งต้องเฝ้าระวัง เนื่องจากสะท้อนให้เห็นว่า ภัยพิบัติในพื้นที่ที่มีความรุนแรงถึงขั้นเป็นอันตรายต่อชีวิตของประชากร หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ต้องเร่งหามาตรการป้องกันและเฝ้าระวัง
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	จำนวนผู้เสียชีวิตจากภัยธรรมชาติ คำนวณได้โดย รวมจำนวนผู้เสียชีวิตจากอุทกภัย วาตภัย อัคคีภัย ภัยหนาว ภัยแล้ง ภัยจากสารเคมีหรือวัตถุอันตราย ภัยจากพายุลูกเห็บ ดินสไลด์ ดินถล่ม และภัยธรรมชาติอื่นๆ (ราย)
หน่วยวัด	ราย
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	-
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 4: การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อพัฒนาอย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	-
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	122. สัดส่วนผู้ประสบอุทกภัย
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเชิงลบ
สาขาสถิติทางการ	ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> จำนวนประชากรที่ประสบอุทกภัย หมายถึง จำนวนประชากรที่ประสบภัยหรืออันตรายที่เกิดจากภาวะน้ำท่วม ซึ่งภาวะดังกล่าวอาจเกิดขึ้นจากการที่น้ำทะเลหรือน้ำในแม่น้ำลำคลองมีระดับสูงขึ้นมากกว่าปกติหรืออาจเกิดจากการที่มีฝนตกหนักติดต่อกันเป็นระยะเวลานานทำให้น้ำฝนไหลบ่าลงมาจากภูเขาหรือที่สูงลงมายังพื้นราบที่อยู่ด้านล่างหรืออาจเกิดจากการที่น้ำฝนที่ตกลงมาในปริมาณมากไม่สามารถระบายหรือไหลออกจากพื้นที่นั้นๆ ได้ทันท่วงทีทำให้ระดับน้ำฝนที่เจ็มนองอยู่ตามพื้นมีระดับสูงขึ้นเกิดเป็นภาวะน้ำท่วมซึ่งทำให้เกิดความสูญเสียแก่ชีวิตและทรัพย์สิน โดย ลักษณะของอุทกภัยแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ คือ น้ำท่วมฉับพลัน และน้ำท่วมแบบค่อยเป็นค่อยไป
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดเพื่อประเมินสถานการณ์ผลกระทบจากการเกิดอุทกภัย เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการปรับตัวเพื่อรองรับผลกระทบจากภัยธรรมชาติ รวมไปถึงจัดระบบป้องกันและเตือนภัย
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเป็นปัจจัยเชิงลบ อาจค่าแบบผกผัน คือยิ่งมีค่ามากยิ่งต้องเฝ้าระวัง เนื่องจากสะท้อนให้เห็นว่า ในพื้นที่ที่มีผู้ประสบอุทกภัยในสัดส่วนที่สูง หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ต้องเร่งหามาตรการป้องกันและเฝ้าระวัง
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนประชากรที่ประสบอุทกภัย คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนประชากรที่ประสบอุทกภัยในพื้นที่ ในปีที่จัดเก็บข้อมูล (คน)}}{\text{จำนวนประชากรทั้งหมดในพื้นที่ ในปีที่จัดเก็บข้อมูล (คน)}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	-
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	<p>1) หนังสือสถิติสาธารณสุข ส่วนวิเคราะห์และประเมินสถานการณ์ ศูนย์อำนวยการบรรเทาสาธารณภัย กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย</p> <p>2) จำนวนประชากรจังหวัด จากสำนักทะเบียนกลาง กรมการปกครอง รวบรวมโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ</p>
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 5: การเสริมสร้างความมั่นคงแห่งชาติเพื่อการพัฒนาประเทศสู่ความมั่งคั่งและยั่งยืน
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	จำนวนคดีที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดลดลง
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	123. จำนวนคดียาเสพติด
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเชิงลบ (อ่านค่าผกผัน ค่าน้อยคือดี ค่ามากคือต้องเฝ้าระวัง)
สาขาสถิติทางการ	อื่นๆ
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ยาเสพติด หรือสารเสพติด หมายถึง ยาหรือสารเคมีหรือวัตถุชนิดใดๆ เมื่อเสพเข้าสู่ร่างกายไม่ว่าจะโดยรับประทาน ดม สูบ ฉีด หรือวิธีใดก็ตามแล้วจะติด และต้องเสพอย่างต่อเนื่อง ก่อให้เกิดพิษเรื้อรัง มีผลเสียต่อร่างกายและจิตใจ จำนวนคดียาเสพติด หมายถึง จำนวนคดียาเสพติดที่ถูกดำเนินคดีในฐานความผิดผลิต นำเข้า ส่งออก จำหน่าย และครอบครองเพื่อจำหน่าย รวมกันในแต่ละปี โดยคดียาเสพติด ในรายงานนี้นับรวมถึงคดียาเสพติด 8 ชนิด คือ เฮโรอีน เอ็คซ์ตาซี กัญชาแห้ง พืชกระท่อม เมทแอมเฟตามีน ไอซ์ โคคาอีน (โคเคน) คีตามีน และ โคเคอีน
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดเพื่อพิจารณาความสามารถในการดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในด้านการปราบปรามผู้ค้ายาเสพติด และการป้องกันการแพร่กระจายของตัวยา ซึ่งเป็นปัจจัยด้านลบที่ส่งผลกระทบต่อความมั่นคงและการพัฒนาประเทศชาติในหลายๆ ด้าน
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเป็นปัจจัยเชิงลบ อาจค่าแบบผกผัน คือยิ่งมีค่ามากยิ่งต้องเฝ้าระวัง เนื่องจากสะท้อนให้เห็นว่าในพื้นที่มีปัญหาเกี่ยวกับยาเสพติดที่สูง หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ต้องเร่งหามาตรการป้องกันและเฝ้าระวัง
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	จำนวนคดียาเสพติด คำนวณได้โดย รวมจำนวนคดียาเสพติดทุกประเภทที่เกิดขึ้นในพื้นที่ ในปีที่จัดเก็บข้อมูล (คดี)
หน่วยวัด	คดี
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	-
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด กระทรวงยุติธรรม รวบรวมโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 6 การบริหารจัดการในภาครัฐ การป้องกันการทุจริตประพฤติมิชอบและธรรมาภิบาลในสังคมไทย
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	สัดส่วนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในแต่ละประเภทที่ได้รับรางวัลการบริหารจัดการที่ดีต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั้งหมดเพิ่มขึ้น
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	124. สัดส่วนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีการบริหารจัดการที่ดี (รวม อปท.ที่ผ่านเกณฑ์ประเมินและ อปท.ที่ได้รับรางวัลทุกประเภท) ต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั้งหมด
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	อื่นๆ
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) เป็นองค์กรที่ทำงานใกล้ชิดกับประชาชนมากที่สุดเพราะเป็นองค์กรที่ได้รับการกระจายอำนาจจากรัฐให้ทำหน้าที่บริหารจัดการภารกิจภายในเขตพื้นที่ จึงได้มีการจัดทำหลักเกณฑ์การบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีตามแนวพระราชกฤษฎีกา ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. 2546 เพื่อเป็นแนวทางในการบริหารและกำกับการปฏิบัติงานของส่วนราชการต่างๆ และให้เป็นหน้าที่ของกระทรวงมหาดไทยในการดูแลและให้ความช่วยเหลือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดทำหลักเกณฑ์การบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี กระทรวงมหาดไทยโดยกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจึงได้จัดทำแนวทางการดำเนินการดังกล่าวเพื่อส่งเสริมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้มีการถือปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม ต่อมากระทรวงได้ร่วมกับคณะกรรมการการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ดำเนินการโครงการประกวดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีการบริหารจัดการที่ดีโดยเริ่มดำเนินการตั้งแต่ปีงบประมาณ 2546 ต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน โครงการประกวดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีการบริหารจัดการที่ดีมีนโยบายจัดสรรเงินอุดหนุนเพื่อเป็นรางวัลสำหรับ อปท. ที่มีการบริหารจัดการที่ดี เพื่อกระตุ้นและจูงใจให้เกิดการแข่งขันในการพัฒนา ตลอดจนเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการของท้องถิ่นตามหลักธรรมาภิบาลและหลักการบริหารจัดการบ้านเมืองที่ดี อันจะส่งผลให้การบริการสาธารณะของ อปท. เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพ ตอบสนองความต้องการของประชาชน เพื่อพัฒนาท้องถิ่นให้มีความเจริญก้าวหน้าอย่างยั่งยืนตามวัตถุประสงค์ของการกระจายอำนาจให้แก่ อปท. อย่างแท้จริง
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดเพื่อประเมินประสิทธิภาพการบริหารจัดการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในแต่ละพื้นที่ โดยพิจารณารวมทั้ง อปท.ที่ได้รับรางวัล และ อปท.ที่ไม่ได้รับรางวัลแต่ผ่านเกณฑ์การประเมินการบริหารจัดการที่ดี
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดยังมีค่ามาก สะท้อนให้เห็นว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่โดยส่วนใหญ่มีการบริหารจัดการที่ดี มีการให้บริการที่ตอบสนองความต้องการของประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีการบริหารจัดการที่ดีต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั้งหมด คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวน อปท.ในพื้นที่ที่ได้รับรางวัล} + \text{อปท.ที่ผ่านเกณฑ์การประเมิน} (\text{แห่ง})}{\text{จำนวน อปท. ทั้งหมดในพื้นที่} (\text{แห่ง})} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปีงบประมาณ
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักงานคณะกรรมการการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี (รายชื่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ได้รับรางวัลการบริหารจัดการที่ดี)
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 7 : การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	สัดส่วนการใช้พลังงานขั้นสุดท้ายต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศลดลงจาก 8.22 เป็น 7.70 พันตันเทียบเท่าน้ำมันดิบ/พันล้านบาท ในปี 2564
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	125. สัดส่วนการใช้พลังงานขั้นสุดท้ายต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ แบบปริมาณลูกโซ่
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงลบ
สาขาสถิติทางการ	อื่นๆ
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● พลังงานขั้นสุดท้าย (Final Energy) คือ พลังงานหรือเชื้อเพลิงที่ใช้ในขั้นสุดท้ายเพื่อการบริโภคในครัวเรือน อุตสาหกรรม หน่วยงาน และในอาคารต่างๆ เช่น น้ำมันเบนซิน น้ำมันดีเซล ไฟฟ้า ถ่านหิน เป็นต้น ก่อนที่จะถูกแปรรูปต่อไปเป็น Useful Energy ซึ่งหมายถึง พลังงานที่ได้จากการเปลี่ยนรูปของ Final Energy เช่น พลังงานความร้อน แสงสว่าง เป็นต้น ● ปริมาณการใช้พลังงานขั้นสุดท้ายในรายงานนี้ เป็นข้อมูลรวมปริมาณการใช้ไฟฟ้า ก๊าซปิโตรเลียมเหลว น้ำมันดีเซล ไบโอดีเซล น้ำมันเตา น้ำมันเบนซิน และแก๊สโซฮอล์
คำอธิบาย	สัดส่วนการใช้พลังงานขั้นสุดท้ายต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ แบบปริมาณลูกโซ่ เพื่อประเมินสถานการณ์การใช้พลังงานเทียบต่อมูลค่าทางเศรษฐกิจของแต่ละพื้นที่ อันสะท้อนให้เห็นถึงต้นทุนด้านพลังงาน และประสิทธิภาพในการใช้พลังงานของพื้นที่นั้นๆ
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดยังมีค่ามาก สะท้อนได้ว่าพื้นที่นั้นมีการใช้พลังงานเพื่อการสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจอยู่ในปริมาณที่สูง หรือคือธุรกิจส่วนใหญ่ของพื้นที่เป็นธุรกิจประเภทเน้นการใช้พลังงาน หรืออาจสะท้อนได้ถึงความด้อยประสิทธิภาพในการใช้พลังงานขั้นสุดท้ายในพื้นที่ ตัวอย่างเช่น จังหวัด ก มีสัดส่วนการใช้พลังงานขั้นสุดท้ายต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ แบบปริมาณลูกโซ่อยู่ที่ 10 พันตันเทียบเท่าน้ำมันดิบต่อพันล้านบาท แปลความได้ว่า ในการสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจของพื้นที่จำนวน 1 พันล้านบาท จะมีการใช้พลังงานขั้นสุดท้าย 10 พันตันเทียบเท่าน้ำมันดิบ อย่างไรก็ตามควรพิจารณาควบคู่กับโครงสร้างเศรษฐกิจของพื้นที่ด้วยว่าเป็นธุรกิจประเภทที่เน้นการใช้พลังงานหรือไม่ และเป็นการใช้พลังงานขั้นสุดท้ายชนิดใด เพื่อสามารถวางแผนงานในการเพิ่มประสิทธิภาพในการใช้พลังงานขั้นสุดท้ายได้อย่างถูกต้องและสอดคล้องต่อความต้องการของแต่ละพื้นที่
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนการใช้พลังงานขั้นสุดท้ายต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ แบบปริมาณลูกโซ่ คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{ปริมาณการใช้พลังงานขั้นสุดท้ายทุกชนิดในพื้นที่ (พันตันเทียบเท่าน้ำมันดิบ)}}{\text{มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ ทุกสาขา แบบปริมาณลูกโซ่ (พันล้านบาท)}} \times 100$
หน่วยวัด	พันตันเทียบเท่าน้ำมันดิบต่อพันล้านบาท
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัด/ข้อพิจารณา	ควรพิจารณาควบคู่กับขนาดและโครงสร้างเศรษฐกิจของจังหวัด/กลุ่มจังหวัด/ภาค
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	<ul style="list-style-type: none"> - ปริมาณการใช้พลังงานขั้นสุดท้าย จากกรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์พลังงาน - มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ จากสำนักงานพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.)
หมายเหตุ	ค่าปีล่าสุด เป็นตัวเลขประมาณการเบื้องต้น โดยประมาณการจากค่าปริมาณการใช้พลังงานขั้นสุดท้ายปีล่าสุด เทียบกับมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ ปีก่อนหน้า (เนื่องจากยังไม่มีข้อมูลของปีปัจจุบันจากหน่วยงานที่จัดทำข้อมูล)

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 7 : การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	สัดส่วนต้นทุนโลจิสติกส์ลดลงจากร้อยละ 14 เป็นร้อยละ 12 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ โดยในส่วนของต้นทุนค่าขนส่งสินค้าต่ำกว่าร้อยละ 7 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ในปี 2564
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	126. สัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมสาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้า และการคมนาคมต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	อื่นๆ
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ผลิตภัณฑ์มวลรวมรายจังหวัด หรือ ผลิตภัณฑ์จังหวัด (Gross Provincial Product : GPP) ผลิตภัณฑ์มวลรวมรายกลุ่มจังหวัด หรือ ผลิตภัณฑ์กลุ่มจังหวัด (Gross Provincial Cluster Product : GPCP) และผลิตภัณฑ์มวลรวมรายภาค หรือ ผลิตภัณฑ์ภาค (Gross Regional Product : GRP) เป็นการวัดมูลค่าของสินค้าและบริการขั้นสุดท้ายทั้งหมดที่ผลิตได้ในระบบเศรษฐกิจในรอบระยะเวลาหนึ่ง มีค่าเท่ากับมูลค่าเพิ่ม (Value Added : VA) ของกิจกรรมการผลิตสินค้าและบริการทุกชนิดที่ผลิตขึ้นในขอบเขตของจังหวัดหรือกลุ่มจังหวัดหรือภาคนั้น โดยมูลค่าเพิ่มของการผลิตสินค้าและบริการแต่ละรายการมีค่าเท่ากับ มูลค่าการผลิต (Gross Output : GO) หักด้วย ค่าใช้จ่ายขั้นกลางในการผลิต (Intermediate Cost : IC) ของสินค้าและบริการแต่ละรายการ โดยสินค้าและบริการทุกชนิดที่นำมาคำนวณหามูลค่าประกอบด้วย 16 สาขาการผลิตตามการจัดหมวดหมู่ตามประเภทมาตรฐานอุตสาหกรรมของประเทศไทย (TSIC)
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดเพื่อพิจารณาว่า มูลค่าผลิตภัณฑ์ภาคขนส่งและโลจิสติกส์มีสัดส่วนมากน้อยเพียงใดเมื่อเทียบกับมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ ทั้งหมด สะท้อนถึงศักยภาพและขนาดเศรษฐกิจภาคขนส่งโลจิสติกส์ของพื้นที่
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดยังมีค่ามากสะท้อนถึงขนาดเศรษฐกิจภาคขนส่งและโลจิสติกส์ที่ใหญ่ เป็นพื้นที่ที่มีศักยภาพด้านนี้
วิธีการวัด	สัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมสาขาขนส่งฯ ต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมทั้งหมดแบบปริมาณลูกโซ่ คำนวณได้โดย $\frac{\text{มูลค่าผลิตภัณฑ์จังหวัด/กลุ่มจังหวัด/ภาค (GPP/GPCP/GRP) สาขาการขนส่งฯ}}{\text{มูลค่าผลิตภัณฑ์จังหวัด/กลุ่มจังหวัด/ภาค รวมทุกสาขา}} \times 100$ แบบปริมาณลูกโซ่
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัด/ข้อพิจารณา	ควรพิจารณาควบคู่กับขนาดและโครงสร้างเศรษฐกิจของจังหวัด/กลุ่มจังหวัด/ภาค
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.)
หมายเหตุ 1	<ul style="list-style-type: none"> ปริมาณลูกโซ่ไม่มีคุณสมบัติของการบวก คือ ผลรวมของมูลค่าส่วนย่อยไม่เท่ากับมูลค่าส่วนรวมที่เกิดจากปริมาณลูกโซ่ r = Revised (ตัวเลขปรับปรุงใหม่) p = Preliminary based on annual figure (ตัวเลขเบื้องต้น)
หมายเหตุ 2	<p>GRP ของภาคใต้และภาคกลางตามการจัดแบ่งภาคของกระทรวงมหาดไทย เป็นค่าที่คำนวณเพิ่มเติมจากค่าของสศช. ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> GRP แบบปริมาณลูกโซ่ของภาคใต้จัดกลุ่มตามกระทรวงมหาดไทย = (GRP CVMs. ภาคใต้จัดกลุ่มตาม สศช.) - (GPCP CVMs. กลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน) GRP แบบปริมาณลูกโซ่ของภาคกลางจัดกลุ่มตามกระทรวงมหาดไทย = (GRP CVMs. ภาคกลาง สศช.) + (GRP CVMs. ภาคตะวันตก สศช.) + (GRP CVMs. ภาคกลางและปริมณฑล - GPP CVMs. กรุงเทพฯ) GPP รวม 76 จังหวัด (ไม่รวมกรุงเทพฯ) = (GDP CVMs. ทั่วราชอาณาจักร) - (GPP กรุงเทพฯ)

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 7 : การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	สัดส่วนต้นทุนโลจิสติกส์ลดลงจากร้อยละ 14 เป็นร้อยละ 12 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ โดยในส่วนของต้นทุนค่าขนส่งสินค้าต่ำกว่าร้อยละ 7 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ในปี 2564
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	127. ปริมาณการใช้น้ำมันดีเซล
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงลบ
สาขาสถิติทางการ	อื่นๆ
คำนิยาม ความหมาย	<p>● น้ำมันดีเซล (Diesel Fuel) คือ น้ำมันเชื้อเพลิงสำหรับเครื่องยนต์ดีเซล เป็นส่วนหนึ่งของผลิตภัณฑ์น้ำมันดิบที่ได้จากโรงกลั่นเช่นเดียวกับน้ำมันเบนซิน ซึ่งเป็นน้ำมันที่เรียกว่าน้ำมันใส หรือ Distillate Fuel มีช่วงจุดเดือดประมาณ 180 - 370 องศาเซลเซียส น้ำมันดีเซลที่มีจำหน่ายในปัจจุบัน แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) น้ำมันดีเซลสำหรับเครื่องยนต์ดีเซลรอบหมุนเร็วที่ใช้กับยานยนต์ (Automotive Diesel Oil หรือ Gas Oil) เช่น รถยนต์ รถบรรทุก เรือประมง เรือโดยสาร รถแทรกเตอร์ และเครื่องจักรกลหนักทุกชนิดที่มีรอบหมุนเร็วเกิน 1,000 รอบต่อนาที น้ำมันเชื้อเพลิงประเภทนี้เรียกว่า น้ำมันดีเซลหมุนเร็ว (HSD; High Speed Diesel Oil) แต่ในตลาดเป็นที่รู้จักกันในชื่อของน้ำมันโซล่า 2) น้ำมันดีเซลสำหรับเครื่องยนต์ดีเซลรอบหมุนปานกลางหรือหมุนช้า (Industrial Diesel Oil) เช่น เครื่องยนต์ดีเซลขับเคลื่อนขุดตักที่ตั้งอยู่กับที่ตามโรงงานต่างๆ ซึ่งมีรอบการทำงานต่ำ ประมาณ 500-1,000 รอบต่อนาที น้ำมันเชื้อเพลิงประเภทนี้เรียกว่า น้ำมันดีเซลหมุนช้า (LSD; Low Speed Diesel Oil) ซึ่งในตลาดเป็นที่รู้จักกันว่า น้ำมันซีโล้ เป็นน้ำมันผสมระหว่างน้ำมันดีเซลหมุนเร็ว (Distillate Fuel) และน้ำมันเตา (FO; Fuel Oil หรือ HFO; Heavy Fuel Oil) ในอัตราส่วนที่มีคุณสมบัติตรงตามข้อกำหนดของกระทรวงพาณิชย์
คำอธิบาย	ปริมาณการใช้น้ำมันดีเซล เป็นปัจจัยสะท้อนถึงต้นทุน และมูลค่าการขนส่งเชิงพาณิชย์ในพื้นที่
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดยังมีค่ามาก อาจสะท้อนได้ถึงปัญหาการจัดการด้านโลจิสติกส์ของพื้นที่ที่ทำให้ภาคธุรกิจมีการใช้เชื้อเพลิงน้ำมันดีเซลในปริมาณที่สูง ซึ่งอาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อต้นทุนทางธุรกิจหรืออาจหมายความว่าธุรกิจส่วนใหญ่ของพื้นที่เป็นธุรกิจประเภทเน้นการขนส่งเชิงพาณิชย์ ดังนั้นจึงควรพิจารณาควบคู่กับโครงสร้างเศรษฐกิจของพื้นที่ด้วยว่าเป็นธุรกิจประเภทที่เน้นการขนส่งหรือไม่ เพื่อสามารถวางแผนงานในการพัฒนาระบบโลจิสติกส์ได้อย่างมีประสิทธิภาพและสอดคล้องต่อความต้องการของแต่ละพื้นที่
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>ปริมาณการใช้น้ำมันดีเซล คำนวณได้โดย</p> <p style="text-align: center;">ผลรวมปริมาณการใช้น้ำมันดีเซลทุกชนิดในพื้นที่ ในปีเก็บข้อมูล</p> <p>- ค่าสถิติที่ใช้ในการประเมินศักยภาพระดับพื้นที่ เป็นข้อมูลที่คำนวณหาค่าสำเร็จแล้วโดย สสช.</p>
หน่วยวัด	พันลิตร
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัด/ข้อพิจารณา	ควรพิจารณาควบคู่กับขนาดและโครงสร้างเศรษฐกิจของจังหวัด/กลุ่มจังหวัด/ภาค
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	กรมธุรกิจพลังงาน กระทรวงพลังงาน รวบรวมโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 7 : การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	สัดส่วนการใช้พลังงานทดแทนต่อปริมาณการใช้พลังงานขั้นสุดท้ายเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 12.94 เป็นร้อยละ 17.35 ในปี 2564
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	128. สัดส่วนการใช้พลังงานทดแทนต่อปริมาณการใช้พลังงานขั้นสุดท้าย
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	อื่นๆ
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> พลังงานทดแทน หรือพลังงานทางเลือก (Alternative energy) หมายถึง พลังงานที่นำมาใช้แทนน้ำมันเชื้อเพลิงซึ่งเป็นพลังงานหลักที่ใช้กันอยู่ทั่วไปในปัจจุบัน โดยพลังงานทดแทนสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ 1) พลังงานทดแทนจากแหล่งที่ใช้แล้วหมดไป เช่น ถ่านหิน ก๊าซธรรมชาติ นิวเคลียร์ หินน้ำมัน และทรายน้ำมัน เป็นต้น และ 2) พลังงานทดแทนที่สามารถหมุนเวียนมาใช้ได้อีก เช่น พลังงานแสงอาทิตย์ ลม น้ำ ชีวมวล มวลชีวภาพ เป็นต้น ซึ่งพลังงานทดแทนประเภทที่สามารถหมุนเวียนมาใช้ได้อีกเป็นพลังงานที่ได้รับความสนใจเนื่องจากสามารถช่วยแก้ปัญหาการขาดแคลนแหล่งพลังงานในอนาคต และสามารถช่วยลดปัญหาด้านมลพิษได้ ปริมาณการใช้พลังงานทดแทนในรายงานนี้ เป็นข้อมูลปริมาณการใช้แก๊สโซฮอล์อี 10 ออกเทน 91, 95, อี 20 และ อี 85 ซึ่งเป็นพลังงานที่ผลิตจากการผสมระหว่างเชื้อเพลิงชีวภาพ (เอทานอล) และน้ำมันเบนซินพื้นฐาน ซึ่งแก๊สโซฮอล์ถือเป็นพลังงานทดแทนหรือพลังงานทางเลือกที่ได้รับความนิยมใช้อย่างแพร่หลายในประเทศไทย พลังงานขั้นสุดท้าย (Final Energy) คือ พลังงานหรือเชื้อเพลิงที่ใช้ในขั้นสุดท้ายเพื่อการบริโภคในครัวเรือน อุตสาหกรรม หน่วยงาน และในอาคารต่างๆ เช่น น้ำมันเบนซิน น้ำมันดีเซล ไฟฟ้า ถ่านหิน เป็นต้น ก่อนที่จะถูกแปรรูปต่อไปเป็น Useful Energy ซึ่งหมายถึง พลังงานที่ได้จากการเปลี่ยนแปลงรูปของ Final Energy เช่น พลังงานความร้อน แสงสว่าง เป็นต้น ปริมาณการใช้พลังงานขั้นสุดท้ายในรายงานนี้ เป็นข้อมูลรวมปริมาณการใช้ไฟฟ้า ก๊าซปิโตรเลียมเหลว น้ำมันดีเซล ไบโอดีเซล น้ำมันเตา น้ำมันเบนซิน และแก๊สโซฮอล์
คำอธิบาย	สัดส่วนการใช้พลังงานทดแทนต่อการใช้พลังงานขั้นสุดท้าย เพื่อประเมินในเชิงเปรียบเทียบว่าในการใช้พลังงานขั้นสุดท้ายทั้งหมดนั้นเป็นการใช้พลังงานประเภททดแทนมากน้อยเพียงใด เพื่อประโยชน์ในการวางแผนงานกระตุ้นส่งเสริมให้มีการใช้พลังงานทดแทนเพิ่มมากขึ้น
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดนี้มีค่ามากที่สุด สะท้อนให้ว่า ในพื้นที่มีการใช้พลังงานทดแทนในปริมาณที่สูงเมื่อเทียบต่อปริมาณการใช้พลังงานขั้นสุดท้าย 1 พันตันเทียบเท่าน้ำมันดิบ
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนการใช้พลังงานทดแทนต่อปริมาณการใช้พลังงานขั้นสุดท้าย คำนวณได้โดย</p> <p style="text-align: center;"><u>ผลรวมปริมาณการใช้พลังงานทดแทน (E10, E20, E85) ทั้งหมดในพื้นที่ (พันลิตร)</u> <u>ผลรวมปริมาณการใช้พลังงานขั้นสุดท้ายทุกชนิดในพื้นที่ (พันตันเทียบเท่าน้ำมันดิบ)</u></p>
หน่วยวัด	พันลิตร ต่อ พันตันเทียบเท่าน้ำมันดิบ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัด/ข้อพิจารณา	<ul style="list-style-type: none"> หน่วยวัดของข้อมูลแตกต่างกัน พึงระวังในการวิเคราะห์เปรียบเทียบ ปริมาณการใช้พลังงานทดแทนเป็นเพียงข้อมูลการใช้พลังงานทดแทนประเภทแก๊สโซฮอล์ ซึ่งยังไม่ครอบคลุมปริมาณการใช้พลังงานทดแทนทุกประเภท
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	กรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์พลังงาน รวบรวมโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 7 : การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	สัดส่วนการใช้พลังงานทดแทนต่อปริมาณการใช้พลังงานขั้นสุดท้ายเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 12.94 เป็นร้อยละ 17.35 ในปี 2564
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	129. ปริมาณการใช้พลังงานทดแทน
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	อื่นๆ
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> พลังงานทดแทน หรือพลังงานทางเลือก (Alternative energy) หมายถึง พลังงานที่นำมาใช้แทนน้ำมันเชื้อเพลิงซึ่งเป็นพลังงานหลักที่ใช้กันอยู่ทั่วไปในปัจจุบัน โดยพลังงานทดแทนสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ 1) พลังงานทดแทนจากแหล่งที่ใช้แล้วหมดไป เช่น ถ่านหิน ก๊าซธรรมชาติ นิวเคลียร์ หินน้ำมัน และทรายน้ำมัน เป็นต้น และ 2) พลังงานทดแทนที่สามารถหมุนเวียนมาใช้ได้อีก เช่น พลังงานแสงอาทิตย์ ลม น้ำ ชีวมวล มวลชีวภาพ เป็นต้น ซึ่งพลังงานทดแทนประเภทที่สามารถหมุนเวียนมาใช้ได้อีกเป็นพลังงานที่ได้รับความสนใจเนื่องจากสามารถช่วยแก้ปัญหาการขาดแคลนแหล่งพลังงานในอนาคต และสามารถช่วยลดปัญหาด้านมลพิษได้อีกด้วย ปริมาณการใช้พลังงานทดแทนในรายงานนี้ เป็นข้อมูลปริมาณการใช้แก๊สโซฮอล์อี 10 ออกเทน 91, 95, อี 20 และ อี 85 ซึ่งเป็นพลังงานที่ผลิตจากการผสมระหว่างเชื้อเพลิงชีวภาพ (เอทานอล) และน้ำมันเบนซินพื้นฐาน ซึ่งแก๊สโซฮอล์ถือเป็นพลังงานทดแทนหรือพลังงานทางเลือกที่ได้รับความนิยมใช้อย่างแพร่หลายในประเทศไทย
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดเพื่อประเมินสถานการณ์ปริมาณการใช้พลังงานทางเลือกเพื่อทดแทนพลังงานเดิมที่มีราคาสูงและส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม รวมไปถึงสามารถสะท้อนให้เห็นความสามารถในการเข้าถึงพลังงานทดแทนของแต่ละพื้นที่ เพื่อประโยชน์ต่อหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องในการวางแผนนโยบายรณรงค์ส่งเสริมให้มีการใช้พลังงานทดแทนเพิ่มมากขึ้น
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดยังมีค่ามากสะท้อนว่าในพื้นที่นั้นให้ความสำคัญและนิยมใช้พลังงานทดแทน รวมทั้งสามารถสะท้อนได้ว่าพื้นที่นั้นสามารถเข้าถึงพลังงานทดแทนได้ง่าย
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>ปริมาณการใช้พลังงานทดแทน คำนวณได้โดย</p> <p>ผลรวมปริมาณการใช้พลังงานทดแทน (E10, E20, E85) ทั้งหมดในพื้นที่ ในปีที่เกี่ยวข้องข้อมูล</p> <p>- ค่าสถิติที่ใช้ในการประเมินศักยภาพระดับพื้นที่ เป็นข้อมูลที่คำนวณหาค่าสำเร็จแล้วโดย สสช.</p>
หน่วยวัด	พันลิตร
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัด/ข้อพิจารณา	<ul style="list-style-type: none"> เป็นข้อมูลเฉพาะปริมาณการใช้พลังงานทดแทนประเภทแก๊สโซฮอล์ ซึ่งยังไม่ครอบคลุมปริมาณการใช้พลังงานทดแทนทุกประเภท ควรพิจารณาควบคู่กับปริมาณการใช้พลังงานทดแทนประเภทอื่นๆ รวมถึงโครงสร้างเศรษฐกิจและประเภทธุรกิจในพื้นที่เพื่อทราบถึงพฤติกรรมในการใช้พลังงาน
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	กรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์พลังงาน รวบรวมโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 7 : การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	-
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	130. ปริมาณพืชพลังงาน
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	อื่นๆ
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● พืชพลังงาน หมายถึง พืชที่ให้เนื้อไม้หรือส่วนใดส่วนหนึ่งมาใช้เป็นเชื้อเพลิง ซึ่งเป็นการใช้พลังงานจากพืชที่เป็นพลังงานสะอาด และมีการหมุนเวียนเกิดขึ้นใหม่ตลอดเวลา หรือที่เราเรียกว่าพลังงานชีวมวลเพื่อมาทดแทนพลังงานที่ใช้แล้วหมดไป พืชเป็นพลังงานชีวมวลรูปแบบหนึ่ง เพราะเป็นพลังงานที่เกิดขึ้นเองโดยกลไกของธรรมชาติที่เรียกว่า "กระบวนการสังเคราะห์แสง" (Photosynthetic Process) ซึ่งพืชจะเปลี่ยนพลังงานแสงอาทิตย์ให้เป็นพลังงานสะสมในรูปของสารอินทรีย์ที่เป็นประโยชน์ต่อการเจริญเติบโตของพืช เมื่อคนหรือสัตว์กินพืชเป็นอาหารก็จะได้สารอินทรีย์ที่เป็นประโยชน์ต่อร่างกาย เราเรียกสารอินทรีย์จากสิ่งมีชีวิตทั้งหลายว่าชีวมวล (Biomass) และเมื่อเรานำสารอินทรีย์เหล่านั้นมาผ่านกระบวนการที่เหมาะสมจะสามารถเปลี่ยนชีวมวลเหล่านั้นให้เป็นพลังงานที่เป็นประโยชน์ได้ ซึ่งพืชผลทางการเกษตรบางชนิด เช่น อ้อย มันสำปะหลัง นอกจากจะนำไปผลิตเป็นอาหารแล้ว ยังนำไปใช้ในการผลิตพลังงานชีวมวลได้อีกด้วย ● พืชพลังงานในรายงานนี้หมายถึง อ้อย (ส่วนยอด ใบ และกากอ้อย) ข้าว (แกลบ และฟางข้าว) ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ (ส่วนลำต้น ยอด ใบ และซังข้าวโพด) มันสำปะหลัง (ส่วนลำต้น และเหง้า) ปาล์มน้ำมัน (ส่วนทางใบ ก้าน ใบปาล์ม กะลา และทะลาย) มะพร้าว (ส่วนกะลา เปลือกและกาบด้านใบ จั่น ทะลาย) ถั่วเหลือง (ลำต้น และยอด) สับปะรด (ตอซัง) ยางพารา (ถ่านไม้ ไม้ฟืน เศษไม้ ชี้เลื่อย) เปลือกถั่วลิสง ถั่วเหลือง(ลำต้น ยอด ใบ เปลือก) ใบฝ้าย ใบและต้นข้าวฟ่าง เป็นต้น
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดเพื่อประเมินศักยภาพในการผลิตพลังงานเชื้อเพลิงทดแทนประเภทพลังงานชีวมวล ซึ่งสามารถทดแทนพลังงานจากปิโตรเลียมที่มีราคาสูงและส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมได้
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดยังมีค่ามากสะท้อนถึงแหล่งวัตถุดิบพืชพลังงานที่มีขนาดใหญ่ เป็นพื้นที่ที่มีศักยภาพในการเป็นแหล่งผลิตพลังงานทดแทนประเภทพลังงานชีวมวล
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>ปริมาณพืชพลังงาน หรือศักยภาพเชิงพลังงานจากพืช คำนวณได้โดย</p> <p style="text-align: center;">ผลรวมปริมาณผลผลิตพืชพลังงานทั้งหมดในพื้นที่ ในปีเก็บข้อมูล</p> <p>- ค่าสถิติที่ใช้ในการประเมินศักยภาพระดับพื้นที่ เป็นข้อมูลที่คำนวณหาค่าสำเร็จแล้วโดยกรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์พลังงาน</p>
หน่วยวัด	พันตันเทียบเท่าน้ำมันดิบ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	-
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	สนง.เศรษฐกิจการเกษตร รวบรวมและเผยแพร่โดยกรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์พลังงาน
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 7 : การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	จำนวนครัวเรือนในเขตนครหลวงได้รับการน้ำประปาร้อยละ 100 ภายในปี 2561 และจำนวนครัวเรือนในเขตภูมิภาค/เทศบาลได้รับการน้ำประปาครอบคลุมมากกว่าร้อยละ 80 ในปี 2564
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	131. สัดส่วนครัวเรือนที่เข้าถึงน้ำประปา
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	อื่นๆ
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> น้ำประปาโดยความหมายที่ในหลวงรัชกาลที่ 5 ทรงบัญญัติขึ้นจากคำภาษาอังกฤษ คือ Water Supply หมายถึง น้ำสะอาด น้ำประปาจึงต้องผ่านกระบวนการหลากหลายเพื่อให้เป็นน้ำสะอาด โดยมาตรฐานการผลิตน้ำประปาในประเทศไทยผลิตขึ้นจากน้ำดิบในแหล่งน้ำธรรมชาติ แม่น้ำ ลำคลอง คู บึง สระ ที่ได้รับการปกป้องเป็นพิเศษไม่ให้เป็นอันตรายมลพิษทุกชนิดทั้งจากอากาศ บนดิน และใต้ดิน ถูกสูบเข้าไปยังถังพักตกตะกอน และผ่านกรรมวิธีฆ่าเชื้อโรค จากนั้นจึงเพิ่มแรงดันและส่งไปยังท่อน้ำต่างๆในบ้านของผู้ใช้น้ำ สัดส่วนครัวเรือนที่เข้าถึงน้ำประปา ในรายงานนี้จำกัดความเฉพาะจำนวนผู้ใช้น้ำประปาที่ได้รับการบริการจากการประปาส่วนภูมิภาค และการประปานครหลวง เปรียบเทียบต่อจำนวนครัวเรือนทั้งหมดในพื้นที่
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดนี้เพื่อประเมินสถานการณ์ความครอบคลุมในการให้บริการสาธารณสุขโรคเรื่องน้ำแก่ประชาชนในพื้นที่
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าระหว่าง 0 ถึง 100 หากมีค่ายิ่งมากหรือมีค่าเข้าใกล้ 100 มากเท่าใด ยิ่งดี สะท้อนถึงการบริหารจัดการที่ดีของหน่วยงานประปาที่ทำให้ประชาชนในพื้นที่มีน้ำประปาใช้อย่างถ้วนหน้า
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนครัวเรือนที่เข้าถึงน้ำประปา คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนผู้ใช้น้ำประปาในพื้นที่ (ราย)}}{\text{จำนวนบ้านทั้งหมดในพื้นที่ (ครัวเรือน)}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัด/ข้อพิจารณา	ข้อมูลสถิติอาจมีค่าแตกต่างกันอยู่กับแหล่งที่มาของข้อมูลและคำจำกัดความของตัวชี้วัด ซึ่งตัวชี้วัดนี้เพื่อประเมินประสิทธิภาพการทำงานของหน่วยงานการประปาส่วนภูมิภาคและนครหลวงเท่านั้น จึงมิได้นำรวมข้อมูลน้ำประปาจากแหล่งอื่น
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	<ul style="list-style-type: none"> จำนวนผู้ใช้น้ำประปา จากการประปานครหลวง และการประปาส่วนภูมิภาค รวบรวมโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ จำนวนบ้านจากการทะเบียน สำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 7 : การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	จำนวนหมู่บ้านทั่วประเทศที่ได้รับการน้ำสะอาดร้อยละ 100 ในปี 2564
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	132. สัดส่วนครัวเรือนที่มีน้ำสะอาดสำหรับดื่มและบริโภคเพียงพอตลอดปี
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงบวก
สาขาสถิติทางการ	อื่นๆ
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ● น้ำสะอาดสำหรับดื่มและบริโภค หมายถึง น้ำฝน น้ำประปา และน้ำบาดาล ที่ผ่านเกณฑ์มาตรฐานของกรมอนามัย ที่สาธารณสุขตำบลตรวจสอบแล้วว่าใช้ได้ ถ้าเป็นน้ำจากแหล่งธรรมชาติต้องนำมาต้มเสียก่อน หรือแกว่งสารส้มแล้วเติมคลอรีน จึงจะจัดว่าเป็นน้ำสะอาด หรือน้ำที่ผ่านเครื่องกรองน้ำที่ได้มาตรฐาน หรือน้ำบรรจุขวด (ต้องมีเครื่องหมาย อย.) ● ครัวเรือนที่มีน้ำสะอาดสำหรับดื่มและบริโภคเพียงพอตลอดปี หมายถึง ครัวเรือนมีน้ำสะอาดสำหรับดื่มและบริโภคคนละ 5 ลิตรต่อวัน โดยใช้สำหรับดื่ม 2 ลิตร และอื่นๆ อีกจำนวน 3 ลิตร เช่น ใช้ประกอบอาหาร ล้างหน้า บ้วนปาก แปรงฟัน เป็นต้น
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดเพื่อประเมินสถานการณ์การเข้าถึงน้ำสะอาดสำหรับดื่มและบริโภคของครัวเรือนและคนในชุมชนหรือหมู่บ้าน และเป็นตัวสะท้อนถึงประสิทธิภาพในการให้บริการสาธารณสุขของหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องในพื้นที่
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ค่าตัวชี้วัดอยู่ในรูปร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ มีค่าระหว่าง 0 ถึง 100 หากมีค่ายิ่งมากหรือมีค่าเข้าใกล้ 100 มากเท่าใด ยิ่งดี สะท้อนให้เห็นว่า ประชาชนในพื้นที่ได้รับการน้ำสะอาดที่ผ่านเกณฑ์มาตรฐานของกรมอนามัยเพื่อการอุปโภคและบริโภคอย่างเพียงพอ ในทางตรงกันข้าม หากตัวชี้วัดมีค่าน้อย สะท้อนให้เห็นว่ายังมีครัวเรือนในพื้นที่ที่ขาดแคลนหรือยังเข้าไม่ถึงการบริการน้ำสะอาด หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรให้ความสำคัญในการพัฒนาการบริการให้ทั่วถึงมากยิ่งขึ้น
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	<p>สัดส่วนครัวเรือนที่มีน้ำสะอาดสำหรับดื่มและบริโภคเพียงพอตลอดปี คำนวณได้โดย</p> $\frac{\text{จำนวนครัวเรือนที่ผ่านเกณฑ์มีน้ำสะอาดสำหรับดื่มและบริโภคเพียงพอตลอดปี (ครัวเรือน)}}{\text{จำนวนครัวเรือนในพื้นที่ที่สำรวจทั้งหมด (ครัวเรือน)}} \times 100$
หน่วยวัด	ร้อยละ
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัดของตัวชี้วัด	ฐานข้อมูลจากการสำรวจ
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	การสำรวจข้อมูลพื้นฐานครัวเรือน (จปฐ) กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย
หมายเหตุ	-

ยุทธศาสตร์แผนฯ 12	ยุทธศาสตร์ที่ 9 : การพัฒนาภาค เมือง และพื้นที่เศรษฐกิจ
ตัวชี้วัด แผนฯ 12	ข้อร้องเรียนของประชาชนเกี่ยวกับผลกระทบจากการประกอบการในพื้นที่ลดลง
ชื่อตัวชี้วัดระดับพื้นที่	133. จำนวนเรื่องร้องเรียนด้านปัญหามลพิษที่ได้รับแจ้งทั้งหมดในพื้นที่
ประเภทตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดปัจจัยเชิงลบ
สาขาสถิติทางการ	อื่นๆ
คำนิยาม ความหมาย	<ul style="list-style-type: none"> เรื่องร้องเรียนด้านปัญหามลพิษ รวบรวมจากข้อร้องเรียนทั้ง 7 ประเภทปัญหา ได้แก่ ข้อร้องเรียนปัญหามลพิษประเภทกลิ่นเหม็น เสียงดังหรือเสียงรบกวน ฝุ่นละอองเขม่าควัน น้ำเสีย ขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล ของเสียอันตราย และข้อร้องเรียนประเภทความสั่นสะเทือน ซึ่งหนึ่งเรื่องร้องเรียนอาจเกิดได้จากหลายประเภทปัญหามลพิษ
คำอธิบาย	ตัวชี้วัดเพื่อสะท้อนปัญหาผลกระทบจากการประกอบการที่มีต่อประชาชนในแต่ละพื้นที่ โดยพิจารณาจากเรื่องร้องเรียนด้านปัญหามลพิษที่เกิดขึ้นในพื้นที่
การอ่านค่าตัวชี้วัด	ตัวชี้วัดเป็นปัจจัยเชิงลบ ยิ่งมีค่ามากยิ่งต้องเฝ้าระวัง เนื่องจากสะท้อนให้เห็นว่าในพื้นที่มีประชาชนร้องเรียนเกี่ยวกับปัญหามลพิษเป็นจำนวนมาก หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ควรเข้าไปดูแลและแก้ไขปัญหา โดยพิจารณาข้อมูลในเชิงลึกว่าเป็นข้อร้องเรียนเกี่ยวกับปัญหามลพิษประเภทใดเพื่อสามารถแก้ไขปัญหาได้ตรงจุดและครอบคลุมรอบด้าน
วิธีการวัด สูตรคำนวณ	จำนวนเรื่องร้องเรียนด้านปัญหามลพิษที่ได้รับแจ้งทั้งหมดในพื้นที่ คำนวณได้โดย รวมจำนวนเรื่องร้องเรียนด้านปัญหามลพิษที่ได้รับแจ้งทั้งหมดในพื้นที่ ในปีที่จัดเก็บข้อมูล
หน่วยวัด	เรื่อง
ความถี่ของข้อมูล	รายปี
ข้อจำกัด/ข้อพิจารณา	ผลกระทบจากการประกอบการเกิดขึ้นได้หลายด้านและหลายสาเหตุ เพื่อการวิเคราะห์ที่สมบูรณ์มากขึ้น ควรพิจารณาควบคู่กับข้อร้องเรียนของประชาชนที่เกี่ยวกับผลกระทบจากการประกอบการที่มีการร้องเรียนจากหน่วยงานอื่นๆ นอกเหนือจากที่ร้องเรียนต่อกรมควบคุมมลพิษ
แหล่งอ้างอิงข้อมูล	กรมควบคุมมลพิษ (สถิติเรื่องร้องเรียนด้านมลพิษที่กรมควบคุมมลพิษรับแจ้ง ประจำปี)
หมายเหตุ	เรื่องร้องเรียนด้านมลพิษทั้งหมดที่กรมควบคุมมลพิษรับแจ้ง นับเป็น จำนวนเรื่อง ซึ่งหนึ่งเรื่องร้องเรียนอาจเกิดจากหลายประเภทปัญหามลพิษ ดังนั้นค่าสถิติจำนวนเรื่องร้องเรียนทั้งหมด อาจจะไม่เท่ากับค่าสถิติรวมเรื่องร้องเรียนที่แจกแจงตามประเภทปัญหามลพิษ